

Тройке
УВЕЛИКОГО
УЧИТЕЛЯ

ПРЕПОРОД
Београд, 2003.

Тачке
УВЕЛИКОГ
УЧИТЕЉА

Елен Г. Вајта

ПОУКЕ ВЕЛИКОГ УЧИТЕЉА

Елен Г. Вајт

Наслов оригинала:

**Christ's Object Lessons
by Ellen G. White**

Превод:

Милан Шушљић

Редакција текста:

проф. Томислав Стефановић

Одговара и уређује:

Миодраг Живановић

Дизајн корица:

Биљана Шњегота

Техничко уређење:

Славко Шњегота

Издаје и штампа:

»Препород« Београд

Тираж: 1000

ISBN: 86-423-0174-0

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

27–29

ВАЈТ, Елен Г.

Поуке великог Учитеља / Елен Г. Вајт ; [превод
Милан Шушљић] . – Београд : Препород, 2003
(Београд : Препород). – 320 стр. ; 20 цм

Превод дела: Christ's Object Lessons / by Ellen G.
White. – Тираж 1.000. – Регистар.

ISBN 86–423–0174–0

COBISS.SR-ID 107286540

Садржај

Предговор	5
КРАТКЕ ПРИЧЕ КАО НАЧИН ПОУЧАВАЊА	7
»ИЗИЂЕ СЕЈАЧ ДА СЕЈЕ«	15
»НАЈПРЕ ДОНЕСЕ ТРАВУ, ПОТОМ КЛАС...«	35
КУКОЉ	41
»КАО ЗРНО ГОРУШИЧНО«	45
ДРУГЕ ПОУКЕ ИЗ СЕЈАЊА СЕМЕНА	49
»ЦАРСТВО ЈЕ НЕБЕСКО КАО КВАСАЦ...«	57
САКРИВЕНО БЛАГО	63
ЗРНО БИСЕРА	73
МРЕЖА	79
НОВО И СТАРО	81
ТРАЖИТИ И ДАВАТИ	89
ДВА МОЛИТЕЉА	99
А КАМОЛИ БОГ НЕЂЕ ОДБРАНИТИ ИЗАБРАНЕ СВОЈЕ? 109	
»ОВАЈ ПРИМА ГРЕШНИКЕ...«	121
»ИЗГУБЉЕН БЕШЕ И НАЂЕ СЕ!«	131
»ОСТАВИ ЈЕ И ЗА ОВУ ГОДИНУ...«	141
»ИЗИЂИ НА ПУТОВЕ И МЕЂУ ОГРАДЕ...«	147
МЕРА ОПРАШТАЊА	163
ДОБИТАК КОЈИ ПОСТАЈЕ ГУБИТАК	169
ПРЕМОШЂЕНА ПРОВАЛИЈА	175
ГОВОРИТИ И ЧИНИТИ	185
ГОСПОДЊИ ВИНОГРАД	195
БЕЗ СВАДБЕНОГ РУХА	213
ТАЛАНТИ	223
»НА ЧИНИТЕ СЕБИ ПРИЈАТЕЉЕ НЕПРАВЕДНИМ БОГАТСТВОМ!«	255
»КО ЈЕ МОЈ БЛИЖЊИ?«	263
НАГРАДА БЛАГОДАТИ	275
»У СУСРЕТ ЖЕНИКУ«	287
ПОПИС БИБЛИЈСКИХ НАВОДА	298
ОПШТИ ИНДЕКС	302

Предговор

Христос, Велики Учитељ, своје најснажније мисли изрекао је путујући са својим ученицима преко палестинских брежуљака и долина или одмарајући се на обалама језера и река. У својим причама из живота повезивао је божанску истину са свакодневним збивањима, са искуствима пастира, зидара или земљорадника, путника и домаћица. Познате појмове удруживао је са заиста узвишеним мислима – мислима о Божјој нежној бризи за нас, о захвалности коју од нас с правом очекује, о нашој дужности да се старамо једни о другима. Ове поуке о божанској мудрости и практичним, свакидашњим истинама објављивао је снажно и утицајно.

У овој књизи Његове кратке приче подељене су по тематици, разрађене и илустроване. Књига је пуна драгоцених драгуља истине и многим читаоцима помоћи ће да свестраније упознају вредност и важност онога чиме су окружени у свом свакидашњем животу.

Многа издања ове књиге писана на оригиналном језику као и на многим светским језицима, показала су њену вредност и омиљеност. Надамо се да ће и ово издање, прво на нашем језику, послужити на благослов свим читаоцима које ће на лак и једноставан начин упознати с Христовим учењима.

Издавачи

КРАТКЕ ПРИЧЕ

КАО НАЧИН

ПОУЧАВАЊА

1.

У Христовом начину поучавања помоћу прича откривамо исто начело којим се руководио у целој својој мисији у свету. Да би нам помогао да упознамо Његов карактер и живот, Он је узео нашу природу и боравио међу нама. Божанско се открило у људскоме; невидљива слава у видљивом људском лику. Људи су о непознато-ме могли да уче помоћу познатог; небеско се откривало преко земаљскога; Бог се објавио у људском лику. Тако је било и у Исусовом начину поучавања; непознато је било осликано познатим; божанске истине земаљским појавама које су људи добро познавали.

Писмо каже: »Све ово у причама говори Исус људима, и без приче ништа не говораше им: да се збуди што је рекао пророк говорећи: отворићу у причама уста своја, и казаћу сакривено од постања света.« (Матеј 13,34.35) Земаљско је приказивано помоћу духовног; појаве у природи и животна искуства Његових слушалаца повезивана су са истинама из писане Речи. Водећи их тако из земаљског у духовно царство, Христове приче постајале су карике у ланцу истине који сједињује човека са Богом, Земљу са Небом.

Исус је својим поучавањем из природе говорио о ономе што је сам својим рукама начинио, о ономе што има квалитет и силу које му је Он сам даровао. У свом првобитном савршенству, све створено је изражавало божанску мисао. Адаму и Еви у њиховом едемском дому, природа је била »пуна познања Божјег«, препуна божанских поука. Мудрост је проговарала оку и била примана у срце; јер су људи разговарали са Богом преко дела која је Он створио. Међутим, чим је свети пар прекршио закон Највишега, сјај са Божјег лица напустио је лице природе. Земља је сада покварена и упрљана грехом. Ипак, и у свом помраченом стању сачувала је велики део пређашње лепоте. Поуке које нам пружа

17

нису избрисане; када је правилно схваћена, природа сведочи о свом Створитељу.

У Христово доба ове поуке су биле занемарене. Људи нису више препознавали Бога у Његовим делима. Грешност људског рода бацила је сенку на чисто лице створенога; и уместо да прикажу Бога, Његова дела постала су препрека која није дозвољавала да Га упознамо. Људи »већма поштоваше и послужише твар него Творца«. Тако и незнабошци »залудеше у својим мислима и потамне неразумно срце њихово«. (Римљанима 1,25.21) И у Израиљу су људска учења уздизана уместо Божјих. Не само појаве у природи, већ и обредна служба и сама Библија – све што је требало да открива Бога – толико се изменило да је служило као средство за Његово прикривање.

18 Христос се трудио да уклони све што је сакривало истину. Он је дошао да уклони вео који је грех бацио преко лица природе, да на светлост дана изнесе духовну славу коју су сва Створитељева дела морала да одражавају. Његове речи су поуке из природе, али и Библије, износиле у новој светлости, претварале их у ново откривење.

Исус је убрао прекрасни љиљан и ставио га у руке деци и младима; и док су гледали Његово младалачко лице, освежено сунчевом светлошћу с лица Његовог Оца, пружио им је поуку: »Погледајте на љиљане у пољу (у једноставности њихове природне лепоте) како расту; не труде се нити преду. Али ја вам кажем да ни Соломун у својој слави не обуче се као један од њих.« Упутио им је затим љубазно обећање и дао важну поуку: »А кад траву по пољу, која данас јесте а сутра се у пећ баца, Бог тако одева, а камоли вас, маловерни?«

У проповеди на Гори, ове речи биле су упућене и другима, а не само деци и младима. Биле су упућене мноштву, у коме је било људи и жена оптерећених бригама и невољама, болесних од разочарања и туге. Исус је наставио: »Не брините се, дакле, говорећи: шта ћемо јести, или шта ћемо пити, или чиме ћемо се оденути? Јер све ово незнабошци ишту – а зна и Отац ваш небески да вама треба све ово!« Испруживши затим руке према окупљеном мноштву, рекао је: »Него иштите најпре царства Божјега и правде његове, а ово ће вам се све додати!« (Матеј 6,28-33)

Тако је Исус протумачио поруку коју је упутио преко љиљана и траве у пољу. Он жели да је и ми читамо са сваког љиљана и са сваке власти траве. Његове речи пуне обећања учвршћују наше поверење у Бога.

19

Исусово схватање истине било је тако широко, а Његово учење тако свеобухватно да је успешно користио сваку појаву у природи да њоме прикаже истину. Призори на којима је свакога дана почивало човеково око били су повезивани са одређеном духовном истином, и тако је природа имала своје место у причама које је изговарао велики Учитељ.

У раном раздобљу своје службе, Христос се обраћао људима једноставним речима тако да су сви Његови слушаоци могли да схвате истине које ће их умудрити за спасење. Међутим, истина у многим срцима није могла да се укорени, па је брзо нестајала. »Зато им говорим у причама«, рекао је Он, »јер гледајући не виде, и чујући не чују нити разумеју... Јер је одрвенило срце ових људи, ушима тешко чују, и очи су своје затворили.« (Матеј 13,13-15)

Исус је желео да покрене људе на истраживање. Трудио се да покрене безбрижне и да им истину утисне у срце. У Његово доба поучавање причама било је омиљено, будило је пажњу и поштовање, не само међу Јеврејима, већ и међу припадницима других народа. Исус зато није имао на располагању неки други метод, успешнији од овог. Његови слушаоци могли су да разумеју Његове речи под условом да су желели да упознају оно што је божанско; Он је увек био спреман да их објасни искреним истраживачима.

20

Христос је морао поново да објави истине које људи нису били спремни да прихвате или чак само разумеју. Зато их је и учио помоћу прича. Повезујући своје учење с призорима из живота, људског искуства или из природе, привлачио је њихову пажњу и утицао на њихово срце. Касније, када су посматрали предмете којима је сликовито приказивао своје поуке, сећали су се речи божанског Учитеља. Онима који су се покоравали утицају Светога Духа, значење Спаситељевих поука постајало је све јасније. Тајне су бивале јасне, и оно што је било тешко разумети, одједном је постајало очигледно.

21

Исус је тражио приступ сваком срцу. Служећи се различитим сликама, не само да је представљао истину у свим њеним видовима, већ се обраћао и различитим слушаоцима. Њихова пажња је бивала привучена сликама и примерима из њиховог свакидашњег живота. Ниједноме Спаситељевом слушаоцу није се чинило да је занемарен или заборављен. Најскромнији, најгрешнији, у Његовим учењима је препознавао глас који му се обраћао с много нежности и саосећања.

»Зашто им говорим у причама, јер гледајући не виде, и чујући не чују ништа разумеју. И збива се на њима пророштво Исаијино, које говори: ушима ћете чути, и нећете разумети; и очима ћете гледати, и нећете видети. Јер је одрвенило срце ових људи, и ушима тешко чују, и очи су своје затворили да како не виде очима, и ушима не чују, и срцем не разумеју, и не обраће се да их исцелим!« (Матеј 13,13-15)

Постојао је и други разлог Исусовог поучавања помоћу прича. У мноштву које се окупљало око Њега било је свештеника и рабина, књижевника и старешина, иродоваца и управитеља, лицемерних, честољубивих људи, који су волели свет и једва чекали да пронађу неку оптужбу против Њега. Њихове уходе из дана у дан ишле су за Њим да би с Његових усана чуле реч којом би Га осудили и тако заувек ућуткали Онога који је, како је изгледало, цео свет повукао за собом. Спаситељ је познавао карактер ових људи, па је истину износио тако да нису могли да пронађу разлог који би им помогао да Његов случај изнесу пред Синедрион. У својим кратким причама укоравао је лицемерство и злодела оних који су заузимали високе положаје и језиком симбола изражавао тако оштру истину да они не би хтели ни да слушају Његове речи, већ би урадили све да брзо учине крај Његовој служби, да је отворено изговарао своје оптужбе. Међутим, иако је избегавао уходе, истину је јасно износио тако да се заблуда сама откривала и да су људи искрена срца могли имати користи од Његових поука. Делима Божјег стварања уздизао је божанску мудрост и Његову бескрајну доброту. Примерима из природе и животних искустава, проучавао је људе о Богу. »Јер што се на њему не може видети, од по-

стања света могло се познати и видети на створењима, и његова вечна сила и божанство, да немају изговора.« (Римљанима 1,20)

Спаситељев начин поучавања кратким причама показује како изгледа истинско »више образовање«. Христос је људима могао да открије најдубље научне истине. Могао је да им објасни тајне у које би могли да продру тек после много векова труда и проучавања. Могао је да им да предлоге из области науке којима би хранио њихове мисли и подстицао њихову проналазачку ревност све до краја времена. Међутим, то није учинио! Није изрекао ниједну реч којом би задовољио радозналост или људску честољубиву жељу да оствари световну величину. Целокупним поучавањем Христос је човек у повезивао са Бескрајним умом. Није упућивао људе да проучавају људске теорије о Богу, Његовој речи или Његовим делима. Позивао их је да се упознају са Богом онако како им се открио у својим делима, у својој Речи и својим провиђењем.

22

Христос се није бавио тешко схватљивим теоријама, већ оним што је важно за развој карактера, оним што ће повећати човекову способност да упозна Бога и чини добро. Говорио је људима о истинама које могу да обликују понашање у животу и које су повезане са вечношћу.

Христос је лично управљао образовањем Израиља. Говорећи о Господњим заповестима и уредбама, истакао је: »И често их напомињи синовима својим, и говори о њима када седиш у кући својој и када идеш путем; када лежеш и када устајеш! И вежи их себи на руку за знак, и нека ти буду као почеоник међу очима. И напиши их на довратницима од куће своје и на вратима својим!« (5. Мојсијева 6,7-9) Исус је својим учењем показао како се ова заповест може испунити – како се закони и начела Божјег царства могу представити да покажу сву своју лепоту и вредност. Када је Господ учио Израиљце да буду Његови посебни представници, дао им је домове на брежуљцима и долинама. У свом домаћем животу и верској служби били су стално у додиру са природом и Божјом речју. Тако је и Христос поучавао своје ученике поред језера, на падинама брежуљака, у пољима и шумарцима, на местима на којима се могу запазити природне појаве којима је оживљавао своја

23

учења. И тако учећи од Њега, примењивали су стечено знање по-
мажући у Његовом раду.

Преко дела стварања и ми треба да се упознајемо са Створи-
тељем. Књига природе је велики уџбеник, којим се, заједно са Пи-
смом, морамо служити приказујући другима Његов карактер и
враћајући изгубљене овце у Божји тор. Док будемо тако проу-
чавали Божја дела, Свети Дух осведочаваће наш ум. То неће бити
осведочење стечено логичним размишљањем, већ ћемо, уколико
наш ум није постао превише помрачен да упозна Бога, око преви-
ше мутно да Га види, а ухо преслабо да чује Његов глас, схватити
њихово дубоко значење, а узвишене, духовне истине писане Речи
утиснуће се у наше срце.

Ове поуке, потекле непосредно из природе, одликују се једно-
ставношћу и непорочношћу и управо зато неупоредиво су драго-
цене. Свима су потребне поуке које долазе из овог извора. Лепота
природе удаљава душу од греха и световне заводљивости и при-
ближава је непорочности, миру и Богу. Мисли ученика често су
24 заокупљене људским теоријама и начином размишљања који се
лажно називају науком и филозофијом. Управо зато ови људи мо-
рају да успоставе тесну везу са природом. Нека схвате да дела
стварања и хришћанство славе истог Бога. Нека науче да се ду-
ховно и природно налази у савршеном међусобном складу. Нека
све што њихове очи виде и њихове руке опипају, искористе као
поуку за изградњу карактера. Тако ће ојачати своје менталне сна-
ге, развити карактер, а цео живот оплеменили.

Христос је поучавајући уз помоћ кратких прича из живота и
уздижући светост Суботе, имао исти циљ. Бог је дао људима ову
успомену на своју стваралачку моћ да би Га препознали у делима
Његових руку. Дан одмора позива човека да у делима стварања
25 открије Створитељево славу. И управо зато што је желео да и ми
то чинимо, Исус је своје драгоцене поуке повезивао с лепотом
природе. У току светог дана од одмора, више него било ког дру-
гог дана, треба да проучавамо поруке које је Бог записао у приро-
ди. Спаситељеве кратке приче треба да проучавамо тамо где их је
изговарао, у пољима и шумарцима, под отвореним небом, окру-
жени цвећем и травом. Када се будемо приближили срцу приро-

де, Христова присутност постаће нам стварна и Он ће нашем срцу проговорити о својој љубави и миру.

Међутим, Христос своја учења није повезивао само са даном одмора, већ и са радном седмицом. Своје мудре савете упућивао и онима који иду за плугом и сеју семе. Он је желео да у орању и сејању, копању и прикупљању плодова видимо слику Његовог дела добротинства у срцу. Исто тако, у сваком корисном раду и сваком дружењу у животу, Он жели да нађемо поуке о божанској истини. Тада наш свакодневни рад неће потпуно заокупљати нашу пажњу нити ће нас наводити да заборавимо Бога; он ће нас непрестано подсећати на нашег Створитеља и Откупитеља. Мисао о Богу провлачиће се као златна нит кроз све наше домаће бриге и послове. Слава с Његовог лица поново ће за нас почивати на лицу природе. Стално ћемо учити нове поуке о небеској истини и постајати све сличнији лику Његове непорочности. Тако ћемо знати да ћемо »сви бити научени од Господа« а у животном звању остати позвани »пред Господом«. (Исаија 54,13; 1. Коринћанима 7,24)

26

27

»ИЗИЂЕ СЕЈАЧ ДА СЕЈЕ«

2.

(Ово поглавље утемељено је на тексту из Јеванђеља по Матеју 13,1-9. 18-23; Марку 4,1-20; Луки 8,4-15)

Сејач и семе

Христос је причом о сејачу приказао небеско царство и дело које велики Сејач обавља за свој народ. Он је као и сејач у пољу, дошао да посеје небеско семе истине. Његово поучавање помоћу кратких прича било је семе којим су сејане најдрагоценије истине Његове благодати. Због своје једноставности, прича о сејачу није била довољно високо оцењена. Од природног семена које се баца у земљу, Христос је желео да наше мисли усмери према семени Јеванђеља, које, када се посеје, враћа људе Богу и чини да Му постану верни. Ову причу о сићушном семени испричао је лично Владар Неба, и исти закони који управљају сејањем земаљског семена управљају и сејањем семена истине.

На обалама Галилејског језера окупило се мноштво да види и чује Исуса – жељно мноштво, заокупљено ишчекивањем. И болесници су били ту, лежали су на својим простиркама, очекујући да своје невоље ставе пред Њега. Бог је Христу дао право да утре муке грешнога рода, којим је Он сада лечио болести и ширио око себе живот, здравље и спокојство.

Људи су наставили да долазе, па су почели да се тискају око Христа и ускоро више није било места које је могло да их прими. И тада, у договору са рибарима, ушао је у рибарски чамац, који је чекао да га одвезе преко језера. Наредио је ученицима да се мало отисну од обале и почео да говори мноштву окупљеном на обали.

Језеро је окружавала прекрасна генизаретска равница, а иза ње су се уздизали брежуљци. На падинама брежуљака и у равници вредно су радили сејачи и жетеоци, једни су бацали семе, а други прикупљали рану летину. Гледајући тај приказ, Христос је рекао:

33

»Гле, изиђе сејач да сеје. И кад сејаше, једна зрна падоше крај пута, и дођоше птице и позобаше их. А друга падоше на каменита места, где не беше много земље, и одмах изникоше, јер не бејаху у дубину земље. И кад обасја сунце, повенуше и будући да немаху жила, посахнуше. А друга падоше у трње, и нарасте трње и подави их. А друга падоше на земљу добру, и доношаху род, једно по сто, а једно по шездесет, а једно по тридесет.«

34

Народ Христовог времена није схватио Његову мисију. Начин Његовог доласка није био у складу са његовим очекивањима. На Исусу као Господу био је утемељен цео јудејски верски систем. Његове узвишене службе биле су од Бога одређене. Оне су требало да објаве народу да ће се у одређено време појавити Онај на кога су све те службе указивале. Међутим, Јевреји су уздизали обичаје и церемоније, губећи из вида њихову сврху. Људска традиција, изреке и прогласи спречавали су их да науче поуке које је Бог желео да им пренесе. Те изреке и традиција постале су препрека њиховом схватању и спровођењу у живот начела праве религије. Када се у лику Исуса Христа појавила Стварност, они у Њему нису препознали испуњење свих својих симбола, садржину свих својих сенки. Одбацили су Оригинал, и држали се својих бескорисних симбола и церемонија. Божји Син је дошао, а они су наставили да траже знак Његовог доласка. На поруку »Покајте се, јер се приближи царство небеско«, одговарали су захтевајући чудо (Матеј 3,2). Христово јеванђеље постало им је камен спотицања зато што су захтевали знаке уместо Спаситеља. Очекивали су да Месија докаже своја права великим освајачким делима, којима би своју империју успоставио на развалинама земаљских царстава. Спаситељ је на ова очекивања одговорио причом о сејачу. Царство небеско требало је да победи, не силом оружја, не насилним наметањем, већ усађивањем новог начела у људска срца.

»Који сеје добро семе оно је Син човечији!« (Матеј 13,37) Христос је дошао, не као цар, већ као сејач; не да обори царства, већ да посеје семе; не да укаже својим следбеницима на земаљске победе и националну величину; већ на жетву која се мора прикупити стрпљивим напором, уз много губитака и разочарања.

Фарисеји су схватили значење Христове приче, али није им пријала њена поука. Зато су се чинили као да је не разумеју. За

мноштво, она је још већом тајанственошћу обавила намеру новог Учитеља, чије су речи тако необично дирнуле њихова срца и тако горко разочарале њихова очекивања. Ни ученици нису разумели причу, али су се ипак заинтересовали за њено значење. Приступили су зато Исусу и затражили објашњење.

Управо то је била жеља коју је Исус желео да разбуди у њиховом срцу да би могао да им да одређенија упутства. Објаснио им је причу, као што је то чинио за све оне који Га траже искрена срца. Они који проучавају Божју реч, жељни да Свети Дух просветли њихова срца, неће остати у тами непознавања значења Речи. Христос је зато обећао: »Ко хоће његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим!« (Јован 7,17) Сви који долазе Христу да стекну јасније познавање истине, примиће га. Он ће им открити тајне небеског царства; те тајне разумеће срце које чезне да упозна истину. Небеска светлост обасјаће храм срца и откриће се и другима као блистави сјај жишка на тамном путу.

»Изиђе сејач да сеје!« (Матеј 13,3) На Истоку су у то време биле несређене прилике, владала је велика опасност од насиља, па су људи због тога претежно боравили у утврђеним градовима, одакле су земљорадници свакога дана одлазили изван зидина да обаве своје послове. Тако је и Христос, небески Сејач, изашао да сеје. Оставио је свој сигурни и мирни дом, одрекао се славе коју је уживао код Оца пре него што је свет створен, напустио је своје место које је имао на престолу свемира. Изашао је, као напаћени и кушани човек, изашао је у самоћу да сеје са сузама и да семе живота за изгубљени свет залива својом крвљу.

Његове слуге на сличан начин морају излазити да сеју. Када је био позван да постане сејач семена истине, Аврам је добио овакав налог: »Иди из земље своје, и од рода својега и из дома оца својега, у земљу коју ћу ти ја показати!« (1. Мојсијева, 12,1) »И изиђе не знајући куда иде!« (Јеврејима 11,8) Тако је апостолу Павлу који се молио у Храму у Јерусалиму стигла вест од Бога: »Иди, јер ћу ја далеко да те пошљем у незнабошце!« (Дела 22,21) Према томе и они који су позвани да се сједине с Христом морају оставити све, да би Га могли следити. Старо заједништво дружења мора се прекинути, животни планови одбацити, земаљске на-

35

36

де заборавити. У труду, у сузама, у самоћи, уз много жртава, биће обављено сејање семена.

37 «Сејач сеје Реч!» (Марко 4,14) Христос је дошао да истину за-сеје у свету. Све од човековог пада у грех, сотона је сејао семе заблуде, Управо је путем лажи у почетку и задобио власт над човеком и на исти начин се све до сада труди да обори Божје царство на Земљи и стави човека под своју управу. Као Сејач из узвишеног света, Христос је дошао да сеје семе истине. Он који је био у Божјим саветима, који је боравио у Светињи над светињама Свевишњег, могао је људима да донесе чиста начела истине. Још од човековог пада у грех, Он је свету откривао истину. Преко Њега је нераспадљиво семе, »реч живог Бога« (1. Петрова 1,23), била објављена људима. У оном првом обећању које је изговорено нашем грешном роду у Едему, Христос је сејао семе Јеванђеља. Међутим, управо се на Његову личну службу међу људима и на дело, које је тако успоставио, посебно односи ова прича о сејачу.

Божја реч је семе. Свако семе садржи у себи снагу, начело, клијања. У њему је сакривен живот биљке. И у Божјој речи је живот. Христос каже: »Речи које вам ја рекох, дух су и живот су.« (Јован 6,63) »Ко моју реч слуша, и верује ономе који ме посла, има живот вечни.« (Јован 5,24) У свакој заповести и сваком обећању из Божје речи постоји сила, истински живот од Бога, којом се заповест може извршити и обећање испунити. Онај који вером прима Реч прима и истински живот и карактер самога Бога.

Свако семе доноси род у складу са својом врстом. Правилно посеј семе, и оно ће своју животност развити у биљку. Прими вером у своју душу нераспадљиво семе Речи, и оно ће развити карактер и живот по угледу на карактер и живот самога Бога.

38 Учитељи у Израилу нису сејали семе Божје речи. Христос се као Учитель истине понашао потпуно супротно рабинима свога времена. Они су се бавили традицијом, људским теоријама и начином размишљања. Често су оно што је човек учио или написао о Речи, стављали уместо саме Речи. Њихово учење није имало снаге да оживи душу. Божја реч била је тема Христовог учења и проповедања. Он је сумњичавима увек одговарао: »Писано је!« »Шта каже Писмо?« »Како читаш?« У свакој прилици, у којој би пријатељ или непријатељ показао занимање, Он је сејао семе Ре-

чи. Он који је Пут, Истина и Живот, који је жива Реч, указује на Писмо, говорећи: »Она сведоче за мене!« И почевши од »Мојсија и од свих пророка", протумачио је својим ученицима »што је за Њега у свему Писму«. (Јован 5,39; Лука 24,27)

Христове слуге треба да обаве исто дело. У наше време, као и у стара времена, животодавне истине Божје речи замењене су људским теоријама и размишљањем. Многи такозвани проповедници Јеванђеља не прихватају целу Библију као надахнуту Реч. Један мудрац одбацује један њен део, други сумња у други део. Они свој суд стављају изнад Речи; и Писмо које проповедају ослања се на њихов ауторитет. Његова божанска веродостојност је уништена. Тако се семе неверства сеје на све стране; тако људи постају збуњени не знајући шта да верују. Постоје многа веровања којима ум не треба да се бави. У Христово време рабини су изградили усиљени, мистични систем око многих делова Писма. Пошто су јасна учења Божје речи осуђивала њихове обичаје, трудили су се да поткопају њихову силу. Исти однос појављује се и данас. Божјој речи придаје се тајанствено и сакривено значење с циљем да се оправда кршење Његовог закона. Христос је осудио такве обичаје свога времена. Он је говорио да Божју реч треба да разумеју сви. Тврдио је да Писмо има неприкосновен ауторитет, и ми морамо то исто чинити. Библија мора бити представљена као Реч све-могућег Бога, као решење свих сукоба и темељ сваке вере.

39

Библији је била одузета њена снага, а последице се могу видети у губљењу снаге духовног живота. У проповедима које се могу чути с многих данашњих проповедаоница нема божанске силе која буди савест и доноси живот души. Слушаоци не могу да кажу: »Не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и када нам казиваше писмо?« (Лука 24,32) Има много оних који траже живог Бога, који чезну за Његовом божанском присутношћу. Филозофске теорије или литерарни састави, ма колико били блистави, не могу да задовоље срце. Човекова тврђења и проналасци немају никакве вредности. Нека Божја реч проговори народу! Нека они који су слушали само традицију, људске теорије и схватања чују глас Онога чија Реч може да обнови душу за вечни живот!

Очинска нежност и преобилна Божја благодат била је Христовата омиљена тема. Он се посебно задржавао на Његовом карактеру и Његовом закону; а себе је представљао народу као Пут, Истину и Живот. Нека то буду теме којима ће се бавити и Христови проповедници! Објављујте онакву истину каква је у Исусу! Разјасните захтеве Закона и Јеванђеља! Говорите људима о Христовом животу самоодрицања и жртве о Његовом понижењу и смрти, о Његовом васкрсењу и вазнесењу; о Његовом посредовању за њих у Божјим дворovima, о Његовом обећању: »Опет ћу доћи, и узећу вас к себи да и ви будете где сам ја!« (Јован 14,3)

40 Уместо да расправљате о погрешним теоријама, или да покушавате да се борите са противницима Јеванђеља, следите Христов пример. Учините све да нове истине из Божје ризнице продру у живот. »Проповедај Реч!« »Сеј покрај сваке воде!« »У време и у невреме!« »У кога је Реч моја, нека говори Реч моју истинито; шта ће плева с пшеницом?« »Све су речи Божје чисте... ништа не додај речима његовим, да те не укори и не нађеш се лажа!« (2. Тимотију 4,2; Исаја 32,20; Јеремија 23,28; Приче 30,5.6)

»Сејач сеје Реч!« Овде је објављено велико начело које треба да прожме целокупно васпитно дело. »Семе је реч Божја.« Међутим, у многим школама нашег времена Божја реч потиснута је у страну. Други предмети заокупљају ум. Проучавање дела аутора неверника заузима значајно место у васпитном систему. Осећања сумње уткана су у материју која се налази у школским књигама. Научна истраживања одводе са правог пута, јер се њихова открића погрешно тумаче и изопачују. Божју реч упоређују са наводним научним учењима и приказују као несигурну и недостојну поверења. Тако се у мисли младих сеје семе сумње које ће проклијати у време искушења. Када се изгуби вера у Божју реч, душа губи водича и нема сигурности. Млади на тај начин бивају усмерени на путеве који их воде далеко од Бога и вечног живота.

Ово је у великој мери узрок широко распрострањеном безакоњу савременог света. Потискивањем Божје речи бива одбачена и њена сила којом обуздава зле страсти необраћеног срца. Људи сеју у тело, а од тела жању поквареност.

У томе се крије велики узрок менталне слабости и неспособности. Када се ум одврати од Божје речи и почне да храни списи-

ма ненадахнутих људи, заостаје у развоју и постаје јефтин. Губи додир с дубоким и свеобухватним начелима вечне истине. Ограничен је разумевањем ствари с којима је упознат и у тој посвећености ономе што је пролазно слаби, његова снага се смањује и после извесног времена престаје да се развија.

Све то садржи погрешно васпитање. Сваки учитељ мора да настоји да ум младих усмери величанственим истинама надахнуте Речи. Такво васпитање је важно за овај живот, али и за живот који ће доћи.

41

И нека нико не мисли да ће ово спречити изучавање науке или изазвати снижавање васпитних и образовних мерила. Знање о Богу је високо као небо и широко као свемир. Ништа не може тако да оплемени нити оживи као проучавање великих тема које се баве нашим вечним животом. Млади треба да се труде да схвате ове од Бога дате истине, а њихов ум у том напору све ће се више ширити и јачати. То ће сваком ученику који је извршилац Речи отворити широке области за размишљање и осигурати богатство знања које ће остати непропадљиво.

Образовање стечено проучавањем Писма представља практично познавање плана спасења. Такво образовање обновиће божански лик у човековој души. Оно ће ојачати и учврстити ум да се одупре искушењу и оспособити ученика да постане Христов сарадник у Његовом благодатном делу у свету. Оно ће га учинити припадником небеске породице и приправити да учествује у наследству светих у светлости.

42

Међутим, учитељ свете истине може да дели само оно што је сам, својим личним искуством стекао. »Сејач сеје семе своје!« Исус је објављивао истину зато што је и сам био Истина. Његове мисли, Његов карактер, Његово животно искуство, све је било утеловљено у Његовом учењу. Тако је и у животу Његових слугу; они који проповедају Реч морају је упознати у свом личном искуству. Када им Христос постане мудрост и праведност, посвећење и откупљење, они морају знати шта то значи. Објављујући Божју реч другима не смеју дозволити да је изнесе несигурно или са сумњом. Заједно са апостолом Петром, они треба да кажу: »Јер вам не показасмо силе и доласка Господа нашега Исуса Христа по приповеткама мудро измишљеним, него смо сами видели славу

његову.« (2. Петрова 1,16) Сваки Христов проповедник и сваки учитељ треба да буде у стању да заједно са љубљеним Јованом каже: »И живот се јави, и видесмо, и сведочимо и јављамо вам живот вечни, који беше у оца, и јави се нама!« (1. Јованова 1,2)

Земља – поред пута

43 Прича о сејачу највише се бави утицајем који на раст семена има тло на које је доспело. Овим примером Христос, у ствари, говори својим слушаоцима: Није корисно за вас да се понашате као критичари мога дела нити да се препуштате разочарању зато што оно није задовољило ваше идеје! За вас је најважније да одговорите на питање: Како се односите према мојој поруци? Ваша вечна судбина зависи од тога хоћете ли је прихватити или одбити.

Говорећи о семену које је пало поред пута, Он је рекао: »Свакоме који слуша реч о царству и не разуме, долази нечастиви и краде посејано у срцу његовом: то је око пута посејано.«

Семе посејано око пута представља Божју реч која пада на срца непажљивих слушалаца. Као угажени пут, утабан ногама људи и животиња, такво је срце које служи као пут трговини овога света, његовим уживањима и гресима. Закупљена себичним циљевима и грешним уживањима, душа је »одрвенила од преваре греховне«. (Јеврејима 3,13) Духовне способности су јој лишене снаге. Људи чују Реч, али је не разумеју. Не схватају да се у свом значењу односи на њих. Нису свесни својих потреба ни опасности која им прети. Не опажају Христову љубав; пролазе поред поруке Његове благодати као поред нечега што се не односи на њих.

44 Као што су птице брзе да позобају семе које лежи поред пута, тако је и сотона спреман да из душе покупи семе божанске истине. Он се плаши да ће Божја реч пробудити безбрижне, утицати на отврднула срца. Сотона и његови анђели посећују скупове на којима се проповеда Јеванђеље. Док се небески анђели труде да Божјом речју утичу на срца, непријатељ будно пази да поништи њен утицај. Са озбиљношћу која се може изједначити једино с његовом зломом, покушава да онемогући деловање Божјег Духа. Док Христос привлачи душу својом љубављу, сотона покушава да пажњу оних који су покренути да траже Спаситеља одврати од Њега. Он закупља ум световним плановима. Он буди критицизам или уноси сумње и неверовање. Говорников избор речи или начин говора

можда не одговарају слушаоцима и они се задржавају око ових недостатака. Тако истина, која им је неопходна, и коју им је Бог милостиво послао, не оставља никакав трајан утисак.

Сотона има много помагача. Многи који тврде да су хришћани помажу кушачу да покупи семе истине из срца других људи. Многи који слушају проповедање Божје речи, у својим кућама баве се њеним критиковањем. Они оцењују проповеди као што би оцењивали речи неког предавача или политичара. Вест коју морају да сматрају Божјом поруком, упућеном лично себи, разматрају уз неозбиљне или саркастичне коментаре. Опширно расправљају о проповедничковом карактеру, његовим побудама и поступцима; о понашању других верника у цркви. Изричу оштре судове, понављају оговарање и опадање, и то све на уши необраћених. Овакве речи родитељи често изговарају пред својом децом. На тај начин поткопавају углед Божјих весника и поштовање њихових порука. Многи се тако уче да олако приступају и самој Божјој речи.

45

Тако се у домовима многих такозваних хришћана млади припремају да постану неверници. Родитељи се питају зашто се њихова деца тако мало занимају за Јеванђеље, зашто су тако спремна да сумњају у библиске истине. Чуде се зашто их је тако тешко изложити моралним или религијским утицајима. Нису свесни да су својим примером отврднели срце својој деци. Добро семе није нашло места да се укорени и сотона га је однео.

На каменитим местима

»А на камену посејано то је који слуша реч и одмах с радошћу прими је, али нема корена у себи, него је непостојан, па кад буде до невоље или га потеряју речи ради, одмах удари натраг.«

Семе посејано на каменитом тлу пада на танак слој земље. Биљка брзо изникне, али корен не може да продре кроз стену до хране и омогући њен раст, па убрзо пропада. Многи међу онима који кажу да верују спадају међу овакве слушаоце. Као стена која лежи испод танког слоја земље, тако се себичност њиховог необраћеног срца крије испод тла њихових добрих жеља и тежњи. Они још нису савладали своју себичну љубав. Нису још увидели прекомерну грешност греха и њихово срце још се није понизило, покренуто свешћу о кривици греха. Ова врста људи може лако да

се осведочи, они постају сјајни обраћеници, али њихова религија је површна.

46 Ипак, људи не отпадају зато што су одмах прихватили Реч или зато што јој се радују. Кад је Матеј чуо Спаситељев позив, одмах је устао, оставио све и пошао за Њим. Када божанска Реч доспе до нашега срца, Бог жели да је прихватимо, и право је да је радосно прихватимо! »Кажем вам да ће тако бити већа радост на Небу за једнога грешника који се каје...« (Лука 15,7) И заиста, радосна је душа која је поверовала у Христа. Међутим, они који су у овој причи из живота описани као људи који су одмах прихватили Реч, нису израчунали њену цену. Нису размотрили шта Божја реч захтева од њих. Они се нису суочили са свим својим животним навикама, нити су се потпуно покорили њеној власти.

Корен биљке продире дубоко у земљу и недоступан погледу одржава њен живот. Тако је и у животу хришћанина; невидљивим сједињавањем душе са Христом помоћу вере, одржава се његов духовни живот. Међутим, слушаоци, упоређени са каменитим местима, ослањају се на себе уместо на Христа. Они се уздају у своја добра дела и добре побуде и своју људску праведност. Нису јаки у Господу и сили Његове јачине. Такви људи »немају корена у себи«, јер нису повезани са Христом.

Врело летње сунце, које јача и храни отпорно зрно, уништава оно које нема дубок корен. И тако се они »који немају корена у себи«, држе неко време, али »када буде до невоље или га потеряју речи ради, одмах удари натраг«. Многи примају Јеванђеље да би избегли патње, уместо да се ослободе греха. Радују се неко време, јер се надају да ће их религија ослободити тешкоћа и невоља. Док њихов живот глатко тече, можда изгледају као доследни хришћани. Али, падају на врелој проби искушења. Нису способни да поднесу укор Христа ради. Када им Божја реч укаже на неки омиљени грех, када захтева самоодрицање или жртву, осећају се увређеним. Чини им се да ће имати превелике напоре, ако учине радикалну промену у свом животу. Гледају на садашње неугодности и невоље и заборављају вечну стварност. Слично ученицима који су напустили Исуса, и они су спремни да кажу: »Ово је тврда беседа! Ко је може слушати?« (Јован 6,60)

Има много оних који тврде да служе Богу, иако немају никакво практично знање о Њему. Њихова жеља да испуњавају Његову вољу заснована је на њиховим властитим склоностима, а не на дубоком осведочењу утицајем силе Светога Духа. Њихово понашање није усклађено са Божјим законом. Они говоре да прихватају Христа за свог Спаситеља, али не верују да ће им Он дати снаге да савладају своје грехе. Нису успоставили лични однос са живим Спаситељем, а њихов карактер показује наслеђене и стечене недостатке.

Једно је уопштено прихватити деловање Светога Духа, а свим је друго прихватити Га као Онога који укорава и позива на покајање. Многи осећају да су се удаљили од Бога, схватају да робују себичности и греху; улажу напоре да се поправе, али не размишљају себе. Они се не предају потпуно у Христове руке, нити траже божанску силу да чине Његову вољу. Нису вољни да се обликују по угледу на Бога. На неки уопштени начин признају своје недостатке, али не одбацују своје познате грехе. Са сваким грешним делом, њихова стара себична природа постаје све снажнија.

Једина нада ових душа је у томе да схвате да се и на њих с правом односе Христове речи упућене Никодиму: »Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити!« »Заиста, заиста ти кажем, ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјег!« (Јован 3,7.3)

Истинска светост је потпуна преданост служби Богу. То је услов истинског хришћанског живљења. Христос захтева неограничено посвећење, личну службу. Он тражи срце, ум, душу, снагу. Себичност не сме да буде негована. Онај који живи себи није хришћанин.

Љубав мора да постане начело деловања. Љубав је темељно начело Божје владавине на Небу и на Земљи и зато мора да постане темељ хришћанског карактера. Једино га она може учинити и одржати непоколебљивим. Једино га она може оспособити да се одупре невољама и искушењима.

Љубав се показује жртвовањем. План откупљења био је утемељен на жртви – на жртви тако широкој, дубокој и високој, тако немерљивој. Христос је све дао за нас и они који Га прихватају би-

ће спремни да за свога Откупитеља све жртвују. Они ће мисао о Његовој слави и части испољити пре свега другога.

49 Ако волимо Исуса, волећемо да живимо за Њега, да Му приносимо своје захвалне жртве, да радимо за Њега. Прави рад биће нам лак. Њега ради ми ћемо пожелети бол, тежак рад и жртву. Његова чежња да спасе све људе биће нам драга. Осећаћемо исту нежну чежњу за спасењем душа коју је Он осећао.

То је Христова религија. Све што је мање од тога представља превару. Никаква теорија истине, никакво изјављивање учеништва неће спасити ниједну душу. Ми не припадамо Христу све док не постанемо потпуно Његови. Половичност у хришћанском животу доприноси да човек постане неодлучан у намерама и колебљив у жељама. Напор да служимо и себи и Христу чини нас слушаоцима који подсећају на семе пало на каменито тло и који се неће одржати када буду изложени проби.

Међу трњем

»А посејано у трњу то је онај који слуша реч, но брига овога света и превара богатства загуше реч, и без рода остане.«

Семе Јеванђеља често падне међу трње и коров; и ако не наступи морално преображење у човековом срцу, ако старе навике и обичаји не буду одбачени, стари живот у греху остављен, ако сотонске особине не буду протеране из душе, пшенична жетва биће угушена. Трње ће се показати као једини род, а пшенично зрно пропашће.

50 Божанска доброта може узрасти једино у срцу које се истрајно припрема да прими драгоцену семе истине. Трње греха може да расте на сваком тлу; њему није потребно гајење; али божанску доброту морамо брижљиво гајити. Чичак и трње увек су спремни да проклијају; и зато се дело чишћења мора стално обављати. Уколико срце није покорено Божјој власти, уколико Свети Дух не делује непрестано да прочисти и оплемени карактер, у животу ће се показати старе навике. Људи могу тврдити да верују у Јеванђеље; али уколико нису посвећени њиме, њихове тврдње биће потпуно бескорисне. Уколико не постигну победу над грехом, грех ће постићи победу над њима. Трње које је било посечено, али не и искорењено, поново ће се развити и прекрити душу.

Христос је споменуо оно што представља опасност за душу. Јеванђелиста Марко бележи да су то бриге овога света, варљивост богатства, и чежња за свим осталим. Лука наводи бриге, богатство и чулна уживања у овом животу. Све то гуши реч, духовно семе које расте. Душа престаје да црпи храну од Христа и духовност изумируе у срцу.

»Бриге овога света.« Ниједан друштвени слој није изузет од брига овога света. Сиромашнима тежак рад, одрицања и страх од оскудице стварају невоље и тешко их оптерећују. Богате оптерећује страх од губитка и мноштво других страховања и брига. Многи Христови следбеници заборављају поуку коју је Он желео да науче од цветова у пољу. Они немају поверења у Његово непрекидно старање. Христос не може да носи њихове терете, јер их нису ни ставили на Њега. Зато животне бриге, иако је требало да их приближе Спаситељу да од Њега затраже помоћ и утеху, представљају препреку која их одваја од Њега.

Многи који би могли да буду успешни у Христовој служби, посвећују се стицању богатства. Све своје снаге троше у пословним подухватима и мисле да због тога немају времена за оно што је духовно. На тај начин одвајају се од Бога. Нама је у Библији наређено: »Не будите у послу лењи!« (Римљанима 12,11) Ми морамо да радимо да бисмо могли дати онима који имају потребе. Хришћани морају да раде, они морају да се баве пословима, али због тога не морају да упадају у грех. Међутим, многи се тако предају пословима да више немају времена за молитву, немају времена за проучавање Библије, немају времена да траже Бога и да Му служе. Понекад се у њиховој души још увек јави тежња за светошћу и Небом, али више немају времена за супротстављање буки овога света и слушање величанствене и надмоћне речи Божјега Духа. Оно што је вечно постаје подређено, а оно што је на свету ужива предност. Семе Речи више не може да донесе род, јер су снаге душе посвећене неговању трња световности.

51

Многи који се баве пословима са сасвим другачијим циљем, падају у сличну грешку. Они желе да раде за добро других, али их њихове дужности оптерећују, одговорности се умножавају и тако допуштају да рад потисне њихову побожност. Занемарују везу са Богом коју је могуће остварити молитвом и проучавањем Библи-

је. Заборављају да је Христос рекао: »Јер без мене не можете чинити ништа!« (Јован 15,5) Удаљавају се од Христа, њихов живот више није прожет Његовом благодаћу и себичне особине долазе до изражаја. Њихова служба добија обележје жеље за првенством, постаје упрљана грубим, нељубазним особинама необраћеног срца. То је једна од основних тајни пораза у хришћанском раду. То је разлог због кога су резултати често тако безвредни.

»Превара богатства.« Љубав према богатству има неку заслепљујућу, преварну моћ. Они који имају световна блага често заборављају да им је Бог дао снагу да стекну богатство. Они говоре: »Моја снага и сила моје руке добавила ми је ово благо!« (5. Мојсијева 8,17) Њихово благо, уместо да их покрене на захвалност Богу, наводи их да уздижу себе. Губе свест о својој зависности од Бога и својој обавези према ближњима. Уместо да богатство сматрају талантом који треба употребити на славу Богу и на уздизање човечанства, они га проглашавају средством за лично уздизање. Богатство које је овако употребљено, уместо да у човеку развије божанске особине, гради у њему сотонске карактеристике. Семе Речи бива угушено трњем.

52

»Сласти овога живота.« Задовољства којима се предајемо у жељи да задоволимо своје прохтеве веома су опасна. Свако угађање себи, које ослабљује физичке снаге, које помрачује ум или отупљује духовна опажања, представља »телесне жеље које војују на душу«. (1. Петрова 2,11)

»Остале сласти.« Ово не морају бити жеље, грешне саме по себи, већ све оно што ценимо више од Божјег царства. Све што мисли одвлачи од Бога, све што Христу ускраћује нашу љубав, постаје непријатељ наше душе.

Млади ум, пун снаге и способан да се брзо развија, налази се у великој опасности да оболи од себичног честољубља и почне да служи себи. Ако му световни планови пожању успех, постаје склон да крене путем који му умртвљује савест и онемогућава да правилно процени шта сачињава истинско савршенство карактера. Када околности погодују таквом развоју, растење се наставља у смеру који није одобрен у Божјој речи.

У овом раздобљу живота своје деце, родитељи имају врло велику одговорност. Они морају да се постарају да своју децу окру-

же добрим утицајима, утицајем који ће им помоћи да стекну правилне погледе на живот и свој прави успех. Уместо тога, многи родитељи изнад свега желе да својој деци осигурају световно благостање. Бирају им друштво, имајући пред очима управо тај циљ. Многи подижу свој дом у неком великом граду и уводе своју децу у помодно друштво. Окружују их утицајима који наводе на световност и охолост. У таквој атмосфери и ум и душа заостају у развоју. Деца губе из вида високе и племените циљеве у животу. Таква деца световним добитком замењују предност да буду Божји синови, наследници вечности.

53

Многи родитељи се труде да својој деци осигурају срећу задовољавајући њихову тежњу за забавама. Допуштају им да се баве разним спортовима, да посећују забавне скупове, дају им новац којим се могу разметати и задовољавати своје прохтеве. Када се жељи за уживањима више попушта, она постаје све снажнија. Зато ови млади људи постају све заокупљенији забавама, док коначно не почну да их сматрају великим животним циљем. Тако стварају навику да беспосличе и попуштају својим склоностима и као да им је немогуће да икада постану чврсти хришћани.

Чак и сама Црква, која треба да буде стуб и тврђава истине, понекад охрабрује себичну љубав према уживањима. Када треба прикупити новац за црквене потребе, којим средствима прибегавају многе месне цркве? Базарима, вечерама, помодним сајмовима, чак лутријама и сличним начинима! Место одвојено за служење Богу често се обесвећује гозбама, пијанкама, куповањем, продајом и весељем. Поштовање Божјег дома и служби у њему умањује се у очима младих. Самосавлађивање као препрека слаби. Себичност, прохтеви, жеља за разметањем се подупиру, иако сваким новим попуштањем постају све јаче.

Трка за уживањима и забавама најјаче је испољена у градовима. Многи родитељи који су својој деци осигурали дом у граду, сматрајући да ће им то донети многе предности, доживљавају разочарање и прекасно покушавају да поправе своју страшну грешку. Савремени градови убрзано постају све сличнији Содому и Гомору. Многи празници охрабрују беспосличење. Узбудљиви спортови, посећивање позоришта, коњских трка, коцкарница, одавање алкохолу и опијању – све то доприноси да се свака страст

54 жестоко разбукти. Младе односи река популарних активности. Они који су заволели забаве, отварају врата поплави искушења. Одавање друштвеним забавама и лакомисленим весељима, а дружење с љубитељима уживања опојно делује на ум. С једног облика разоноде прелазе на други, све док не изгубе и жељу и способност за корисним живљењем. Њихове верске тежње се хладе; духовни живот тамни. Тако се изопачују све племените способности душе, све што човека повезује са духовним светом.

Истина је да неки могу да увиде своју лудост и да се покају. Бог им може опростити. Али, они су ранили своје душе и навукли на себе погибао. Способност расуђивања, која је увек морала да буде оштра и осетљива да би могла да разликује добро и зло, у великој мери је уништена. Они више нису брзи да препознају усмеравајући глас Светога Духа или да открију сотонине замке. У време опасности често падају под налетом искушења и удаљавају се од Бога. Крај њихове трке за уживањима је слом за овај живот и за живот који ће доћи.

Бриге, богатства, уживања – све то сотона улаже у игру живота око људске душе. Опомена је јасна: »Не љубите света ни што је на свету! Ако ко љуби свет, нема љубави очине у њему. Јер све што је на свету, телесна жеља, и жеља очију, и понос живота, није од Оца, него је од овога света.« (1. Јованова 2,15.16) Онај који људско срце чита као отворену књигу, каже: »Али се чувајте да како ваша срца не отежају ждерањем и пијанством и бригама овога света!« (Лука 21,34) Апостол Павле, надахнут Светим Духом, пише: »А који хоће да се обогате они упадају у напасти и замке, и у многе луде шкодљиве жеље које потапају човека у пропаст и погибао, јер је корен свих зала среброљубље којему неки предавши се зашоше од вере и наукоше на себе муке велике.« (1. Тимотију 6,9.10)

55

Припрема тла

Исус целом причом о сејачу приказује да различити резултати сејања зависе од тла. У сваком приказаном случају и сејач и семе су исти. Исус у ствари жели да нам покаже да уколико Божја реч не успе да своје дело обави у нашем срцу и животу разлоге треба да тражимо у себи. Међутим, резултат није изван наше власти. Истина, ми не можемо да променимо себе; али је сила

избора у нашим рукама, и на нама је да одлучимо шта ћемо бити. Слушаоци, који су упоређени са тлом поред пута, са каменитим тлом, са тлом пуним трња, не морају остати такви. Божји Дух непрестано се труди да раскине чаролију заслепљености која везује људе за земаљске ствари и да у њима разбуди жељу за непропадљивим благом. Једино када се одупиру Светоме Духу, људи постају немарни према Божјој речи или почну да је занемарују. Они су лично одговорни за своје очврсло срце које спречава добро семе да се укорени, а развија зло биље које спречава његово напредовање.

Врт срца треба обрађивати. Тло се мора припремити дубоким покајањем за грехе. Отровне, сотонске биљке морају се искоренити. Тло, некада обрасло трњем, може се поправити једино марљивим радом. Тако се и зле склоности непрепорођеног срца могу савладати једино озбиљним напорима у Исусово име и Његовом снагом. Господ нас позива преко свог пророка: »Орите себи крчевину и не сејте у трње!« »Сејте правду, жећете милост!« (Јеремија 4,3; Осија 10,12) Он жели да ово дело обави за нас и зато нас позива да сарађујемо са Њим.

56

Сејачи семена морају да обаве дело припремања срца за примање Јеванђеља. У служби Речи има превише проповедања, а премало стварног обраћања од срца срцу. Око изгубљених душа потребан је лични рад. С хришћанским саосећањем морамо се појединачно приближити људима и потрудити се да пробудимо њихово занимање за велике чињенице вечног живота. Њихово срце може бити тврдо као угажени пут и може нам се чинити да се узалудно трудимо да им откријемо Спаситеља, али, иако логика неће успети да их покрене, иако су докази немоћни да их осведоче, Христова љубав, која ће се показати личним приступом, моћи ће да омекша камено срце, тако да семе истине ухвати корен.

Према томе, сејачи имају посао који морају да обаве тако да семе не буде угушено трњем, да не пропадне због плитког тла. На самом почетку свог хришћанског живота, сваки верник мора да научи његова темељна начела. Мора да схвати да неће једноставно бити спасен Христовом жртвом, већ да Христов живот треба да постане његов живот, а Христов карактер његов карактер. Свима треба да кажемо да морају носити терете и одбацити своје

57

урођене склоности. Сви треба да знају какве благослове добијају они који раде за Христа, који следе Његов пример самоодрицања, који као добри војници подносе тешкоће. Нека науче да се ослањају на Христову љубав и да све своје бриге предају Њему. Нека окусе радост задобијања душа за Њега. Када се буду испунили љубављу према изгубљенима, када се буду заинтересовали за њих, заборавиће на себе. Задовољства овога света неће имати снагу да их привлаче, а терети да их обесхрабрују. Плуг истине обавиће своје дело. Он ће преорати необрађену земљу, и неће откинути само врхове трња, већ ће га из корена ишчупати.

На доброј земљи

Сејач неће увек доживљавати разочарења. Спаситељ је о семену које је пало на плодно тло овако рекао: »А посејано на доброј земљи то је који слуша реч и разуме, који дакле и род рађа, и доноси један по сто, а један по шездесет, а један по тридесет.« А које је на доброј земљи, то су они који реч слушају и у доброме и чистоме срцу држе и род доносе у трпљењу.«

»Добро и чисто срце« о коме говори прича није срце без греха; јер се Јеванђеље мора проповедати изгубљенима. Христос је рекао: »Ја нисам дошао да дозовем праведнике, но грешнике на покајање!« (Марко 2,17) Добро срце има онај који се покорава уверавању Светога Духа. Он признаје своју кривицу, и осећа потребу за Божјом благодаћу и љубављу. Има искрену жељу да упозна истину да би је могао послушати. Добро срце је срце које верује, срце које верује у Божју реч. Без вере није могуће примити Реч. »Јер онај који хоће да дође Богу, ваља да верује да има Бог и да плаћа онима који га траже.« (Јеврејима 11,6)

58

То је »онај који чује и разуме реч«. Фарисеји Христовог времена затварали су очи да не виде и уши да не чују, зато истина није могла да допре до њиховог срца. Зато су морали да претрпе казну за своје намерно незнање и намерно проузроковано слепило. Међутим, Христос је учио своје ученике да треба да отворе свој ум за поуке и буду спремни да верују. Он им је изрекао благослов, јер су видели и чули очима и ушима вере.

Слушаоци, упоређени са добром земљом, примају Реч »не као реч човечију него (као што заиста јест) реч Божју«. (1. Солуњанима 2,13) Једино онај који прима Писмо као глас којим му се Бог

лично обраћа спада међу истинске ученике. Он дрхти од Речи; јер је она за њега жива стварност. Он отвара свој разум и своје срце да је прими. Такви слушаоци били су Корнилије и његови пријатељи, који су казали апостоу Петру: »Сад, дакле, ми сви стојимо пред Богом да чујемо све што је теби од Бога заповеђено.« (Дела 10,33)

Познавање истине не зависи толико од снаге ума колико од чистоте намере, једноставности искрене, чврсте вере. Анђели Божји налазе се близу оних који у понизности срца траже божанско вођство. Њима је дат Свети Дух да им отвори богате ризнице истине.

Слушаоци, упоређени са добром земљом, држе Реч, када је чују. Сотона, са свим својим силама зла, није у стању да им је претме.

Само слушати или читати Реч није довољно. Онај који жели да има користи од Писма мора да размишља о истини која му је била објављена. У озбиљном труду, размишљајући у молитви, он треба да схвати значење Речи истине и да се напије духа светих изрека.

59

Бог нас позива да свој ум испунимо узвишеним мислима, чистим мислима. Он жели да размишљамо о Његовој љубави и благодати, да истражујемо Његово чудесно дело у великом плану откупљења. Тада ће наше разумевање истине постати све јасније и јасније и бити узвишенија и светија наша жеља да стекнемо непорочност срца и јасност мисли. Душа која борави у чистој атмосфери светих мисли преобразиће се зато што је проучавајући Писма успоставила везу с Богом.

»Те род роди.« Они који послушају Реч, доносиће род у послушности. Божја реч, примљена у срце, показаће се у добрим делима. Њен род моћи ће да се види у карактеру и животу по узору на Христа. Христос је рекао о себи: »Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон је твој мени у срцу!« (Псалам 40,8.9) »Јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме посла.« (Јован 5,30), а Писмо наставља: »Који говори да у њему стоји, и тај треба тако да ходи као што је он ходио.« (1. Јованова 2,6)

Божја реч се често сукобљава с човековим наслеђеним или усвојеним карактерним цртама или животним навикама. Међутим, слушаоци, упоређени са добром земљом, када примају Реч, прихватају и све њене услове и захтеве. Они своје навике,

обичаје и поступке поковају Божјој речи. У њиховим очима заповести смртног, заблуделог човека постају безначајне, када се суоче са Речју бесконачног Бога. Из целог срца, с непоколебљивом намером, они траже вечни живот, и уз цену губитака, прогонстава, па чак и саме смрти, остају послушни истини.

60 Они доносе род »у трпљењу«. Нико међу онима који су примили Божју реч није поштеђен тешкоћа и искушења; али, када се невоље појаве, истински хришћанин не постаје узнемирен, неповерљив или очајан. Иако нисмо у стању да видимо коначни исход догађаја, или да препознамо намеру Божјег провиђења, не смемо одбацити своје поверење. Сећајући се нежне Господње милости, све своје бриге треба да бацимо на Њега и стрпљиво чекамо Његово спасење.

Духовни живот у борби постаје јачи. Мирно подношење невоља, развија чврстину карактера и драгоцене духовне врлине. Савршени род вере, кротост и љубав, често најбоље сазревају уред олујних облака и таме.

»Тежак чека племенитога рода из земље, и радо трпи док не прими дажд рани и позни.« (Јаков 5,7) Тако и хришћанин треба стрпљиво да чека да се у његовом животу покажу родови Божје речи. Када се молимо за врлине Духа, Бог често услишава наше молитве доводећи нас у околности у којима се могу развити такви родови; али, ми који не разумемо Његову намеру, чудимо се и бивамо потиштени. Ипак, нико не може да развије духовне врлине уколико се не препусти процесу растења и доношења рода. Наш задатак је да примимо Божју реч, да се ње чврсто држимо, да се потпуно покоримо њеној власти и тада ће се испунити њена намера у нама.

61 Христос је рекао: »Ко има љубав к мени, држаће реч моју; и Отац мој имаће љубав к њему; к њему ћемо доћи, и у њега ћемо се станити.« (Јован 14,23) Сенка снажнијег, савршенијег ума осениће нас; јер смо успоставили живу везу са Извором најтрајније снаге. У нашем животу по Богу бићемо доведени у покорност Исусу Христу. Више нећемо живети уобичајеним, себичним животом, него ће Христос живети у нама. Његов карактер биће обновљен у нашој природи. Тако ћемо донети родове Светога Духа »један по стотину, а један по шездесет, а један по тридесет«.

»НАЈПРЕ ДОНЕСЕ ТРАВУ, ПОТОМ КЛАС...«

3.

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Марку 4,26-29)

Прича о сејачу је изазвала многе недоумице. Неки слушаоци закључили су да Христос неће успоставити своје царство на Земљи, док су други постали радознали или чак збуњени. Запажајући њихову збуњеност, Христос се послужио другим сликама и даље се трудећи да њихове мисли одврати од наде у неко земаљско царство и да их управи на дело које Божја благодат ствара у човековој души.

»И говораше им: Тако је царство Божије као човек када баци семе у земљу. И спава и устаје ноћу и дању; и семе ниче и расте да не зна он. Јер земља сама од себе најпре донесе траву, потом клас, па онда испуни пшеницу у класу. А кад сазри род, одмах пошље срп, јер наста жетва.«

Господар који »одмах пошље срп, јер наста жетва« не може бити нико други него Христос. Он ће управо у последњи велики дан прикупити жетву на Земљи. Међутим, сејач семена представља оне који раде уместо Њега. За семе је речено да »ниче и расте да не зна он«, и то се не може односити на Божјега Сина. Христос не спава на свом послу, већ дан и ноћ стражари над њим. Њему није непознато како семе расте.

Прича о сејачу показује да Бог делује у природи. Семе носи у себи начело клијања, начело које је сам Бог усадио у њега. Међутим, када би било препуштено само себи, не би имало снаге да проклија. И човек треба да изврши своју улогу у омогућавању раста семену. Он мора да припреми и обогати тло, мора да посеје семе. Он мора да обради њиву. Али, његова моћ да постигне успех је ограничена. Никаквом снагом ни мудрошћу, човек не може навести живу клицу да се пробије из семена. Човек може да напрегне своју снагу до крајњих граница, али остаће зависан од

62

Онога који је сејање и сакупљање плода повезао прекрасним спо-
нама своје свемоћне силе.

У семену се крије живот, у земљи постоји снага; али ако једна
бескрајна сила не би деловала и дању и ноћу, семе никада не би
донело плода. Пљускови кише морају се изливати да натопе жед-
на поља, Сунце треба да пошаље топлоту, електрицитет да про-
буди закопано семе. Живот који је Створитељ лично усадио, само
Он може да позове у постојање. Једино деловањем Божје силе
свако семе расте, свака биљка се развија.

63 »Јер као што из земље расте биље и у врту ниче што се посеје,
тако ће Господ Бог учинити да никне правда и похвала пред свим
народима!« (Исаија 61,11) Као што је у природи, тако је и у духов-
ном сејању; учитељ истине треба да се потруди да приправи тло
срца; он мора да посеје семе, али сила која производи живот дола-
зи једино од Бога. Постоји граница коју никакав људски напор не
може превазићи. Иако морамо да проповедамо Реч, ми не мо-
жемо да удахнемо силу која ће оживети душу и учинити да про-
клија праведност, да се Бог прослави. У проповедању Речи мора
деловати сила која надмашује сваку људску снагу. Једино дело-
вањем силе божанског Духа Реч ће постати жива и јака, способна
да обнови душу за вечни живот. Христос је то желео да објасни
својим ученицима. Он их је учио да ништа од онога што имају у
себи неће осигурати успех њиховом раду, већ да ће Божја чудо-
творна сила учинити да Његова Реч буде делотворна.

64 Дело сејача је дело вере. Мистерију клијања и растења семена
он не може да схвати. Међутим, ослања се на средства којима Бог
чини да биље буја. Бацајући семе у земљу, он привидно губи дра-
гоцено зрневље које је могло да буде храна његовој породици.
Ипак, он се одриче садашњег добра, очекујући да ће бити богато
награђен. Он баца семе, надајући се да ће га многоструко увећано
покупити у обилној жетви. Тако и Христове слуге морају радити,
очекујући жетву од семена које сеју.

Добро семе неко време може да незапажено лежи у хладном,
себичном, световном срцу, не дајући никакав доказ да је пустило
корен. Али касније, када Божји Дух буде деловао на душу, скри-
вено семе ће проклијати и на крају донети род на Божју славу. У
свом животном раду не знамо шта ће успети, ово или оно. То није

питање на које треба да одговоримо. Ми треба да обавимо своје дело, а резултате да препустимо Богу. »Изјутра сеј семе своје и увече немој да ти почивају руке!« (Проповедник 11,6) Божји велики завет гласи да »докле буде земље, неће нестајати сетве ни жетве, студени ни врућине, лета ни зиме, дана ни ноћи«. (1. Мојсијева 8,22) Ослањајући се на ово обећање земљорадник оре и сеје. Ништа мање поверења не смемо имати ни ми који обављамо духовну сетву, ослањајући се на Његово обећање: »Тако ће бити реч моја када изиђе из мојих уста: неће се вратити к мени празна, него ће учинити што ми је драго, и срећно ће свршити на што је пошљем.« (Исаија 55,11) »Иде и плаче који носи семе да сеје, поћи ће с песмом носећи снопове своје!« (Псалм 126,6)

Клијање семена представља почетак духовног живота, а развијање биљке је сјајна слика хришћанског растења. Као што је у природи, тако је и с божанском добротом; не може бити живота без растења. Биљка мора да расте или да пропадне. И као што она тихо, неприметно, али стално расте, тако се развија и хришћански живот. У свакој етапи развоја наш живот може да буде савршен; али, ако се у нама испуни Божја намера непрестано ћемо напредовати. Посвећење је дело целог живота. Како се наше могућности буду умножавале, тако ће се ширити наше искуство и увећавати наше знање. Постајаћемо снажнији, способнији да носимо одговорности, а наша зрелост биће у складу са предностима које уживамо. 65

Биљка расте примајући оно што је Бог припремио да одржи њен живот. Она шаље свој корен у земљу. Упија сунчеву светлост, росу и кишу. Прима животворне састојке из ваздуха. Тако и хришћанин треба да расте сарађујући с божанским силама. Осећајући своју беспомоћност, треба да искористимо све прилике које нам се пружају да стекнемо потпуније искуство. И као што биљка пушта корен у земљу, тако се и ми морамо дубоко укоренити у Христу. Као што биљка прима сунчеву светлост, росу и кишу, тако и ми морамо отворити своје срце утицају Светога Духа. Дело треба обавити »не силом, ни крепошћу, него Духом мојим!« (Захарија 4,6) Ако наше мисли буду усредсређене на Христа, Он ће нам доћи »као дажд, као позни дажд која натапа земљу«. (Осија 6,3) Он ће нам гранути као Сунце праведности »и здравље ће 66

бити на зрацима његовим«. (Малахија 4,2) Ми ћемо цветати као љиљан, оживљавати као пшеница, расти као лоза! (види: Осија 14,5.7) Непрестано се ослањајући на Христа као на свог Спаситеља, у свему ћемо узрастати у Њему, који је наш Поглавар.

Пшеница развија »најпре траву, а потом клас, па онда испуни пшеницу у класу«. Земљорадник сеје семе и негује биљке које расту да на крају сакупи зрно. Он жели хлеба за гладне и семена за будуће сетве. Тако и божански Земљорадник очекује жетву као награду за свој рад и жртву. Христос чезне да се Његов облик угради у људско срце. Он то чини преко оних који верују у Њега. Циљ хришћанског живота је доношење рода – обнављање Христовог карактера у вернику, као и у другима.

Биљка не клија, не расте, нити доноси род сама за себе, већ »да даје семена да се сеје и хлеба да се једе«. (Исаија 55,10) Тако ниједан од нас не сме да живи себи. Хришћанин се налази на свету као Христов представник, да ради на спасавању других душа.

67 У животу који је окренут себи неће бити никаквог раста ни доношења рода. Ако сте прихватили Христа за свог Спаситеља, треба да заборавите на себе и покушате да помажете другима. Говорите о Христовој љубави, причајте о Његовој доброту. Извршавајте сваку дужност која се појави. Носите одговорност за душе на свом срцу и свим средствима која вам стоје на располагању трудите се да спасете изгубљене. Када будете примили Христовог Духа, Духа несребичне љубави и рада за друге, ви ћете расти и доносити род. Врлине Духа показаће се у вашем карактеру. Ваша вера ће расти, ваше уверење ће се продубљивати, ваша љубав усавршаваати. Све више и више одражаваћете Христов лик у свему што је непорочно, племенито и лепо.

68 »А род је духовни љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вера, кротост, уздржање; на то нема закона.« (Галатима 5,22.23) Овај род никада неће пропасти, већ ће у складу са својом врстом донети жетву за вечни живот.

»А када сазри род, одмах пошље срп, јер наста жетва.« Христос с дубоком чежњом очекује да се покаже у својој Цркви. Када се Његов карактер буде савршено обновио у Његовом народу, тада ће доћи да Његове припаднике узме као своје.

Предност сваког хришћанина је не само да очекује већ и да убрза долазак нашег Господа Исуса Христа (2. Петрова 3,12). Када би сви који носе Његово име доносили родове Њему на славу, цео свет био би брзо засејан семеном Јеванђеља! Последња велика жетва брзо ће сазрети и Христос ће доћи да прикупи драгоценно зрно.

КУКОЉ

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,24-30.37-43)**

»Другу причу каза им говорећи: царство је небеско као човек који посеја добро семе у пољу својему. А кад људи спашаше, дође његов непријатељ и посеја кукољ по пшеници, па отиде. А када ниче усев и род донесе, онда се показа кукољ.«

»Њива је свет«, рекао је Христос. Међутим, морамо схватити да ове речи означавају Христову Цркву у свету. Ова кратка прича описује оно што припада Божјем царству, Његовом делу спасења људи, а то дело обавља се преко Цркве. Истина, Свети Дух је изашао у цели свет; Он свуда утиче на људско срце; али, управо у Цркви треба да растемо и сазревамо за Божју житницу.

»Који сеје добро семе оно је Син човечији... добро семе синови су царства, а кукољ синови су зла.« Добро семе представља оне који су рођени од Божје речи, Истине. Кукољ представља групу људи који су плод или утеловљење заблуде, односно лажних начела. »Непријатељ који га је посејао јест ђаво.« Ни Бог ни Његови анђели никада нису сејали семе из кога ће израсти кукољ. Сотона, непријатељ Бога и човека, увек сеје кукољ.

Људи који живе на истоку понекад се свете свом непријатељу тако што по његовом тек засејаном пољу разбацују семе неког корова, који док расте, веома подсећа на пшеницу. Растући заједно са пшеницом, коров умањује принос, ствара тешкоће и доноси губитак власнику поља. Исто тако, из непријатељства према Христу, сотона убацује своје зло семе у добро семе царства. Плодове свога сејања приписује Божјем Сину. Доводећи у Цркву оне који само носе Христово име, али одбацују Његов карактер. Нечастиви жели да обесвести Божје име, погрешно протумачи дело спасења и угрози душе.

Христове слуге се ожалошевају, када виде како се истински и лажни верници мешају у Цркви. Они желе да на неки начин очисте Цркву. Као и слуге Господара њиве, спремне су да почупају коров. Међутим, Христос им каже: »Не, да не бисте, чупајући кукољ, почупали заједно с њиме и пшеницу! Оставите нека расте обоје заједно до жетве!«

71 Христос је наглашавао да они који истрају у отвореном греху морају бити одвојени од Цркве, али нама није предао посао да оцењујемо карактере и побуде. Он добро познаје нашу природу да би нам поверио то дело. Када бисмо покушали да од Цркве одвојимо оне које сматрамо лажним хришћанима, сигурно бисмо починили грешке. Управо оне које Христос жели да привуче себи, често проглашавамо безнадежним случајевима. Када бисмо узели право да се бавимо овим душама и њихов случај решавамо у складу са нашим несавршеним судовима, можда бисмо им одузели и последњу наду. Многи који себе сматрају хришћанима на крају ће бити проглашени лаким. На Небу ће се наћи многи које су њихови суседи сматрали недостојнима Неба. Људи суде по изгледу, а Бог суди по срцу. Коров и пшеница зато треба заједно да расту до жетве; а жетва је крај времена пробе.

Спаситељеве речи крију још једну поуку, поуку о неупоредивој стрпљивости и нежној љубави. Као што је корен кукоља чврсто тесно испреплетен с кореном доброг зрна, тако су и лажна браћа у Цркви уско повезана са правим Христовим следбеницима. Стварни карактер тих лажних верника још се није потпуно показао. Када би такви верници били одвојени од Цркве, можда би доживели саблазан многи који би сигурно остали чврсти у вери.

Поука из овог примера добро је потврђена Божјим поступањем према анђелима и људима. Сотона је варалица и када је погрешно на Небу, ни одани анђели нису у потпуности препознали његов карактер. Бог управо због тога није одмах уништио сотону. Да је тако поступио, свети анђели не би схватили Божју праведност и љубав. Сумња у Божју доброту деловала би као зло семе које би донело горке родове греха и бола. Зачетник зла био је поштеђен да би у потпуности открио свој прави карактер. Током дугих векова Бог је подносио муке, гледајући дело зла; Он је лакше дао бескрајни Дар на Голготи него што је допустио да би-

ло ко буде преварен лажљивим речима Нечастивога; коров се не може почупати без опасности да се с њиме не почупа и драгоцена пшеница. Зар не бисмо и ми требало да покажемо исто толико стрпљења према нашим ближњима колико је Господар Неба и Земље показао према сотони?

Свет нема никакво право да сумња у истинитост хришћанства само због тога што у Цркви има и недостојних верника, нити се хришћани смеју обесхрабрити због деловања своје лажне браће. Како је то било у првој Цркви? Ананија и Сапфира придружили су се ученицима. Симон Врачар био је крштен. Димас, који је изневерио Павла, сматран је верником. Јуда Искариотски припадао је апостолима. Откупитељ није желео да изгуби ниједну душу; Његово искуство с Јудом забележено је да покаже Његово бескрајно стрпљење према изопаченој људској природи: Он нас позива да такве подносимо онако као што је то Он чинио. Он је рекао да ће се лажна браћа налазити у Цркви све до краја времена.

Упркос Христовој опомени, људи су покушавали да искорене кукољ. Да би казнила оне које је прогласила људима који чине зло, Црква се ослањала на грађанске власти. Они чија су се веровања разликовала од широко прихваћених доктрина, били су затварани, мучени и убијани; то су захтевали људи који су тврдили да делују у складу са Христовим одобрењем. Међутим, таква дела надахнута су духом сотоне, а не Христовим Духом. Сотона се служио том методом да свет покори својој власти. Црква је погрешно представила Бога оваквим начином поступања према онима које је сама прогласила јеретицима.

Ова Христова кратка прича учи нас да не осуђујемо нити речима нападамо ближње, већ да будемо понизни и да се не ослањамо на себе. Све што је посејано није добро семе. Чињеница да је неко у Цркви не доказује да је хришћанин.

Кукољ је веома сличан пшеници све док је његов лист зелен; али, када зрно сазри за жетву, безвредни коров потпуно се разликује од пшенице чији се класови савијају под теретом здравог, зрелог зрна. Грешници, који се чине побожнима, неко време могу се дружити с правим Христовим следбеницима; њихово привидно хришћанство усмерено је да превари многе; али, када жетва земаљска буде прикупљана, сличности између добра и зла више не-

ће бити. Тада ће се открити они који су се придружили Цркви, али нису се придружили Христу.

Корову је дозвољено да расте заједно са пшеницом, да ужива све предности које доноси сунце и киша; али у време жетве »видећете разлику између праведника и безбожника, између онога који служи Богу и онога који му не служи«. (Малахија 3,18) Христос ће лично одлучити ко је достојан да живи у небеској породици. Он ће судити сваком човеку према његовим речима и делима. На Његовим мерилима празно изражавање вере ништа не значи.

74 Лични карактер одлучиваће о судбини сваког човека.

Спаситељ не говори да ће некада, у будућности, сав коров постати пшеница. Пшеница и коров заједно ће расти само до жетве, до краја света. Тада ће кукољ бити свезан у снопове и спаљен, а пшеница прикупљена у Божју житницу. »Тада ће се праведници засјати као сунце у царству Оца својега.« И »послаће Син човечји анђеле своје и сабраће из царства његова све саблазни и све који чине безаконје и бациће их у пећ огњену, онде ће бити плач и шкргут зуба«.

75

»КАО ЗРНО ГОРУШИЧНО«

5.

(Ово поглавље утемељено је на тексту из Јеванђеља по Матеју 13,31.32; Марку 4,30-32; Луки 13,18.19)

У мноштву које је слушало Христова учење било је и много фарисеја. Они су подсмешљиво примећивали да Га мало Његових слушалаца признаје као Месију. Питали су се међу собом како би тај једноставни Учитељ и могао да уздигне Израиља до носиоца свеопште власти. Без богатства, моћи или части, како би могао да успостави своје ново царство? Христос је прозreo њихове мисли, и овако им је одговорио:

»Какво ћемо казати да је царство Божје? Или у каквој ћемо га причи исказати?« Световне власти нису Му никако могле послужити као узор. Ниједно грађанско друштво није Му могло постати симбол. Зато им је рекао: »Царство је небеско као зрно горушично које узме човек и посеје на њиви својој, које је истина најмање је од свега семена, али кад узрасте, веће је од свега поврћа и буде дрво да птице небеске долазе и седају на његовим гранама.«

Клица у семену расте примењујући животну начело које је Бог усадио у њега. Развијање клице не зависи ни од какве људске силе. Тако је и с Христовим царством. То је ново стварање. Начела његовог развоја супротна су начелима по којима се управљају царства овога света. Земалске власти одржавају се помоћу физичке силе; оне своју владавину одржавају ратовима; међутим, Оснивач овог новог царства је Кнез мира. Свети Дух је представио световна царства суровим грабљивим зверима као симболима; а Христос је »Јагње Божје који узме на себе грехе света«. (Јован 1,29) У Његовом владарском плану нема места грубо; сили која ломи савест. Јевреји су очекивали да ће успостављање Божјег царства бити извршено на исти начин као и световна царства. За унапређење правде прибегавали су присилним мерама. Стварали су ме-

76

тоде и планове. Међутим, Христос усађује начело. Усађујући истину и праведност, Он се бори против заблуда и греха.

Док је Исус причао ову кратку причу, биљка горушица могла се видети на све стране како се уздиже изнад траве и жита, нежно њишући своју крошњу на поветарцу. Птице су прелетале с гране на грану и певале у густом лишћу. А ипак, семе из кога је израсла ова велика биљка налази се међу најмањим семенкама. Из ње би прво израстао нежни изданак, пун животне снаге, који је растао и бујао све док не би достигао своју коначну величину. Христово царство тако је у почетку изгледало скромно и безначајно. Употређено са световним царствима изгледало је мање од свих. Управитељи овога света подсмехивали су се Христовом тврђењу да је цар. А ипак, моћне истине, предате Његовим следбеницима, учиниле су да ово царство Јеванђеља добије божанску снагу. Његов раст био је брз, а његов утицај широк! Када је Христос испричао ову кратку причу, само неколико галилејских радника представљало је ново царство. Њихово сиромаштво, њихову малобројност, људи су стално истицали као разлог због кога се не треба прикључити тим једноставним рибарима који су кренули за Исусом. Али, горушичино семе морало је да расте и рашири своје гране по целом свету. Када земаљска царства, чија је слава у то време испуњавала људска срца буду пропала, Христово царство остаће као моћна и безгранична сила.

77

Тако дело божанске добротe у срцу испочетка изгледа незнатно. Реч је изговорена, зрак светлости обасјао је душу, доживљен је утицај који зачиње нови живот, и ко може да оцени коначни резултат!

Није само раст Христовог царства приказан причом о горушичином семени, већ се у сваком делу његовог раста понавља искуство описано у овом примеру. Бог за своју Цркву у сваком нараштају има посебну истину и посебно дело. Истина која је сакривена од световно мудрих и разумних, откривена је онима који су скромни и једноставни као деца. Она позива на пожртвовање. Она мора да води своје битке и постиже своје победе. Њени браниоци су у почетку, малобројни. Великани из света и посветовљене Цркве их презиру и прогоне. Посматрајмо Јована Крститеља, Христовог претечу, како устаје да усамљен укори охолост и фор-

мализам јеврејског народа! Пратимо прве проповеднике Јеванђеља у Европи! Како је нејасна и безнадежна изгледала мисија Павла и Силе, двојице ткача шатора, када су у Троади са својим сарадницима ушли у брод да отпутују у Филибу. Гледајмо »старца Павла« у оковима, како проповеда Христа у Цезаревом упоришту. Гледајмо мале заједнице робова и радника у сукобу са паганством империјалног Рима! Посматрајмо Мартина Лутера како се одупире моћној Цркви која представља ремек-дело световне мудрости! Посматрајмо га како се чврсто држи Божје речи и упркос императору и папи изјављује: »Овде стојим и не могу другачије! Нека ми Бог буде у помоћи!« Пратимо Цона Веслија како проповеда Христа и Његову праведност усред формализма, чулности и неверства. Гледајмо младића који саосећа с патњама паганског света и тражи подршку да им однесе Христову поруку љубави. Слушајмо и одговор духовника: »Седи, младићу! Ако Бог буде желео да обрати незнабошце, учиниће то без твоје или моје помоћи!«

78

Велики носиоци религијске мисли у овом нараштају изричу похвале и граде споменике онима који су сејали семе пре много столећа. А ипак, зар се многи од њих не удаљавају од тога посла да би газили изданке који данас расту из тог истог семена? Понавља се стари узвик: »Ми знамо да с Мојсијем говори Бог, а овога не знамо (Христа у лику весника) одакле је!« (Јован 9,29) Као и у прошлим временима, нарочите истине за ово време пронашли су, не црквени ауторитети, већ људи који нису ни превише учени ни превише мудри да би одбили да верују у Божју реч.

»Јер погледајте звање своје, браћо, да нема ни много премудрих по телу, ни много силних, ни много племенитих. Него што је лудо пред светом, оно изабра Бог да посрами мудре; и што је слабо пред светом, оно изабра Бог да посрами јако; и што је неплеменито пред светом и уништено изабра Бог, и што није, да уништи оно што јесте« (1. Коринћанима 1,26-28), »да вера ваша не буде у мудрости људској, него у сили Божјој.« (1. Коринћанима 2,5)

У овом последњем нараштају кратка прича о горушичином семену треба да доживи своје изузетно и победоносно испуњење. Мало семе постаће дрво. Последња порука опомене и милости

треба да се објави »сваком племену и језику, и колену и народу« (Откривење 14,6-14); »како Бог најпре походи... и прими... народ имену својему«. (Дела 15,14; Откривење 18,1) И Земља ће се засветлети од славе Његове.

ДРУГЕ ПОУКЕ ИЗ СЕЈАЊА СЕМЕНА

Рад уложен у сејање семена, али и раст биљака из тог семена пружа нам прилику да у породици и школи објавимо драгоцене поуке. Децу и младе морамо поучити да збивања у природи посматрају као деловање божанских сила, јер ћемо их тако оспособити да вером сагледају Његова невидљива добра дела. Када буду схватили да Бог на узвишен начин задовољава потребе своје велике породице, и да ми треба да сарађујемо са Њим, њихова ће вера у Бога ојачати, а они осетити више Његове снаге у свом свакидашњем животу.

Бог је створио семе, као што је својом Речју створио и Земљу. Својом Речју дао је семену снагу да расте и да се умножава. Рекао је: »Нека пусти земља из себе траву, биље што носи семе, и дрво родно, које рађа род по својим врстама, у којему ће бити семе његово на земљи. И би тако.... И виде Бог да је добро.« (1. Мојсијева 1,11.12) Та иста Реч и данас чини да семе расте. Свака семенка која увис, према Сунцу, усмерава свој зелени изданак, објављује чудотворну силу Речи, коју је изговорио Онај који »рече и постаде... заповеди, и показа се«. (Псалам 33,9)

80

Христос је своје ученике научио да се моле: »Хлеб наш потребни дај нам данас!« Указујући на цвеће, дао им је и обећање: »А када траву по пољу... Бог тако одева, акамоли вас, маловерни?« (Матеј 6,11.30) Христос непрестано делује одговарајући на ову молитву и испуњавајући ово обећање. Једна невидљива сила, служећи човеку, непрестано се труди да га нахрани и одене. Наш Господ служи се многим силама да од семена, које је наизглед одбачено, начини живу биљку. И Он у правилном односу добавља све што је неопходно за савршену жетву. Ову истину прелепим речима псалмиста је овако изразио:

*»Надгледаш земљу и заливаш је,
Обилно је обогаћаваш;*

*Пошок је Божји њун воде,
Сјремаш за њих жишо,
Јер си тако уредио.
Бразде њене најјаш,
Равниш груди њезине,
Кишним кайљама размекшаваш је,
Благосиљаш је да рађа.
Ти венчаваш годину, којој добро чиниш,
Сјоје су твоје њуне масиш.»
(Псалам 65,9-11)*

* * *

81 Материјални свет налази се под Божјом управом. Природа се покорава природним законима. Све открива и слуша Створитељево вољу. Под Божјим надзором су облаци и сунчева светлост, роса и киша, ветар и олуја, који се у безусловној послушности покорвају Његовим заповестима. У послушности Божјим законима влат траве избија из земље, »најпре трава, а потом клас, па онда испуни пшеницу у класу«. (Марко 4,28) Бог све то развија у одговарајуће време, јер се не противи Његовом деловању. Може ли, онда човек, створен према Божјем лику, дарован разумом и способношћу говора, бити једино биће које не цени Његове дарове, једино биће које се не покорава Његовој вољи? Зашто само разумна бића стварају збрку у нашем свету?

* * *

У свему што је у животу поверено човековом старању, успех је могуће постићи заједничким улагањем божанских и људских напора. Прикупљање плодова није могуће уколико људска рука сејањем семена не обави свој део посла. Међутим, без доприноса који Бог даје у облику сунчеве светлости и кише, росе и облака, приноса не може бити. Тако је и у сваком пословном подухвату, у свакој грани научног истраживања. Тако је и на духовном подручју, приликом обликовања карактера, у свакој области хришћанског деловања. Ми морамо обавити свој део, али божанска снага мора се ујединити са нама, јер у противном сви наши напори остаће узалудни.

Човек који је постигао нешто, било у духовној или овоземаљској области, мора имати на уму да је то постигао сарађујући са

својим Створитељем. Наша велика потреба је да схватимо своју зависност од Бога. Превише поверења указујемо човеку, превише се ослањамо на људске проналаске. С друге стране, премало поверења указујемо сили коју је Бог спреман да нам стави на располагање. »Ми смо Богу помагачи!« (1. Коринћанима 3,9) Људско оруђе има неизмерно незнатан удео, али уколико се повеже с Христовим божанством, оно може постићи све, снагом коју му Христос даје.

* * *

Постепен развој биљке из семена даје применљиву поуку о васпитавању деце. Појављује се »најпре трава, потом клас, а онда пшеница у класу«. Онај исти који је испричао овај пример створио је сићушну семенку, дао јој животодавне особине, прогласио законе који управљају њеним развојем. Истине које објављује ова кратка прича постале су жива стварност у Његовом животу. Он је у својој физичкој и својој духовној природи, следио божански редослед растења приказан у слици биљке, и жели да тако поступи и сви млади. Иако је био Величанство Неба, Цар славе, постао је беба у Витлејему, и неко време био беспомоћно дете препуштено бризи своје мајке. У детињству је чинио дела послушног детета. Говорио је и чинио, служећи се мудрошћу детета, а не човека, поштујући своје родитеље и у складу са децим способностима, на користан начин, извршавао њихове жеље. Међутим, у сваком раздобљу свога развитка био је савршен, показујући једноставну, природну лепоту безгрешног живота. Свети извештај овако говори о његовом детињству: »А дете растијаше и јачаше у духу, и пуњаше се премудрости, и благодат Божија беше на њему.« О његовој младости остало је забележено: »А Исус напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и и код људи.« (Лука 2,40.52)

82

Извештај је наговестио дело родитеља и учитеља. Они морају да се труде да тако однегују склоности младих бића да она у сваком раздобљу свога живота могу блистати природном лепотом прирођеном том животном добу, да се, као и биљке у врту, развијају природно.

Најпривлачнија деца су она која остану природна, недирнута. Није мудро обраћати им посебну пажњу, или пред њима понављати њихове паметне изјаве. Истицањем њиховог изгледа, њихових

речи, њихових поступака, не сме бити подупрта таштина. Не треба их ни скупо, ни упадљиво одевати. То подстиче охолост у њима, буди завист у срцима њихових вршњака.

83 Малишане треба васпитати у дечјој једноставности. Треба их учити да у складу са својим годинама буду задовољна малим, корисним дужностима, задовољствима и искуствима. Детињство одговара слици стабљике у овом примеру и одликује се себи својственом лепотом. Децу не смемо гурати у превремену зрелост, већ им помагати да што је могуће дуже задрже свежину лепоте свога детињства.

И мала деца могу да буду хришћани, да стичу искуства која одговарају њиховим годинама. То је све што Бог очекује од њих. Њима је неопходно духовно васпитање; родитељи морају да им осигурају све потребне предности да би могла да обликују карактер по угледу на Христов карактер.

* * *

У Божјим законима који постоје у природи, последица непогрешивом сигурношћу прати узрок. Жетва сведочи о томе каква је била сетва. Немарног радника осуђује његово дело. Жетва сведочи против њега. Тако је то и у духовној области живота; верност сваког радника одмерава се резултатима његовог рада. Карактер његовог дела, без обзира да ли је радио марљиво или немарно, показује се приликом жетве. Његова вечна срећа одређује се управо на тај начин.

Свако посејано семе доноси жетву у складу са својом врстом. Тако је и у људском животу. Неопходно је да сви сејемо семе сажалења, саучешћа и љубави; јер ћемо пожњети што смо посејали. Свака себичност, самољубље, самопоуздизање, свако дело попуштања самоме себи, донеће жетву према својој врсти. Онај који живи себи сеје у тело и од тела ће пожњети пропаст.

84 Бог никога не уништава. Сваки који је доживео пропаст, уништио је самога себе. Сваки који гуши опомене савести, сеје семе неверовања, а оно ће донети сигурну жетву. Фараон је у стара времена, одбацујући прву Божју опомену, посејао семе тврдокорности, и зато је пожњео тврдокорност. Бог га није натерао на неверовање. Семе неверства које је посејао донело је жетву у складу са својом врстом. Он је наставио да се одупире све док коначно

није могао да види своју опустошену земљу, хладно, мртво тело свог првенца, првенаца свих у свом дому и свим породицама у свом царству, све док се воде Црвеног мора нису склопиле над његовим коњима, ратним колима и ратницима. Његова историја је страшна слика истинитости познате изреке: »Шта човек посеје, оно ће и пожњети!« (Галатима 6,7) Када би људи успели да ово схвате, били би врло пажљиви у избору семена које ће сејати!

Када посејано семе донесе жетву и када се њен род поново посеје, принос постаје многострук. Овај закон се потврђује и у нашим односима са ближњима. Свако дело, свака реч, представља семе које ће донети род. Свако дело промишљене љубазности, послушности или самоодрицања, поновиће се у другима, а преко њих и у многима. Тако ће и свако дело зависти, злобе, раздора постати семе које ће проклијати као »корен горчине« (Јеврејима 12,15) којим ће многи бити отровани. А колики ће тек бити број оних које ће ти »многи« даље отровати! И тако ће сејање добра и зла бити настављено за време и за вечност.

* * *

Дарежљивост у духовном и телесном животу објављена је у поуци о сејању семена. Господ каже: »Благо вама који сејете покрај сваке воде!« (Исаија 32,20) »Ово пак велим: који с тврђом сеје, с тврђом ће и пожњети; а који благослов сеје, благослов ће и пожњети!« (2. Коринћанима 9,6) Сејати покрај сваке воде значи непрестано делити Божје дарове. То значи давати сваки пут када Божје дело или потребе човечанства захтевају нашу помоћ. То нас неће увести у сиромаштво. »Који благослов сеје, благослов ће и пожњети!« Сејач умножава своје семе разбацајући га. Тако је и са онима који су верни у дељењу Божјих дарова. Дајући другима умножавају своје благослове. Бог им је обећао обиље да могу наставити да дају. »Дајите и даће вам се: меру добру и набјјену и стресену и преопуну даће вам се у наручје ваше.« (Лука 6,38)

85

Сејање и сабирање рода обухвата много више од тога. Док делимо Божје земаљске благослове, докази наше љубави и саосећања буде у срцу прималаца захвалност и хвалу Богу. Тло срца припрема се тако за примање семена духовне истине. Онај који је сејачу дао семе учиниће да оно проклија и донесе род за вечни живот.

* * *

Христос је бацањем зрна у земљу представио жртву, коју ће лично принети за наше откупљење. »Заиста, заиста вам кажем: ако зрно пшенично паднувши на земљу не умре, онда једно остаје«, рекао је Он. »Ако ли умре, много рода роди!« (Јован 12,24) Христова смрт тако ће донети род за Божје царство. У складу са законима који постоје у биљном свету, живот ће постати исход Његове смрти.

86 Сви они који ће као Христови сарадници донети род, мораће прво да падну у земљу и умру. Живот мора бити бачен у бразду потреба света. Самољубље, себичност, морају умрети. Међутим, закон личног жртвовања је и закон самоодржања. Семе покопано у земљу доноси род, који се даље сеје и на тај начин жетва се умножава. Пољопривредник чува своје семе разбацујући га. Тако је и у људском животу: давати значи живети. Живот који ће бити сачуван је у ствари живот који је драговољно дат у службу Богу и човеку. Они који Христа ради жртвују свој живот у овом свету, сачуваће га за вечност.

Семе умире да би проклијало у нови живој и ипак нам даје поуку о васкрсењу. Сви који љубе Бога живеће поново у Едему, на Небу. О људском телу које је положено да иструне у гробу, Божја реч каже: »Сеје се за распадљивост, а устаје за нераспадљивост, сеје се у срамоти, а устаје у слави, сеје се у слабости, а устаје у сили.« (1. Коринћанима 15,42.43)

Ово су само неке између многих поука које можемо научити из природе, на темељу примера о сејачу и о семену. Када се родитељи и учитељи буду потрудили преносећи ове поуке, то дело мора бити обављено на практичан начин. Нека деца лично припреме тло и посеју семе. Док обављају тај посао, родитељи или учитељи могу им говорити о врту у срцу и добром и злом семену које се може посејати у њему, да се срце мора припремити за семе истине као што се врт мора обрадити да прими семе. Док се семе баца у земљу, они могу говорити о Христовој смрти; када се појави клица, могу објавити истину о васкрсењу. Како биљка расте, треба наставити упоређивање између духовног сејања и сејања у природи.

И младима треба приступати на сличан начин. Они треба да науче да обрађују земљу. Било би добро када би свака школа има-

ла на располагању довољно обрадиве земље. Такву земљу треба сматрати Божјом учионицом, а све у природи Божјим уџбеником, којим Његова деца могу да располажу и стичу знање о образовању душе.

87

Обрађивање земље, оплемењивање и крчење тла може нам послужити као стални извор поука. Нико не би ни помислио да се насели на неком запуштеном тлу и да одмах очекује да ће оно почети да даје принос. У припреми тла пре сејања семена морају бити уложени озбиљни, марљиви и истрајни напори. Тако је и у духовном настојању око људског срца. Они који очекују да остваре успех у обради таквога тла морају кренути на посао с Божјом речју у својим срцима. Они ће тада установити да је нежни, кротки утицај Светога Духа у стању да делује на необрађено тло срца. Уколико у обраду земље не буду уложени озбиљни напори, оно неће дати жетву. Тако је и са тлом срца. Божји Дух мора да делује на њега да га оплемени и украти пре него што постане спремно да донесе род на славу Богу.

Земља неће поклонити своје богатство онеме који ради стихијски, без размишљања. Она захтева промишљену, свакодневну пажњу. Она се мора орати често и дубоко, с циљем да буде уклоњен коров који одузима храну добром семену. Тако се они који ору и сеју припремају за жетву. Нико не треба да се нађе на пољу међу жалосним развалинама своје наде.

Господњи благослови почиваће на онима који тако обрађују земљу, и проналазе духовне поуке из природе. Радник приликом обраде и оплемењивања земље, не зна какве ће се ризнице отворити пред њим. Иако не сме да презире савете, које је добио од искуснијих људи, иако не сме да одбаци податке које су му пружили разумни стручњаци, он и сам мора да прикупља знање. То треба да постане део његове обуке. Обрађивање земље увек ће се исказати и као средство за образовање душе.

88

Онај који чини да семе клија, који га дан и ноћ негује, коју му даје снагу да се развија, то је Зачетник нашег постојања, Цар Неба. Он се много више труди, много више стара око своје деце. Док човек као сејач сеје семе у жељи да одржи овај земаљски живот, божански Сејач сеје у душу семе које ће донети свој род за вечни живот.

89

»ЦАРСТВО ЈЕ НЕБЕСКО КАО КВАСАЦ...«

7.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,33; Луки 13,20.21)**

Многи образовани и утицајни људи долазили су да слушају Пророка из Галилеје. Неки међу њима радознано и заинтересовано посматрали су мноштво, које се окупило око Христа, док је проповедао поред језера. У том великом мноштву биле су заступљене све друштвене класе. Било је невољних, неписмених, просјака у ритам, разбојника којима се печат кривице могао запазити на лицу, унакажених, неодговорних, трговаца и беспосличара, угледних и презрених, богатих и сиромашних; сви су се тискали око Христа, борили се за место у Његовој близини, желећи да Га виде и чују. Посматрајући необични скуп, ти образовани људи питали су се: Зар је царство Божје заиста за људе, сличне овима? Спаситељ им је поново одговорио кратком причом.

»Царство је небеско као квасац који узме жена и метне у три копање брашна док све не ускисне.«

Квасац је међу Јеврејима понекад употребљаван као симбол греха. У време Пасхе народ је био позван да уклони сваки квасац из својих домова, на исти начин као што му је било речено да уклони сваки грех из свога срца. »Чувајте се квасца фарисејскога, који је лицемерје!« (Лука 12,1) И апостол Павле говори о »квасцу пакости и лукавства«. (1. Коринћанима 5,8) Међутим, у овој Спаситељевој причи, квасац се појављује као симбол небеског царства. Њиме је приказана оживљавајућа, преображавајућа сила Божје добротe.

Нико није толико искварен, нико није толико дубоко пао, да би се нашао изван домаћаја те силе. Свима који желе да се покоре Светоме Духу биће усађено ново начело живота; изгубљени божански лик мора да се обнови у људском роду.

95

Међутим, човек не може да се преобрази служећи се својом вољом. У њему не постоји никаква сила којом би та промена могла да се изведе. Квасац – нешто потпуно изван – мора да се стави у брашно пре него што жељена промена може да се догоди. Грешник зато мора да прими силу Божје благодати, јер само тако може да уђе у царство славе. Сва култура и све образовање, које свет може дати, доживеће неуспех у покушају да унижено дете греха претвори у дете Неба. Обновитељска снага мора доћи од Бога. Промена може бити обављена једино деловањем силе Светог Духа. Сви који желе да буду спасени; угледни и презрени, богати и сиромашни, морају се препустити деловању те силе.

Благо онима којима је јуш чистиј, који ходе у закону Господњем. Благо онима који чувају ошкривења његова, свим срцем истраже га; који не чине безакоња, ходе јушевиима његовим. Ти си дао зајовестији своје, да се чувају добро. Кад би јушеви моји били уирављени да чувам наредбе твоје! Онда се не бих јосшидео, јазећи на зајовестији твоје!» (Псалам 119,1-5)

96 Као што квасац, када се умеша у брашно, делује изнутра, тако и Божја доброта, која обнавља срце, жели да преобрази живот. Никаква претежно спољашња промена није довољна да нас усклади са Богом. Многи покушавају да се реформишу, поправљањем ове или оне рђаве навике, надајући се да ће тако постати хришћани, али такви започињу на погрешном месту. Наше дело најпре мора да буде обављено у срцу.

Исповедање вере и усађивање истине у срце представљају две потпуно различите појаве. Само познавање истине није довољно. Ми га можемо имати, иако се садржај наших мисли није променио. Срце мора да се обрати и посвети!

Човек који покушава да држи Божје заповести зато што осећа да му је то дужност, зато што је то захтев њему упућен, никада неће упознати радост послушности. Он није послушан! Када Божји захтеви постану обавеза, терет, зато што се противе човековим склоностима, можемо знати да такав човек не живи правим хришћанским животом. Истинска послушност је израз начела које

изнутра делује. Она проистиче из љубави према праведности, из љубави према Божјем закону. Срж сваке праведности је оданост нашем Откупитељу. То ће нас покренути да чинимо оно што је право зато што је право – зато што на тај начин угађамо Богу.

97

»Довека је, Господе, реч твоја утврђена на небесима. Од колена до колена истина твоја; ти си оставио земљу и стоји... Зајевеси твојих нећу заборавити довека, јер ме њима оживљаваш... Свему савршеноме видех крај, али је зајевеси твоја веома широка.« (Псалом 119,89-96)

Велика истина о обраћењу срца покренутог силом Светога Духа представљена је речима које је Христос упутио Никодиму: »Заиста, заиста ти кажем: ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега... Што је рођено од тела, тело је; а што је рођено од Духа, дух је. Не чуди се што ти рекох: ваља вам се наново родити. Дух дише где хоће и глас његов чујеш, а не знаш откуда долази и куда иде: тако је сваки човек који је рођен од Духа.« (Јован 3,3-8)

Апостол Павле, надахнут Светим Духом, пише: »Али Бог који је богат у милости, за премногу љубав своју, коју има к нама, и нас који бејасмо мртви од грехова оживе с Христом (благодатљу сте спасени) и с њиме васкрсе и посади на небесима у Христу Исусу. Да покаже у вековима који иду превелико богатство благодати своје добротом на нама у Христу Исусу. Јер сте благодатљу спасени, кроз веру; и то није од вас, дар је Божји!« (Ефесцима 2,4-8)

Квасац, сакривен у брашну, невидљиво делује да цело тесто подреди процесу усхишњавања; тако квасац истине делује неприметно, потајно, тихо, истрајно, и преображава душу. Урођене склоности постају омекшане и укроћене. Усађене су нове мисли, нова осећања, нове побуде. Постављено је и ново мерило карактера – Христов живот! Ум се мења, способности су усмерене да делују у новом смеру. Човек није стекао нове способности, већ су способности које има посвећене. Савест је пробуђена. Добили смо карактерне црте које нас оспособљавају да обављамо службу за Бога.

98

Често се појављује питање: Зашто, онда, има тако много оних, који тврде да верују Божјој речи, иако нису реформисали речи, дух и карактер? Зашто има много оних који не

»Хвалио бих те с љравим срцем, учећи се љраведним законима твојим. Чуваћу наредбе твоје!« (Псалам 119,7.8)

могу да поднесу противљење својим намерама и плановима, који откривају несвету нарав, чије су речи оштре, дрске и напрасите? У њиховом животу делује иста себична љубав, исто себично попуштање личним слабостима, исти темперамент, исте непромишљене речи, које се могу запазити у животу световних људи. Поред тога могуће је запазити исту увредљиву охолост, исто попуштање урођеним склоностима, исту изопаченост карактера, као да им је истина потпуно непозната. Разлог се налази у њиховој необраћености. Они у срцу нису сакрили квасац истине, који нема прилике да обави своје дело. Њихове наслеђене и усвојене склоности према злу, нису покорене његовој преображавајућој сили. У њиховом животу не показује се Христова благодат, они не верују у Његову силу која може да преобрази њихов карактер.

99

»Како ће младић очистиши љуш свој? Владајући се љо твојим речима. Свим срцем својим љражим тебе, не дај ми да зађем од заљвесши твојих. У срце своје заљворио сам реч твоју, да љи не грешим... О заљвестима твојим размишљам, и љазим на љушове твоје. Наредбама твојим љешим се, не заборавам речи твоје.« (Псалам 119,9-16)

»Тако дакле вера бива од проповедања, а проповедање речју Божјом.« (Римљанима 10,17) Библија је снажно средство које преображава карактер. Христос се молио: »Освети их истином својом; реч је твоја истина.« (Јован 17,17) Божја реч, проучавањем и извршавањем, утиче на срце и обуздава сваку несвету особину. Свети Дух долази да нас увери да смо грешни, а вера која настаје у срцу делује силом љубави према Христу, чинећи да телом, духом и душом постајемо слични Његовом лику. Бог нас тада може употребити да оствари своју вољу. Сила која нам је дата делује изнутра, подстичући нас да другима објавимо истину која нам је откривена.

Истине из Божје речи задовољавају човекову велику и практичну потребу – да се његова душа вером обрати Богу. Њена узвишена начела не смеју се сматрати толико чистим и светим да због тога не могу бити примењена у свакидашњем животу. Те истине које досежу до Неба и обухватају вечност, а ипак њихов животворни утицај мора се уткати у човеково искуство. Оне треба да прожму све што је велико и све што је незнатно у животу.

100

»Покажи ми, Господе, пути наредба твојих, да га се држим до краја. Уразуми ме, и држаћу се закона твојега, и чуваћу га свим срцем. Послави ме на стазу заповести твојих, јер ми је она омилила... Исцели слугу својему реч своју да те се боји. Уклони руг мој, којег се њлашим; јер су судови твоји благи.« (Псалом 119,33-39)

Када човек прими у срце квасац истине, он ће му променити жеље, прочистити мисли, ублажити расположење. Он ће му оживети способности ума и енергију душе. Повећаће и његову способност да осећа, да воли.

Свету је потпуно неразумљив човек прожет овим начелом. Себични среброљубац живи само зато да би себи осигурао богатство, част и задовољство овога света. Вечни свет никако се не уклапа у његове планове. Међутим, Христовом следбенику то није на првом месту. Он ће за Христа радити и одрицати се себе да би могао да помогне у великом делу спасавања душа, које су без Христа и без наде у свету. Таквог човека свет не може да схвати; јер му је вечна стварност стално пред очима. Христова љубав својом откупитељском снагом преузела је власт у његовом срцу. Та љубав управља сваком његовом побудом, уздиже онога који је има изнад свих искварених утицаја овога света.

Божја реч треба да посвећује наше дружење са свим припадницима људске породице. Квасац истине неће у нама подстицати дух супарништва, себично честољубље, жељу за првим местом. Истинска, небеска љубав није ни себична ни променљива. Она не зависи од људске хвале. Срце онога који прима Божју благодат препуно је љубави према Богу и према онима за које је Христос умро. Његово себично "ја" не бори се да буде признато. Он не воли друге зато што они воле њега или зато што му угађају, зато

101

што цене његове заслуге, већ зато што су Христово откупљено власништво. Уколико други погрешно схвате или протумаче његове побуде, речи или поступке, он се не вређа, већ наставља истим уравнотеженим животним путем. Он је љубазан и промишљен, скроман у свом гледању на себе, увек пун поверења у Божју милост и љубав.

Апостол нас позива: »Него по свецу који вас је позвао, и ви будите свети у свему живљењу, јер је писано: будите свети, јер сам ја свет!« (1. Петрова 1,15.16) Христова благодат треба да управља нашом природом и гласом. Њено деловање видеће се у пристојности и нежном ста-

»Реч је твоја жижак ноzi мојој, и видело сџази мојој. Заклех се да ћу чувати наредбе љравде твоје, и извршићу... Присвојих откривења твоја заувек; јер су радости срцу мојему. Приволео сам срце своје да твори наредбе твоје, нававек, до краја.« (Псалм 119,105-112)

рању брата о брату, у љубазним, охрабрујућим речима. Анђели бораве у таквом дому. Живот дише слатким мирисом, који се као свети тамјан уздиже Богу. Љубав се показује у љубазности, нежности, подношењу и стрпљивости.

Лице се такође мења. Христос који борави у срцу чини блиставим лице онога који Га љуби и држи Његове заповести. Истина се одражава на њему. Открива се слатки небески мир. Обзирност према другима постаје уобичајени начин понашања, као и изражавање љубави узвишеније од људске.

Квасац истине ствара промену у целокупном људском бићу, чини да неуглађени постану отмени, груби нежни, а себични великодушни. Тиме нечисто постаје чисто, опрано у крви Јагњетовој. Својом животодавном силом, све што је повезано са умом, душом и снагом, он усклађује са божанским животом. Христос се прославља извршним и савршеним карактером. Када се остваре све ове промене, анђеоски гласови сједињују се у усхићеној песми, а Бог и Христос радују се душама које су се обликовале по угледу на божански лик.

САКРИВЕНО

БЛАГО

8.

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,44)

»Још је царство небеско као благо сакривено у пољу, које наставши човек сакри и од радости зато отиде и све што има продаде и купи поље оно.«

У стара времена било је уобичајено да људи своје благо сакривају у земљи. Крађе и пљачке биле су честа појава. Увек када су наступиле промене у врховима власти, они који су имали велике поседе били су изложени високим наметима. Осим тога, земља се налазила у сталној опасности од провале пљачкашких војски. Богати људи зато су се трудили да скривањем сачувају своје богатство, а земља је сматрана врло сигурним скровиштем. Међутим, место сакривања често је било заборављано; смрт је могла да задеси власника, заробљеништво или изгнанство могло је да га одвоји од његовог блага, и богатство које је великим напорима покушао да сачува било је препуштено срећном налазачу. У Христово време зато није било необично да се на некој запуштеној земљи открије стари новац или украси од сребра и злата.

Човек је изнајмио земљу да је обрађује и док су говеда вукларало, закопано благо изашло је на видело. Када је човек открио ризницу, схватио је да му је срећа врло близу. Вративши злато у скровиште, отишао је своме дому и продао све што је имао да откупи њиву која је крила благо. Његова породица и његови суседи помислили су да се понаша као човек који је изгубио разум. Посматрајући поље, мислили су да оно нема никакве стварне вредности. Међутим, човек је знао шта чини; када је поље постало његово, претражио је сваки његов део с циљем да пронађе благо које је стекао.

Ова кратка прича слика вредност небеског блага, и напоре који морају бити уложени у његово стицање. Налазач блага у пољу

103

био је спреман да се одрекне свега што има, спреман да уложи велики напор, да осигура сакривено благо. Ни налазач небеског блага, слично томе, ниједан напор неће сматрати превеликим, ниједну жртву прескупом, у жељи да стекне благо истине.

У овој краткој причи, поље у коме је закопано благо представља Свето писмо. Јеванђеље је благо. Земља није као Божја реч тако богата златним жилама нити пуна драгоцености.

Како је сакривено

За ризнице Јеванђеља је речено да су сакривене. Они који оцењују себе као мудре, који су постали надмени учењем лажне филозофије, нису у стању да схвате лепоту, силу и тајну плана откупљења. Многи имају очи, а не виде; имају уши, а не чују; имају разум, а не уочавају сакривено благо.

104 Човек може да пређе преко места на коме се налази сакривено благо. Ако се нађе у невољи, може сести да се одмори испод дрвета не знајући да се у његовом корену крије богатство. Слично се догодило Јеврејима. Истина је била поверена јеврејском народу као златна ризница. Јеврејски верски систем, који је Небо одобрило, био је установљен према упутствима самога Христа. Сликама и симболима биле су представљене велике истине откупљења. Међутим, када је Христос дошао, Јевреји нису препознали Онога на кога су указивали сви симболи. Имали су Божју реч у својим рукама; али су традиција, преношена с нараштаја на нараштај, и људска тумачења Писма, сакрили од њихових очију истину која је била у Исусу. Духовно значење светих списа било је заборављено. Ризница целокупног знања лежала је отворена пред њима, али они то нису знали.

Бог не крије своју истину од људи. Они је својим понашањем сами сакривају од себе. Христос је јеврејском народу дао обиље доказа да је Месија; међутим Његова учења захтевала су одлучујућу промену у њиховом животу. Схватили су да ће, уколико прихвате Христа, морати да одбаце сва своја омиљена начела и традицију, своје себичне, безбожне обичаје. За примање вечне, непроменљиве истине потребна је жртва. Управо зато нису желели да прихвате ни најчвршће доказе које им је Бог давао да би утврдио њихову веру у Христа. Тврдили су да верују у старозаветне списе, али су одбијали да прихвате сведочење тих списа о Хри-

стовом животу и карактеру. Нису желели да буду осведочени да не би морали да се обратe и тако буду приморани да одбаце своје унапред створено мишљење. Ризница Јеванђеља, Пут, Истина и Живот, била је међу њима, али одбацили су највећи дар који је Небо могло да им понуди.

»Али опет и од кнезова многи га вероваше; него ради фарисеја не признаваху, да не би били изгнани из зборнице.« (Јован 12,42) Били су осведочени; веровали су да је Исус Божји Син; али нису Га признали, јер није било у складу с њиховим честољубивим жељама. Нису имали веру која је могла да им осигура небеско благо. Тражили су земаљска блага.

105

Људи и данас жељно траже земаљска блага. Њихове мисли пуне су себичних, честољубивих жеља. Да би стекли световно богатство, част или моћ, стављају људска начела, традицију и захтеве изнад Божјих захтева. Ризнице Његове речи за њих су сакривене.

»А телесни човек не разуме што је од Духа Божјега; јер му се чини лудост и не може да разуме, јер треба духовно да се разгледа.« (1. Коринћанима 2,14)

»Ако ли је пак покривено јеванђеље наше у онима је покривено који гину; у којима бог света овога ослепи разуме неверника да им не засветли видело јеванђеља славе Христове, који је обличје Бога, који се не види.« (2. Коринћанима 4,3,4)

Вредност блага

Спаситељ је уочио да су људи обузети жељом за стицањем добитка и да су изгубили из вида вечну стварност. Он се потрудио да поправи то зло. Желео је да разбије заслепљујућу чаролију која им је паралисала душу. Снажним гласом, узвикнуо је: »Јер каква је корист човеку ако сав свет добије а души својој науди? Или каква ће откуп дати човек за своју душу?« (Матеј 16,26) Он је представио племенитији свет, да би људском роду, који га је изгубио из вида, помогао да сагледа вечну стварност. Он је људе повео до прага бесконачности, обасјане неописивом Божјом славом, и тако им открио благо.

Вредност тог блага много је већа од злата и сребра. Богатства земаљских рудника не могу се упоредити са њиме.

106

*»Бездана вели: није у мени;
И море вели: није код мене!*

*Не може се дајти чистио злато за њу,
Нијти се сребро измерити у промену за њу.
Не може се ценити златом Офирским,
Ни драгим ониксом ни сафиром.
Не може се изједначити с њом ни злато ни кристал,
Нијти се може променити за закладе златне.
Од корала и бисера нема сиомена,
Јер је вредносћ мудросћ већа него драгом камењу.»
(О Јову 28,14-18)*

У Светом писму налази се то благо. Библија је велики Божји уџбеник, Његов велики васпитач. Темелји сваке истинске науке постоје су у Библији. Проучавањем Божје речи могуће је упознати сваку област знања. Она изнад свега садржи науку над наукама, науку спасења. Библија је рудник неисцрпног Христовог богатства.

Проучавањем Божје речи и послушношћу њеним саветима, стиче се истинско више образовање. Међутим, када се Божја реч потисне у страну и замени књигама које не воде Богу и небеском царству, стечено образовање је само изопачавање тог имена.

Природа крије величанствене истине. Земља, море и небо пуни су истине и зато треба да постану наши учитељи. Природа подиже свој глас у поукама небеске мудрости и вечне истине. Међутим, грешни човек не жели да разуме. Грех је помрачио његов вид, и он није у стању да протумачи природу уколико је не уздигне изнад Бога. Правилне поуке не могу да утичу на ум оних који одбацују Божју реч. Они су тако изопачили поуке из природе да она њихове мисли удаљава од Створитеља.

107 Многи замишљају да је човекова мудрост неупоредиво виша од мудрости божанског Учитеља, а божански уџбеник проглашавају старомодним, истрошеним, незанимљивим. Међутим, они које је оживео Свети Дух не мисле тако. Они уочавају непрочењиво благо и спремни су да продају све што имају да купе њиву која га крије. Уместо књига које садрже претпоставке од људи проглашених великим писцима, они бирају Реч Онога који је највећи Аутор и највећи Учитељ кога је свет икада упознао, који је дао свој живот за нас, да бисмо преко Њега стекли вечни живот.

Последице занемаривања блага

Сотона делује на људски ум, наводећи их да помисле да је мимо Бога могуће стећи неко чудесно знање. Преварним расуђивањем сотона је навео Адама и Еву да посумњају у Божју реч и да је замене теоријом која их је навела на непослушност. Његова лукавост и данас чини оно исто што је некада учинила у Едему. Учитељи који уносе мисли аутора неверника у образовање које дају, усађују у ум младих, мисли које ће их навести да изгубе поверење у Бога и прекрше Његов закон. Они сигурно да нису ни све-сни шта чине. Свакако да не знају какве ће последице настати из њиховог деловања.

Ученик може да заврши све разреде савремених средњих и високих школа. Стицању знања може да посвети све своје снаге. Али, ако нема знања о Богу, ако није послушан законима који управљају његовим бићем, уништиће самога себе. Уз помоћ својих рђавих навика изгубиће самопоштовање, изгубиће власт над собом. Неће бити у стању да правилно расуђује о питањима која су веома важна за њега. Постаће несмотрен и неразуман у приступу свом уму и телу. Рђавим навикама начиниће од свог бића рушевину. Срећу неће постићи; јер је запостављањем неге непорочних, здравих начела подвластио самога себе навикама које му уништавају мир. Године које је провео напорно се трудећи да стекне образовање биће изгубљене, јер је уништио самога себе. Злоупотребио је своје физичке и менталне способности, а храм његовог тела је у развалинама. Уништен је за овај живот и живот који ће доћи. Стичући земаљско знање помислио је да је стекао благо, али, одбацујући Библију жртвовао је благо вредније од свега.

108

Потрага за благом

Божја реч треба да постане предмет нашег истраживања. Своју децу треба да образујемо истинама које она садржи. Она је неисцрпно благо; али људи не успевају да пронађу то благо зато што га, док им је врло близу, не траже. Много је оних који се задовољавају претпоставкама о истини. Задовољни су површним радом, сигурни да имају све што је важно. Изреке појединих људи сматрају истином, јер су превише лењи и не желе да уложе марљив, озбиљан труд, који је у Библији представљен као тражење сакривеног блага. Међутим, човекова открића нису само непоу-

109

здана, већ и опасна; јер човека стављају на Божје место; људским изрекама препуштају место на коме би морало да се налази: »Тако рече Господ!«

Христос је истина. Његове речи су истина, и имају дубље значење него што то на први поглед изгледа. Све Христове поуке имају вредност која широко превазилази њихов једноставни изглед. Умови оживљени силом Светога Духа препознаће њихову вредност. Препознаће скупоцене драгуље истине, иако је то благо можда закопано.

Људске теорије и способност мишљења никада неће омогућити боље разумевање Божје речи. Они који сматрају да познају филозофију, мисле да су њихова објашњења неопходна за откључавање ризница знања и да ће јереси бити затворен пут у Цркву. Међутим, управо су та објашњења унела лажне теорије и јереси. Људи су улагали очајничке напоре да објасне библијске текстове које су прогласили неразумљивима; али често се догађало да су својим напорима само замрсили оно што су хтели да учине јасним.

Свештеници и фарисеји мислили су да су као учитељи учинили велико дело када су Божјој речи наметнули своја тумачења, али Христос им је рекао: »Зато ли се ви варате што не знате Писма ни силе Божје?« (Марко 12,24) Затим их је оптужио: »Но, залуду ме поштују учећи наукама, заповестима људским!« (Марко 7,7) Иако су као учитељи објашњавали божанска пророчанства, иако су претпостављали да разумеју Његову реч, они је нису извршавали. Сотона је заслепио њихове очи да не виде њено право значење.

110 Таквим делом у наше време баве се многи. Многе Цркве криве су за тај грех. Ова опасност, велика опасност, да савремени назови мудраци понове грешку некадашњих јеврејских учитеља и данас постоји. Они погрешно тумаче Божја пророчанства, и својим погрешним схватањем божанске истине доводе душе у забуну и обавијају их велом таме.

Свето писмо се не сме читати поред мутног светла традиција и људских спекулација. Обасјавати Сунце буктињом било би исто као и покушај да уз помоћ људских традиција или људских замисли објаснимо Писмо. Божјој светој Речи није потребно светлу-

цање земаљске буктиње да би њене лепоте постале видљиве. Она је сама по себи светлост – откривена Божја слава, и поред ње свако друго светло постаје бледо.

Међутим, њу треба озбиљно истраживати и дубоко проучавати. Оштро, јасно схватање истине никада неће бити дато као награда за лењост. Никакав земаљски благослов не може бити добијен без озбиљног, стрпљивог и истрајног напора. Ако желе да постигну пословни успех, људи морају имати вољу да раде и веру да ће остварити резултате. Ни ми не можемо очекивати да ћемо, без озбиљних напора, стећи духовно знање. Они који желе да открију ризнице истине морају копати као што рудар копа да пронађе благо сакривено у земљи. Никакво половично, равнодушно израђивано дело неће постићи успех. За младе и старе битно је, не само да читају Божју реч, већ да је проучавају озбиљно и целим срцем, молећи се и тражећи истину као сакривено благо. Они који то чине биће награђени, јер ће им сам Христос ојачати разумевање.

Наше спасење зависи од познавања истине коју садржи Писмо. Божја воља је да га стекнемо. Проучавајте, о проучавајте, гладним срцем драгоцену Библију. Истражујте Божју реч као што рудар претражује земљу да пронађе златну жилу. Никада не одустајте од истраживања све док не утврдите свој однос са Богом, док не откријете Његову вољу за себе! Христос изјављује: »И шта год заиштете у Оца у име моје, оно ћу вам учинити, да се прослави Отац у Сину. И ако што заиштете у име моје, ја ћу учинити!« (Јован 14,13.14)

Побожни и способни људи гледају вечну стварност, али често је не могу разумети, јер видљиво засењује славу невидљивога. Онај који жели да буде успешан у трагању за сакривеним благом мора да се уздигне изнад онога што је на свету, да тежи за нечим што је много узвишеније. Његове склоности и све способности морају бити посвећене трагању.

Непослушност је затворила врата бескрајном знању које је могло да буде стечено из Писма. Разумети у ствари значи бити послушан Божјим заповестима. Писмо се не сме прилагођавати предрасудама и људској сумњичавости. Њега могу разумети само они који понизно траже да упознају истину да би је могли послушати.

Да ли се питаш: Шта да чиним да се спасем? Пре почетка истраживања мораш одложити своја унапред створена гледишта, своје наслеђене или стечене идеје. Ако истражујеш Писма да би одбранио своје мишљење, никада нећеш досегнути истину. Истражуј да сазнаш шта каже Господ. И док претражујеш, ако се осведочиш, ако увидиш да твоје омиљено мишљење није у складу са истином, немој погрешно тумачити истину да би је прилагодио свом веровању, већ прихвати светлост коју си добио. Отвори свој ум и своје срце да сагледаш чудесне истине из Божје речи.

Вера у Христа као у Откупитеља света захтева да признамо просветљени интелект који се налази у власти срца способног да препозна и цени небеско благо. Ова вера је неодвојива од покајања и преображења карактера. Имати веру значи наћи и прихватити благо Јеванђеља, са свим обавезама које оно доноси.

112 »Заиста, заиста ти кажем, ако се ко наново не роди, не може видети царства Божјега!« (Јован 3,3) Човек може да нагађа и замишља, али без очију вере не може да види благо. Христос је дао свој живот да би нам осигурао то непроцењиво благо; али без обновљења вером у Његову крв, нема опроштења греха, нема блага ниједној души која пропада.

Нама је потребно просветљење Светим Духом да бисмо препознали истине које постоје у Божјој речи. Прекрасна дела у свету природе постају видљива кад их Сунце, које растерује таму, обасја својом светлошћу. Тако и блага Божје речи могу бити процењена кад их Сунце праведности открије својим блиставим зрацима.

Свети Дух, кога је Добра воља бескрајне Љубави послала са Неба, открива небеске чињенице свакој души која гаји безусловну веру у Христа. Животодавне истине, од којих зависи спасење душе, Његовом силом урезају се у ум, и пут живота постаје тако јасан да га нико не може изгубити. Док проучавамо Писмо, треба да се молимо да светлост Божјега Светога Духа обасја Реч, тако да можемо видети и оценити њена блага.

Награда истраживачима

Нека нико не помисли да више нема знања које би могао да стекне. Дубину људског интелекта могуће је измерити; дела људских аутора могуће је надвисити; али ни највиши, најдубљи, нај-

шири узлет маште не може наћи Бога. Иза границе онога што можемо схватити, простире се потпуни бескрај. Видели смо само светлуцање божанске славе, почетке бескрајног знања и мудрости; радили смо, ако се тако може казати, тек на површини рудника, чија се богата златна жила крије у дубини, да награди онога који буде дубоко копао да је нађе. Ископ мора бити све дубљи и дубљи, све док не допре до непроцењивог блага. Божанско знање, посредовањем праве вере, постаће људско знање.

Нико не може претраживати Писмо у Христовом Духу и остати без награде. Када човек буде спреман да као мало дете прими поуку, када се буде потпуно покорио Богу, у Његовој речи наћи ће истину. Људи би разумели план Божје владавине, када би били послушни. Небески свет би им отворио своје просторе благодати и славе за истраживање. Људска бића била би потпуно другачија него што су сада, јер би била оплемењена истраживањем у руднику истине. Тајна откупљења, Христово утеловљење, Његова посредничка жртва, не би као сада били нејасни нашем уму. Не само да бисмо их много боље разумели, већ бисмо их и много више ценили.

113

Христос је у својој молитви Оцу, пружио свету поуку која ће се урезати у човеков ум и душу. Он је рекао: »А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинога Бога и кога си послао, Исуса Христа.« (Јован 17,3) То је право образовање. Оно даје силу. Практично познавање Бога и Исуса Христа, кога је Он послао, преображава човека по угледу на божански лик. То омогућава човеку да завлада собом, да сваки понижавајући нагон и страст покори власти виших снага ума. То знање чини онога који га има, Божјим сином и наследником Неба. Оно га уводи у заједништво с умом Највишега и отвара му богате свемирске ризнице.

То је знање које се стиче истраживањем Божје речи. То благо може да пронађе свака душа која је, да би га стекла, спремна да се свега одрекне.

»Ако призовеш мудрост, и к разуму подигнеш глас свој; ако га устражиш као сребро, и као сакривено благо ако добро устражиш; тада ћеш разумети страх Господњи и познање Божје наћи ћеш.« (Приче 2,3-5)

114

ЗРНО БИСЕРА

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,45.46)

Наш Спаситељ је упоредио благослове откупитељске љубави са драгоценим зрном бисера. Он је своју поуку заоденуо у кратку причу о трговцу који тражи добре бисере, који »када нађе једно многоцено зрно бисера, отиде и продаде све што имаше и купи га«. Христос је бисер велике вредности. Он је одсјај Очевог славе и отисак Његовог бића. Слава божанских особина одражава се у Његовом карактеру. Свака страница Светога писма блиста Његовом светлосћу. Христова праведност је као чист, сјајни бисер, без недостатка и без мрље. Никакво човеково дело не може да учини савршенијим велики и драгоцени Божји дар, јер Он нема недостатка. У Христу је »све благо премудрости и разума сакривено«. (Колошанима 2,3) Он нам је постао »премудрост од Бога и правда и освећење и избављење«. (1. Коринћанима 1,30) Све што на овом свету и на свету који ће доћи, може да задовољи потребе и чежње људске душе, налази се у Христу. Наш Откупитељ је Бисер, тако драгоцен да се у упоређењу са Њим све остало може сматрати губитком.

Христос »к својима дође, и своји га не примише«. (Јован 1,11) Божје видело засјало је у тами овога света, и »тама га не обузе«. (Јован 1,5) Међутим, нису сви остали равнодушни према овом небеском дару. Трговац из ове приче представља групу која је искрено чезнула за истином. У разним народима било је искрених и разумних људи који су у књижевности и науци и религијама незнабожачког света тражили оно што би могли да пригрле као благо своје душе. И међу Јеврејима било је оних који су тражили оно што им је недостајало. Незадовољни празном религијом, чезнули су за оним што је духовно и узвишено. Ученици које је Христос изабрао припадали су овој другој групи, док су Корнели-

115

је и Етиопљанин припадали првој. Они нису само чезнули за небеском светлошћу, већ су се и молили да је приме; а када им се Христос открио, радосно су Га примили.

У овој краткој причи зрно бисера није представљено као дар. Трговац га је купио дајући за њега све што је имао. Многи траже значење ове загонетке, јер је Христос представљен у Библији као дар. Он и јесте Дар, али само онима који Му без ограничења дају себе, душу, тело и дух. Ми морамо себе предати Христу, живети животом драговољне послушности свим Његовим захтевима. Све што јесмо, све способности и сви таленти које имамо, све припада Господу и треба да буде посвећено Његовој служби. Када себе потпуно предамо Њему, Христос се са свим небеским благом даје нама. Ми добијамо зрно бисера непроцењиве вредности.

116 Спасење је дар, који се, ипак, мора куповати и продавати. На тржишту којим управља божанска милост, драгоцено зрно бисера представљено је као вредност која се купује без новца и без цене. На том тржишту сви могу да набаве небеска добра. Ризница драгуља истине отворена је свима. Господ изјављује: »Гле, дадох пред тобом врата отворена, и нико их не може затворити!« Никакав мач не брани пролаз кроз та врата. Гласови који се чују изнутра и на вратима говоре – Дођи! Спаситељев глас озбиљно и с љубављу нас позива: »Саветујем те да купиш од мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш!« (Откривење 3,8.18)

Христово јеванђеље је благослов који сви могу имати. Најсиромашнији исто као и најбогатији способни су да купе спасење; јер никаква величина земаљских добара није у стању да га плати. Оно се стиче добровољном послушношћу, личним предањем Христу, којим постајемо Његово откупљено власништво. Образовање, чак и оно највише, не може само по себи приближити човека Богу. Фарисеји су уживали све земаљске и све духовне предности и пуни хвалисаве охолости говорили: »Богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем«, а ипак су били »несрећни, и невољни, и сиромашни, и слепи, и голи«. (Откривење 3,17) Христос им је понудио скупоцено зрно бисера, али они су презриво одбили да га приме, па им је рекао: »Заиста вам кажем

да ће цариници и блуднице пре вас ући у царство Божије!» (Матеј 21,31)

Ми не можемо зарадити спасење, али га морамо тражити тако жељно и истрајно као да се морамо одрећи свега на свету да бисмо га добили.

Скупоцено зрно бисера морамо тражити, али не на световном тржишту или на светован начин. Цена коју морамо платити није изражена златом и сребром, јер оно припада Богу. Одбацимо помисао да нам световне или духовне предности могу осигурати спасење. Бог тражи нашу добровољну послушност. Он захтева да се одрекнемо својих грехова. Христос изјављује: »Који победи даћу му да седи са мном на престолу мојему, као и ја што победих и седох са Оцем својим на престолу његову.« (Откривење 3,21)

117

Има појединаца који као да стално траже небеско зрно бисера, али нису се потпуно одрекли својих злих навика. Они не умиру себи да би Христос могао да живи у њима. Зато не налазе своје драгоцене зрно бисера. Они још нису савладали несвето честољубље и своју склоност према световним привлачностима. Они свој крст нису узели на себе, нити су путем самоодрицања и жртвовања пошли за Христом. Скоро хришћани, а ипак не потпуно хришћани, они су наизглед врло близу небеском царству, али не успевају да уђу у њега. Скоро, али не и потпуно спасен, значи бити не скоро, већ потпуно изгубљен.

Прича о трговцу који тражи добра бисера има двоструко значење: оно се не односи само на људе који траже небеско царство, већ и на Христа који тражи своје изгубљено наследство. Христос, небески трговац који тражи добра бисера, запазио је у изгубљеном човечанству бисер велике вредности. У човеку, пониженом и уништеном грехом, видео је могућности откупљења. Срца која су представљала поприште битке са сотоном, и која су силом љубави била избављена, много су драгоценија Спаситељу од оних која никада нису пала. Бог је гледао на човечанство, не као на опако и безвредно мноштво; Он га је гледао Христовим очима, видео шта оно може да постане силом Његове откупитељске љубави. Он је прикупио сва богатства целог свемира и дао их само да купи бисер. Када га је пронашао, Исус га ставља у своју круну. »Јер ће се камење у венцу подигнути у земљи његовој.« (Захарија 9,16) »Ти

ће ми бити благо, вели Господ над војскама, у онај дан кад учиним, и бићу им милостив.» (Малахија 3,17)

118 Међутим, Христос као драгоцену зрну Бисера, и наша предност да стекнемо то небеско благо, треба да буду тема којом ћемо се највише бавити. Свети Дух открива људима управо драгоценост тог доброг зрна Бисера. Време силе Светога Духа је време када се у посебном смислу овај небески дар тражи и налази. У Христово доба многи су чули Јеванђеље, али је њихов ум
119 био помрачен лажним учењима и зато Учитеља из Галилеје нису препознали као Божјег Посланика. Али, после вазнесења, Христово ступање на престо Његовог посредничког царства било је објављено изливањем Светога Духа. Свети Дух се на дан Педесетнице спустио на људе. Христови сведоци објављивали су силу васкрслог Спаситеља. Небеска светлост продрла је у помрачени ум оних, које су преварили Христови непријатељи. Они су Га сада видели на узвишеном положају као »Поглавара и Спаса да да Израиљу покајање и опроштење греха«. (Дела 5,31) Видели су Га у окружењу небеске славе, с неисцрпним благом у својим рукама, благом које дели онима који су прекинули своју побуну. Када су апостоли објавили славу Јединорођенога од Оца, обратило се три хиљаде душа. Помогли су им да виде себе какви јесу, грешни и покварени, а Христа као свог Пријатеља и Откупитеља. Силом Светога Духа која се спустила на људе Христос је био уздигнут, Христос је био прослављен. Ти верници вером су Га сагледали као Онога који је поднео понижење, патње и смрт да они не пропадну, већ да добију вечни живот. Откривајући Христа, Свети Дух им је помогао да схвате Његову силу и величанство и они су испружили руке к Њему, говорећи: »Верујем!«

После тога је Радосна вест о васкрслем Спаситељу била однесена све до крајњих граница настањенога света. Црква је гледала како јој обраћеници пристижу са свих страна. Верници су се наново обраћали. Грешници су се сједињавали с хришћанима у тражењу скупог зрна бисера. Испунило се пророчанство: »Најслабији међу њима биће у тај дан као Давид, и дом ће Давидов бити ...као анђеоски Господњи пред њима.« (Захарија 12,8) Сваки хришћанин је у свом брату гледао божански лик великодушности и љубави. Једна вредност је преовладала. Једна тема обухватала је

све остале. Сва срца куцала су једнодушно. Једина амбиција свих верника била је да Христов лик прикажу у свом карактеру и да раде на ширењу Његовог царства. »А у народа који верова беше једно срце и једна душа... и апостоли с великом силом сведочаху за васкрсење Господа Исуса Христа и благодат велика беше на свима њима.« (Дела 4,32.33) »А Господ сваки дан умножаваше друштво оних који се спасаваху.« (Дела 2,47) Христов Дух је покретао целу заједницу; које је нашла скупоцено зрно бисера.

Ови призори поновиће се у још већој сили. Изливање Светога Духа на дан Педесетнице било је рани дажд, али ће позни дажд бити много обилнији. Свети Дух очекује да га затражимо и примимо. Христос се поново мора открити у својој потпуности силом Светога Духа. Људи ће препознати вредност драгоценог зрна бисера и казати заједно са апостолом Павлом: »Но што ми беше добитак оно примих за штету Христа ради. Јер све држим за штету према преважноме познању Христа Исуса Господа својега, којег ради све оставих и држим све да су трице, само да Христа добијем.« (Филипљанима 3,7.8)

120

121

МРЕЖА

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,47-50)**

»Још је царство небеско као мрежа која се баца у море и заграби од сваке руке рибе; која кад се напуни, извукоше је на крај, и седавши изабраше добре у судове, а зле бацише напоље. Тако ће бити и на послетку века; изићи ће анђели и одлучиће зле од праведних, и баћиће их у пећ огњену, онде ће бити плач и шкргут зуба.«

Бацање мреже је проповедање Јеванђеља. Тако и добри и зли доспевају у Цркву. Када еванђеоска мисија буде довршена, суд ће обавити дело раздвајања. Христос је знао да ће присутност лажне браће у Цркви учинити да се рђаво говори о путу истине. Свет ће зло говорити о Јеванђељу због недоследног живота оних који га исповедају. Чак и хришћани могу посрнути када виде да се многи који носе Христово име не покоравају сили Светога Духа. Пошто се ти грешници налазе у Цркви, људи су у опасности да помисле да Бог оправдава њихове грехе. Христос управо зато подиже вео с будућности и позива све да схвате да карактер, а не положај, одлучује о човековој судбини.

И кратка прича о кукољу и ова о мрежи јасно говоре да никада неће доћи време у коме ће се сви безаконици обратити Богу. Пшеница и кукољ треба да расту заједно до жетве. И добре и рђаве рибе заједно су извучене на обалу и остају заједно све до коначног раздвајања.

Оба примера поново показују да после суда неће бити новог времена милости. Када еванђеоско дело буде довршено, одмах ће почети раздвајање добрих и злих, и будућност обе групе биће тиме заувек одлучена.

Бог не жели ничију пропаст. »Тако био ја жив, говори Господ Господ, није ми мило да умре безбожник, него да се врати безбо-

жник са свога пута и буде жив; вратите се, вратите се са злих путева својих, јер зашто да мрете, доме Израиљев?» (Језекиљ 33,11) Божји Дух је током целокупног времена милости позивао људе да прихвате дар живота. Само они који одбију Његове позиве биће остављени да пропадну. Бог је објавио да грех мора да буде уништен као зло опасно за цели свемир. Они који приону уз грех пропашће приликом његовог уништења.

123

НОВО 11. И СТАРО

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 13,51.52)**

Исус је поучавајући народ припремао своје ученике за њихово будуће дело. У свим Његовим поукама крили су се и савети, намењени њима. Пошто је испричао причу о мрежи, упитао их је: »Разуместе ли све ово?« Они су одговорили: »Да, Господе!« Затим, у једној другој краткој причи, објаснио им је какву одговорност имају према истини коју су примили. Рекао им је: »Зато је сваки књижевник који се научио царству небескоме као домаћин који износи из клети своје ново и старо.«

Благо које је стекао, домаћин није задржао за себе. Изнео га је да би га предао другима. Благо се повећава улагањем. Домаћин је располагао новим и старим драгоценостима. Христос у складу са тим каже да истина, коју је поверио својим ученицима, мора бити објављена свету. Када се знање истине буде ширило, оно ће се и повећавати.

Сви који еванђеоску поруку приме у своје срце, чезну да је објаве другима. Христова љубав, рођена на Небу, мора да се покаже. Они који су се оденули у Христа, преносиће то своје искуство, пратећи, корак по корак, путеве којима их је водио Свети Дух – своју глад и жеђ да упознају Бога и Исуса Христа, кога је Он послао, резултате својих истраживања Писма, своје молитве, своју душевну борбу, и речи које им је Христос упутио: »Опростише ти се греси твоји!« Не би било природно да ико крије таква искуства, јер то не чине они којима је срце испуњено Христовом љубављу. У складу са свеобухватношћу истине, коју им је Господ поверио, је и њихова жеља да другима помогну да стекну исте благослове. И док буду објављивали богате ризнице блага Божје благодати, добијаће све више и више Христове благодати. Добиће и срце малога детета с његовом једноставношћу и неограниченом послу-

124

шношћу. Њихове душе чезнуће за светошћу, и све више и више откриваће им се благо истине и благодати да би га пренели свету.

Велика ризница истине је Божја реч – писана Реч, књига природе и књига искустава о Божјем поступању према људском животу. То су ризнице из којих Христови сарадници треба да добијају. У својој потрази за истином треба да се ослоне на Бога, а не на људске изворе, не на велике људе чија је мудрост лудост пред Богом. Бог ће знање о себи пренети свакоме који Га тражи, преко канала које ће сам изабрати.

125 Када би Христови следбеници веровали Његовој речи и примењивали је у животу, у свету природе не би било науке, коју они не би могли схватити и оценити. То је једини начин преношења истине другима. Природне науке су ризница знања из које сваки ученик у Христовој школи треба да црпи. Док будемо размишљали о лепотама природе, док будемо проучавали поуке које нам она пружа преко обрађивања земље, растења дрвећа, преко свих чуда на земљи, на мору и у ваздуху, схватићемо истину на потпуно нов начин. Тајне повезане с Божјим поступањем према људима, дубина Његове мудрости и суђења, која се види у животу човека – све ће се то открити као ризница богато напуњена благом.

Међутим, у писаној Речи знање о Богу управо је најјасније откривено грешном човеку. То је ризница неиспитљивог Христовог богатства.

Божја Реч обухвата Писмо Старог завета исто тако као и Новог. Једно није потпуно без другог. Христос је у почетку историје света објавио да су истине Старог завета исто тако драгоцене као и истине Новог. Христос је био исто толико Откупитељ човека, као што је то сада. Пре него што је своју божанску природу одену у човекову и дошао на овај свет, еванђеоска порука била је објављена Адаму, Ситу, Еноху, Матусалу и Ноју. Ову вест објављивали су Аврам у Ханану и Лот у Содому и из нараштаја у нараштај верни гласници најављивали су долазак Обећаног. Обреде јеврејског верског система установио је сам Христос. Он је био темељ њиховог система приношења жртава, велики антитип свих њихових верских служби. Крв, проливана приликом приношења жртава, указивала је на Жртву Божјег Јагњета. Сви жртвени симболи испунили су се у Њему.

Христос, као што се показао патријарсима, као што је симболички приказан службом приношења жртава, описан у Закону, откривен у списима пророка, представља богатство Старог завета. Христос у свом животу, својој смрти, и у свом васкрсењу, Христос као што се показао силом Светога Духа, представља благо Новог завета. Наш Спаситељ, одсјај славе свога Оца, истовремено је и Старо и Ново.

126

Апостолима је наложено да изађу као сведоци Христовог живота, смрти и посредовања, као што су то најавили пророци. Тема њиховог сведочења била је Христос у свом понижењу, у својој непорочности и светости, у својој ненадмашној љубави. Да би Јеванђеље објавили као потпуну вест, морали су да представе Спаситеља не у ономе како се показао у свом животу и учењима, већ и онако како су Га најавили пророци у Старом завету, као што је био симболички представљан церемонијалним жртвеним службама.

Христос је у свом учењу објавио старе истине којима је сам био Зачетник, истине које је изрекао преко патријараха и пророка; али сада у потпуно новој светлости. Колико се тиме променило њихово значење! Светлост и духовност незадрживо су се ширили после Његових објашњења. Осим тога, обећао је да ће Свети Дух просветлити Његове ученике, да ће им Божја реч престано откривати своје тајне и да ће и они бити способни да у њеним истинама открију нове лепоте.

Христов живот, карактер и посредничко дело закупљали су људски ум, још од времена када је прво обећање о откупљењу било изречено у Едему. А ипак, сваки весник, преко кога је деловао Свети Дух, представљао је ове теме у новој и свежој светлости. Истине откупљења имају способност да се стално развијају и шире. Иако старе, оне су увек нове, непрестано откривајући, свакоме који тежи за истином већу славу и моћнију силу.

У сваком времену истина је доживљавала нови развој, појављивала се у облику поруке коју је Бог упућивао народу тога нараштаја. Све старе истине су веома потребне; нова истина није независна од старе, већ представља њено објашњење. Једино када разумемо старе истине, можемо схватити нове. Када је Христос одлучио да својим ученицима открије истину о свом васкр-

127

сењу, започео је »од Мојсија и од свију пророка, казиваше им што је за њега у свему Писму«. (Лука 24,27) Светлост која обасјава ново тумачење истине управо уздиже стару. Онај који одбацује или занемарује нову, не прихвата ни стару. Она је за њега изгубила своју животну снагу и постала само беживотна форма.

Има оних који тврде да верују и проповедају истине Старог завета, одбацујући истовремено истине Новог. Али, одбијајући да прихвате Христово учење показују да не верују ономе што су говорили патријарси и пророци. Сам Христос је рекао: »Јер да сте веровали Мојсију, тако бисте веровали мени; јер он писа о мени!« (Јован 5,46) Зато је њихово објављивање чак и самог Старог завета, остало без стварне снаге.

Многи који тврде да верују Јеванђељу и који га проповедају чине сличну грешку. Они одбацују старозаветне списе о којима је Христос рекао: »Прегледајте Писма, јер ви мислите да имате у њима живот вечни; и она сведоче за мене!« (Јован 5,39) Одбацујући Стари, они у ствари одбацују Нови, јер су оба делови недељиве целине. Нико без Јеванђеља не може правилно да представи Божји закон, или Јеванђеље без Закона. Закон је теловљено Јеванђеље, а Јеванђеље је објашњење Закона. Закон је корен, а Јеванђеље је мирисни цвет и плод који он доноси.

Стари завет расветљава Нови, а Нови објашњава Стари. Сваки од њих је откривење Божје славе у Исусу Христу. Оба објављују истине које ће озбиљном истраживачу непрестано откривати већу дубину значења.

128

Истину у Христу и преко Христа није могуће измерити. Истраживач Писма, загледајући у његове дубине, као да гледа у извор који се стално продубљује и шири. У овом животу нећемо стићи да сагледамо тајну Божје љубави, која се показала, када је дао свога Сина за откупљење наших грехова. Дело нашег Откупитеља на овој Земљи јесте и увек ће бити тема која ће до крајњих граница заокупљивати снагу наше мисаоности. Човек може да напрегне све своје менталне снаге у настојању да схвати ту тајну, али његов ум остаће без снаге и брзо ће се уморити. И најмарљивији истраживач пред собом ће гледати само бескрајно море без обала.

Истина каква је у Исусу може се искусити, али никада објаснити. Њена узвишеност, немерљивост и ширина надмашују наше знање. Ми можемо напрегнути своју машту до крајњих граница, али и тада ћемо тек нејасно сагледати обресе љубави која је необјашњива, висока као Небо, али која се спустила на Земљу да печат Божјег лика утисне у цело човечанство.

Ипак, нама је омогућено да о Божјем саучешћу научимо све што можемо поднети. То може да открије само понизна, скрушена душа. Божје саучешће моћи ћемо да схватимо само онолико колико ценимо Жртву коју је принео за нас. Када понизна срца будемо претраживали Божју реч, узвишена тематика откупљења отвориће се пред нама. Она ће постајати све сјајнија, док је будемо посматрали, и док се будемо трудили да је схватимо, њена узвишеност и дубина стално ће се повећавати.

Наш живот треба да буде повезан са Христовим животом; од Њега морамо стално црпити, хранити се Њиме, живим Хлебом који је сишао с Неба, напајати се са свежег, непресушивог извора Његовог богатства. Ако Господа имамо стално пред собом, ако свом срцу дозвољавамо да Му се обраћа са хвалом и захваљувањем, наш верски живот стално ће бити освежаван. Наше молитве добиће облик разговора са Богом као са пријатељем. Он ће нам сам откривати своје тајне. Радосна свест о Исусовој присутности биће наше својство. Наше срце често ће горети у нама када нам се буде приближавао да разговара са нама, као што је чинио са Енохом. Када се то оствари у искуству хришћанина, у његовом животу запазиће се једноставност, скромност, кротост, понизност срца, особине које ће свима с којима долази у додир показати да је био с Исусом и шта је научио од Њега.

129

Христова религија откриваће се у онима који је имају, као окрепљујуће, свеприсутно начело, као жива, делотворна, духовна енергија. Показаће свежину, снагу и радост сталне младости. Срце које прима Божју реч није бара која се испарава, није напукли студенац који губи своје благо. Оно је слично планинском потоку који извире из непресушивог извора, чија хладна, искричава вода скаче са стене на стену, освежавајући уморне, жедне и тешко оптерећене.

Сваком учитељу ово искуство истине даје управо ону особину која га чини Христовим представником. Дух Христовог учења улиће снагу и непосредност његовим изјавама и његовим молитвама. Његово сведочење за Христа неће бити ограничено и беживотно. Проповедник неће стално проповедати исти низ проповеди. Његов ум биће отворен за стално просветљење Светим Духом.

Христос је рекао: »Који једе моје тело и пије моју крв има живот вечни... Као што ме посла живи Отац, и ја живим Оца ради; и који једе мене и он ће живети мене ради... Дух је оно што оживљава... Речи које вам ја рекох, дух су и живот су.« (Јован 6,54-63)

130 Када будемо јели Христово тело и пили Његову крв, чинилац вечнога живота појавиће се у нашем проповедању. То више неће бити залиха плесних, често понављаних мисли. Млитава, досадно придиковање ће нестати. Старе истине, биће изношене, али сагледане у новој светлости. Истина ће бити схваћена на нови начин, јасно и снажно а то ће сви запазити. Они који имају предност да слушају такво проповедање, уколико се покоре утицају Светога Духа, осетиће оживљавајућу силу новог живота. Огањ Божје љубави разгореће се у њима. Њихова способност запажања биће оживљена, тако да ће препознати лепоту и величанственост истине.

131 Верни домаћин представља оно што сваки учитељ деце и младих треба да постане. Ако Божју реч прихвати као своје благо, стално ће објављивати нову лепоту и нову истину. Када се као учитељ у молитви буде ослањао на Бога, обузеће га Христов Дух и Бог ће преко њега својим Светих Духом утицати на ум других. Свети Дух ће његов ум и његово срце испунити блаженом надом и храброшћу и библијским сликовитим начином изражавања, а он ће све то преносити младима које поучава.

Извори небеског мира и радости, отпечаћени речима Надахнућа у учитељевом срцу, претвориће се у моћну реку утицаја на благослов свима који су с њим повезани. Библија више неће бити књига која замара ученике. Настојањем мудрог наставника Реч ће бивати све пожељнија. Она ће бити као хлеб живота, никада неће постати застарела. Њена свежина и лепота привлачиће и задобијати децу и младе. Биће као Сунце које се никада не исцрпљује обасјавајући земљу, непрестано дарујући сјај и топлоту.

Дух божанског, светог образовања налази се у Његовој речи. Светлост, нова и драгоценна блиста са сваке њене странице. Истина је откривена у њој, а листаве речи и реченице одговарају намени; то је Божји глас који се обраћа души.

Свети Дух ужива да се обраћа младима и да им открива ризнице и лепоте Божје речи. Обећања која је изговорио велики Учитељ, уздижу осећања и оживљавају душу духовном силом која потиче од Бога. Плодотворни ум младих све више упознаје духовне вредности, које се као препрека подижу против искушења.

Речи истине постајаће све важније, добијаће ширину и пунину значења о којој пре тога нисмо ни сањали. Лепота и богатство Речи имаће преображавајући утицај на ум и карактер. Светлост небеске љубави обасјаће срце снагом надахнућа.

Што више будемо проучавали Библију то ћемо је више ценити. Куда год да се окренемо проучавајући њене странице, свуда ћемо налазити доказе у прилог Божјој бескрајној мудрости и љубави.

132

Смисао јеврејског верског система још није потпуно схваћен. Бескрајне и садржајне истине представљене су његовим обредима и симболима. Јеванђеље је кључ који отвара његове тајне. Познавање плана откупљења помаже нам да схватимо његове истине. Нама је указана предност да разумемо те прекрасне теме, али њоме се недовољно служимо. Ми морамо схватити дубине божанских истина. И анђели желе да завире у истине откривене онима који у скрушености срца претражују Божју реч и моле се да стекну још већу дужину и ширину, дубину и висину знања које им само Он може дати.

Како се приближавамо крају историје овога света, пророчанства која се односе на последње дане захтевају да их посебно проучавамо. Последња књига Новог завета препуна је истина које морамо разумети. Сотона је многим заслепио ум, тако да спремно прихватају сваки изговор да не проучавају Откривење. Међутим, Христос преко свога слуге Јована објављује шта ће се збивати у последње дане и каже: »Благо ономе који чита и онима који слушају речи пророштва и држе што је у написано у њему.« (Откривење 1,3)

Сам Христос каже: »А ово је живот вечни да познају тебе, јединога истинитога Бога и кога си послао, Исуса Христа.« (Јован 17,3) Зашто смо тако спори да схватимо вредност овог знања? Зашто ове славне истине не пламте у нашим срцима, зашто не теку са наших усана, зашто не прожимају цело наше биће?

133 Бог нам је дајући нам своју Реч, дао све истине неопходне за спасење. Хиљаде су већ захватале с ових извора живота, а ипак се ниво њихових вода није смањило. Хиљаде имају Господа пред собом и гледајући Га мењају се, примајући Његов лик. Њихов дух гори у њима, док говоре о Његовом карактеру, док објављују оно што им је Христос постао, и они Христу. Међутим, ти истраживачи нису исцрпили ове велике и свете теме. Многе хиљаде могу се још укључити у истраживање тајни спасења. Када се бавимо Христовим животом и карактером Његове мисије, зраци светлости засјаће све јасније у сваком покушају да откријемо истину. Свако ново истраживање откриће нешто ново и занимљивије од онога што је до тада било познато. Ова тема је неисцрпна. Проучавање Христовог теловљења, Његове помирителске жртве и посредничке службе, закупљање умове марљивих истраживача, све док буде било времена; гледајући према Небу и његовим безбројним годинама, они ће узвикнути: »Велика је тајна побожности!«

134 У вечности ћемо научити оно што би, да смо примили просветљење које смо могли стећи овде, просветлило наше разумевање. Теме повезане са откупљењем закупљање срца, ум и језик откупљених током свих вечних времена. Они ће схватити истине које је Христос желео да открије својим ученицима, и које они, немајући довољно вере, нису могли да схвате. Из вечности у вечност појављиваће се нови погледи на Христово савршенство и славу. Верни Домаћин током бескрајних векова вечности из својих ризница износиће ново и старо.

ТРАЖИТИ И ДАВАТИ

12.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 11,1-13)**

Христос је непрестано примао од Оца да би могао давати нама. Сам је рекао: »Реч што чујете није моја него Оца који ме посла!« (Јован 14,24) »Као што ни Син човечиј није дошао да му служи, него да служи.« (Матеј 20,28) Он је живео, мислио и упућивао молитве, не за себе, већ за друге. Свакога јутра, из дана у дан, после сати проведених с Богом, полазио је носећи небеску светлост људима. Свакога дана изнова је примао крштење Светим Духом. У раним сатима свакога новог дана, Господ Га је будио из сна, благодаћу помазивао Његову душу и Његове усне да може делити другима. Нове речи биле су Му даване из небеских дворова, речи које ће у право време изговорити уморнима и потлаченима. Сам је рекао о томе: »Господ Господ даде ми језик учен да уем проговорити zgodну речи уморноме; буди свако јутро, буди ми уши, да слушам као ученици!« (Исаија 50,4)

139

Христови ученици били су задивљени Његовим молитвама и Његовим обичајем да одржава заједништво са Богом. Једнога дана, после краће одвојености од свога Господа, нашли су Га предавног молитви. Наизглед несвестан њиховог присуства, наставио је да се гласно моли. Срца ученика била су дубоко дирнута. Када је завршио молитву, узвикнули су: »Госпode, научи нас молити се!«

Исус је одговарајући, поновио Господњу молитву, као што ју је изговорио у Проповеди на Гори. А онда је сликовито представио поуку, коју је желео да објави ученицима.

Рекао је: »Који од вас има пријатеља, и отиде му у поноћи и рече му: пријатељу, дај ми три хлеба у зајам, јер ми дође пријатељ с пута, и немам му шта поставити! А он изнутра одговарајући да рече: не узнемируј ме, већ су врата затворена и деца су моја са мном у постељи, и не могу устати да ти дам. И кажем вам: ако и не

устане да му да зато што му је пријатељ, али за његово безобразно искање устаће и даће му колико треба!»

Овде Исус описује молиоца који тражи да би дао другоме. Морао је да добије хлеба, јер иначе не би могао да задовољи потребе уморног, окаснелог путника. Иако суседу није било драго ово узнемиравање, није се могао одупрети молби; пријатељу је морао да помогне, и тако је на крају мољење било награђено, потребе задовољене.

Ученици на сличан начин треба да траже благослове од Бога. Када је нахранио мноштво и изговорио проповед о хлебу са Неба, Исус је својим ученицима показао шта треба да раде као Његови представници. Људима је требало да деле хлеб живота. Онај који им је одредио посао, знао је да ће њихова вера често бити стављана на пробу. Знао је да ће се често наћи у неугодном положају, свесни да као људи нису у стању да реше проблем. Душе, гладне хлеба живота, долазиће к њима, а они ће се осећати лишеним свега и беспомоћним. Зато морају примати духовну храну, јер иначе неће имати ништа да дају другима, али зато ниједну душу не смеју отпустити ненахрањену. Христос их зато упућује на извор снабдевања. Човек чији је пријатељ дошао да тражи помоћ, иако у неприкладно време, око пола ноћи, није га одбио. Није имао ништа чиме би га послужио, али отишао је ономе који је имао хране и тражио је од њега све док сусед није задовољио његову потребу. Зар Бог, који је послао своје слуге да нахране гладне, неће задовољити њихову потребу у свом делу?

Међутим, себични сусед у овој краткој причи не представља Божји карактер. Поука се не може извући на темељу сличности, већ на темељу супротности. И себичан човек прихватиће хитан захтев да би се ослободио онога који му ремети мир. Бог ужива да даје. Он је пун саосећања и чезне да услиши захтеве оних који Му у вери долазе. Он даје нама да бисмо ми могли послужити другима и тако постати слични Њему.

Христос наглашава: »Тражите и наћи ћете, куцајте и отвориће вам се. Јер сваки који иште, прима; и који тражи налази; и који куца отвара му се!«

Спаситељ затим наставља: »Који је међу вама отац у кога ако син заиште хлеба, да му да камен? Или, ако заиште рибе да му да

место рибе змију? Или, ако заиште јаје, да му да скорпију? Кад дакле ви, зли будући, умете добре даре давати деци својој, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који ишту од њега?»

Да би ојачао наше поверење у Бога, Христос нас учи да Га називамо новим именом, именом које је повезано с најдражим успоменама људског срца. Он нам даје предност да бескрајног Бога зовемо својим Оцем. Ово име, којим Га називамо када Му се обраћамо или када говоримо о Њему, представља знак наше љубави према Њему и уздања у Њега, представља залог Његовог старања о нама и Његовог односа према нама. Изговорено када тражимо Његову наклоност или Његов благослов, одјекује као музика у Његовим ушима. Да не бисмо сматрали дрскошћу што Га зовемо тим именом, Он га је понављао много пута. Он жели да нам то име постане блиско.

Бог нас сматра својом децом. Он нас је откупио из овог грешног света и изабрао да постанемо припадници Његове царске породице, синови и кћери небеског Цара. Он нас позива да се ослонимо на Њега с поверењем већим од поверења детета у свог земаљског оца. Родитељи воле своју децу, али је Божја љубав много већа, узвишенија и дубља него што то може бити људска љубав. Она се не може измерити. Кад земаљски родитељи знају да дају добре дарове својој деци, колико ће више наш небески Отац бити спреман да свога Светога Духа удели онима који Га траже?

Христове поуке о молитви заслужују брижљиво разматрање. У молитви је божанска наука и ова Христова кратка прича наглашава начела која ће бити од користи свима који их разумеју. Он показује како изгледа прави дух молитве, наглашава неопходност истрајности у изношењу наших захтева Богу и уверава нас у Његову спремност да чује и улиши наше молитве.

Наше молитве не смеју да буду себична искања, претежно у нашу корист. Ми морамо тражити да бисмо могли дати. Начело Христовог живота треба да постане и начело нашег живота. Обраћајући се својим ученицима, Он је рекао: »Ја посвећујем себе за њих, да и они буду освећени истином!« (Јован 17,19) Иста оданост, исто самопожртвовање, исто покоравање захтевима Божје

142 речи, које је красило Христа, мора се видети и код Његових слугу. Наша мисија у свету није да служимо себи или да угађамо себи; ми треба да прославимо Бога сарађујући с Њим у делу спасавања грешника. Од Бога треба да тражимо благослове које ћемо делити ближњима. Способност примања може бити очувана једино давањем. Ми не можемо наставити да примамо небеска блага, ако их не делимо онима око себе.

Молитељ је у овој причи, неколико пута био одбијан, али није одустајао од своје намере. Тако и наше молитве не добијају увек непосредан одговор или бар тако изгледа; али Христос нас учи да не смемо престати да се молимо. Молитва не треба да изазове неку промену у Богу, она треба да нас доведе у склад са Богом. Када од Њега нешто тражимо, Он може сматрати да је неопходно да испитамо своје срце и да се покајемо за неки свој грех. Зато нас води кроз пробе и тешкоће, излаже нас понижењу, да бисмо увидели шта спречава дело које Свети Дух треба да обави преко нас.

Постоје услови под којима се могу испунити божанска обећања. Извршавање дужности никада се не може заменити молитвом. Христос каже: »Ако имате љубав к мени, заповести моје држите!« »Ко има заповести моје и држи их он је онај што има љубав к мени; а који има љубав к мени имаће к њему љубав Отац мој; и ја ћу имати љубав к њему и јавићу му се сам!« (Јован 14,15.21) Они који износе своје молбе Богу, позивајући се на Његова обећања, иако не испуњавају услове, вређају Господа. Они износе Христово име као доказ да имају право да им молба буде испуњена, али не и нешто чиме би показали своју веру у Христа и своју љубав према Њему.

143 Многи су властитом кривицом изгубили прилику да буду прихваћени пред Оцем. Ми пажљиво морамо испитати кредитно писмо којим излазимо пред Господа. Уколико смо непослушни, пред Господа доносимо обвезницу која ће dospети за наплату када не испунимо услове под којима бисмо је могли исплатити. Пред Бога износимо Његова обећања и тражимо од Њега да их испуни, иако поступајући тако наносимо срамоту Његовом имену.

Обећање гласи: »Ако останете у мени и речи моје у вама остану, шта год хоћете иштите, и биће вам.« (Јован 15,7) Јован изјављује: »И по том разумемо да га познасмо, ако заповести његове

држимо. Који говори познајем га, а заповести његових не држи, лажа је, и у њему истине нема. А који држи реч његову, у њему је заиста љубав Божја савршена.» (1. Јованова 2,3-5)

Једна од Христових последњих заповести, упућених ученицима, гласила је: »Љубите један другога као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом!« (Јован 13,34) Испуњавамо ли ову заповест или гајимо оштре, нехришћанске карактерне особине? Ако смо на било који начин ожалостили или повредили друге, наша је дужност да признамо своју грешку и затражимо помирење. То је неопходна припрема да бисмо у вери могли изаћи пред Господа и потражити Његов благослов.

Постоји још једно питање које често занемарују они који у молитви излазе пред Господа. Да ли сте били поштени пред Богом? Господ преко пророка Малахије, изјављује: »Од времена својих отаца отступисте од уредаба мојих и не држасте их. Вратите се к мени, и ја ћу се вратити к вама, вели Господ над војскама. Али велите: у чем бисмо се вратили? Еда ли ће човек закидати Бога? А ви мене закидате и говорите у чем те закидамо? У десетку и у приносу!« (Малахија 3,7.8)

Бог као Давалац свих благослова, полаже право на одређени део свега што имамо. То је Његова залиха којом подржава проповедање Јеванђеља. Када се трудимо да се десетак врати Богу, показујемо да ценимо Његове дарове. Међутим, ако Му ускраћујемо оно што је Његово, како можемо захтевати Његове благослове? Ако смо неверни пристави земаљских добара, како можемо очекивати од Њега да нам повери небеска добра? Можда се управо у овоме крије тајна неуслишених молитава.

Међутим, Господ је у својој великој милости спреман да опрости и зато каже: »Донесите све десетке у спреме да буде хране у мојој кући, и окушајте ме у том... хоћу ли вам отворити уставе небеске и излити благослов на вас да вам буде доста. И запретићу вас ради прождрљивцу те вам неће кварити рода земаљскога, и винова лоза у пољу неће вам бити неродна... и зваће вас блаженима сви народи, јер ћете бити земља мила, вели Господ над војскама.« (Малахија 3,10-12)

Тако је и са свим осталим Божјим захтевима. Сви Његови дарови обећани су под условом послушности. Бог има Небо пуно бла-

гослова за оне који ће сарађивати с Њим. Сви који су Му послушни с поверењем могу захтевати испуњење Његових обећања.

Морамо показати чврсто и неограничено поверење у Бога. Он често одлаже да нас услиши да испроба нашу веру или да испита искреност наше жеље. Уколико смо своје тражење ускладили с Његовом речју, морамо веровати Његовим обећањима и одлучно понављати своје молбе које не могу бити одбијене.

Бог никада није рекао – Тражи једном и примићеш! Он нас позива да тражимо. Да неуморно истрајемо у молитви. Истрајно тражење доприноси да молитељ постаје озбиљнији и да пажљивије чезне за оним што тражи. Христос је на Лазаревом гробу рекао Марти: »Не рекох ли ти... ако верујеш видећеш славу Божју?« (Јован 11,40)

145 Многи немају довољно живе вере. Управо зато и не запажају више доказа Божје моћи. Њихова слабост је последица њиховог неверовања. Они више верују својим делима, него делима која Бог чини за њих. Они тако старање о себи преузимају на себе. Они планирају и остварују, али се мало моле и имају мало стварног поверења у Бога. Мисле да имају вере, али то је само тренутна побуда. Не успевајући да схвате своје потребе или Божју спремност да им удовољи, не истрајавају у изношењу својих захтева Богу.

Наше молитве треба да буду тако озбиљне и истрајне као и молба пријатеља у невољи, који је у пола ноћи дошао да тражи хлеб. Што озбиљније и истрајније тражимо, то ће чвршће бити наше духовно заједништво с Христом. Примаћемо увећане благослове зато што је и наша вера увећана.

Наш део је да се молимо и верујемо. Будимо будни у својим молитвама. Будимо будни и сарађујмо с Богом који слуша наше молитве. Будимо свесни да »смо Богу помагачи!« (1. Коринћанима 3,9) Говоримо и делујмо у складу са својим молитвама. Добит ћемо непроцењиво много ако невоље покажу да смо надахнути истинском вером, уместо да установимо да су наше молитве биле само изговарање празних речи.

Када се појаве невоље и када се суочите с тешкоћама, немојте очекивати да вам људи помогну. Све поверите Богу. Обичај да о својим невољама говоримо другима само нас чини слабима, а не

јача ни наше ближње. Њима тако намећемо терет својих духовних недостатака, који нам не могу донети олакшање. Ми тражимо снагу од погрешивих, од смртних људи у тренутку када можемо добити силу од непогрешивог, безграничног Бога.

Бог је близу и зато не треба да идете све до крајева Земље да бисте добили мудрост. Способности које сада имате или које ћете стећи неће вам осигурати успех. Успех ће вам осигурати оно што Бог може да учини за вас. Нама је потребно да имамо много мање поверења у оно што човек може да учини, а много више поверења у оно што Бог може да учини за свакога који верује. Он чезне да Га вером потражите. Он чезне да од Њега очекујете да учини велика дела. Он чезне да вам помогне да разумете и земаљска и духовна питања. Он може да изоштри вашу интелигенцију. Он може да вам да тактичност и умешност. Послужите се својим способностима, тражите од Бога мудрост и добићете оно што тражите.

Ослоните се на Христову реч. Зар вас Он није позвао да дођете к Њему? Никада немојте допустити себи да изричете безнадежне, обесхрабрујуће речи! Ако то будете чинили, много ћете изгубити. Гледајући на оно што се види, приговарајући када се појаве тешкоће и притисци, доказујете да је ваша вера постала млака, слаба. Господње залихе су неисцрпне; Њему припада цео свет. Гледајте с вером према Небу. Гледајте на Онога који има светлости, моћи и делотворности!

146

Истинска вера пуна је полета, чврстине начела, сталности намере које ни време ни напори не могу ослабити. »Деца се море и сустају, и младићи падају; али који се надају Господу, добијају нову снагу, подижу се на крилима као орлови, трче и не сустају, ходе и не море се.« (Исаија 40,30.31)

Има много оних који чезну да помогну другима, али сматрају да немају духовне снаге или светлости које би могли да поделе са ближњима. Нека такви своје молбе изнесу пред престо благодати. Нека се моле да добију Светога Духа. Бог стоји иза сваког обећања које је дао. С Библијом у руци кажите: Учинио сам како си рекао. Истичем Твоје обећање: »Иштите и даће вам се. Тражите и наћи ћете! Куцајте и отвориће вам се!«

Не само да се смемо молити у Христово име, већ треба да будемо надахнути Светим Духом. То објашњава шта је Павле мислио када је написао да се Свети Дух »моли за нас уздисањем неисказаним«. (Римљанима 8,26) Бог ужива одговарајући на такве молитве. Када у име Исуса Христа озбиљно и ватрено изрекнемо молитву, тада је управо та ватреност Божји залог да ће Он услышати нашу молитву и »још изобилније све чинити... што иштемо или мислимо«. (Ефесцима 3,20)

147 Христос је рекао: »Све што иштете у својој молитви, верујте да ћете примити, и биће вам!« (Марко 11,24) »И шта год заиштете у Оца у име моје, оно ћу вам учинити да се прослави Отац у Сину.« (Јован 14,13) Љубљени Јован, надахнут Светим Духом, говори веома јасно и сигурно: »И ово је слобода коју имамо к њему да ако што молимо по његовој вољи послуша нас. И кад знамо да нас слуша штогод се молимо, знамо да ће нам дати што иштемо у њега.« (1. Јованова 5,14.15) Према томе, у име Исусово изнесите своје молбе Оцу! Бог ће прославити то име.

Дуга која се налази око престола доказ је да је Бог истинит, да у Њему нема промене, да нема ни сенке од освете. Грешили смо против Њега и нисмо заслужили Његову наклоност; ипак Он је сам ставио на наше усне најдивнију од свих молитава; »Немој нас одбацити ради имена својега, немој наружити престола славе своје, опомени се завета својега с нама!« (Јеремија 14,21) Када дођемо к Њему признајући своју недостојност и грех, Он се обавезао да ће саслушати наше узвике. Част Његовог престола је залог да ће испунити обећање које нам је дао.

Као Арон, који је симболом представљао Христа, и наш Спаситељ у Светилишту носи имена свих припадника свога народа на свом срцу. Наш велики Првосвештеник сећа се свих речи којима нас је храбрио да Му верујемо. Он не заборавља свој завет.

Сви који Њега траже, наћи ће Га. Свима који куцају отвориће се врата. Неће се чути изговор: »Немој ме узнемиравати, врата су већ затворена, не желим да ти отворим!« Никоме неће бити казано: »Не могу ти помоћи!« Они који у пола ноћи буду тражили хлеба да нахране гладне душе, биће услышени.

У овој краткој причи онај који је тражио хлеба да нахрани странца, примио је »онолико колико му је било потребно«. По ко-

јем мерилу ће нам Бог дати да бисмо могли дати ближњима? »По мери дара Христова!« (Ефесцима 4,7) Анђели пажљиво посматрају како се људи понашају према својим ближњима. Када виде да неко показује христолико сажалење према онима који греше, стају уз њега и подсећају га на речи које треба да каже и које ће бити као хлеб живота тој души. И тако ће Бог »испунити сваку потребу вашу, по богатству својему«. (Филибљанима 4,19) Он ће ваше истинито и стварно сведочење учинити силним у сили живота који ће доћи. Реч Господња биће у вашим устима реч истине и правде.

Личним напорима за друге треба да претходи обиље тајних молитава; неопходна је велика мудрост за разумевање науке о спасавању душа. Пре него што разговарате с људима, разговарајте с Христом! Код престола небеске благодати завршите припрему да служите ближњима.

Нека вам срце куца чежњом за Богом; за живим Богом! Христов живот је показао шта човек може да постигне, када стекне део у божанској природи. Све што је Христос примио од Бога и ми можемо примити. Према томе, тражите и примићете! Испуњени истрајном Јаковљевом вером, несавитљивом Илијином чврстином, тражите да добијете све што је Бог обећао!

Нека се славне замисли о Богу обликују у вашем уму! Нека ваш живот буде повезан скривеним везама са Исусовим животом. Онај који је заповедио светлости да засија у тами, жељан је да засија и у вашем срцу, да вам удели светлост познања Божје славе у лику Исуса Христа. Свети Дух узеће оно што припада Богу и показати вама, пренети га као животну снагу послушном срцу. Христос ће вас повести све до границе бескраја. Моћи ћете да посматрате славу иза завесе и откривати људима обиље Онога, који увек живи да се може молити за нас.

ДВА МОЛИТЕЉА

13.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 18,9-14)**

Христос је упутио поуку о фарисеју и царинику, »другима који мишљаху за себе да су праведници, а друге уништаваху«. Фарисеј је отишао у Храм да се моли Богу, не зато што је мислио да му је као грешнику неопходно опроштење, већ зато што је себе сматрао праведником и очекивао да ће тако стећи похвале. Присуствовање богослужењу урачунавао је себи у заслугу и хтео је да се тиме препоручи Богу. Истовремено се надао да ће и људи стећи високо мишљење о њему и његовој побожности. Хтео је, дакле, да задобије благонаклоност и Бога и људи. Његова побожност потицала је из себичних интереса.

Одисао је хвалисавошћу. Тако је изгледао, тако је ходао, тако се молио. Одвајао се од осталих, као да је желео да каже: »Одлази! Не дохватај ме се, јер сам светији од тебе!« (Исаија 65,5) Стајао је и молио се сам за себе. Потпуно задовољан собом, мислио је да га и Бог и људи посматрају са истим задовољством.

Говорио је: »Боже, хвалим те што ја нисам као остали људи: хајдуци, неправедници, прељубочинци, или као овај цариник!« Оцењивао је свој карактер, не по узору на Божји, већ према карактеру осталих људи. Његове мисли одвратиле су се од Бога и забавиле се људима. У томе је и била тајна његовог задовољства самим собом.

Наставио је да набраја своја добра дела: »Постим двапут у недељи; дајем десетак од свега што имам.« Фарисејева религија није допирала до срца. Он није тежио да по карактеру постане сличан Богу, да му срце буде пуно љубави и милости. Задовољавао се религијом која се односила само на видљива дела. Његова праведност била је само његова – плод његових дела, са оценом према људским мерилима.

150

Сваки који себе сматра праведником, почиње да презире остале. Као што је себе упоређивао са другим људима, фарисеј је и све остале упоређивао са собом. Своју праведност оцењивао је према њиховој, и што су они бивали гори, то је он изгледао бољи. Његова самоправедност наводила га је да оптужује друге. Он »друге људе« проглашава преступницима Божјег закона. Тиме је показао дух самог сотоне, који је опадач браће. Људи надахнути таквим духом, не могу да успоставе заједништво са Богом, не могу да разговарају са Њим. Зато је отишао својој кући лишен божанских благослова.

Цариник је са осталим верницима стигао у Храм, али убрзо се повукао у страну, сматрајући себе недостојним да учествује у њиховој побожности. Стојећи сам, није се усудио »ни очију подигнути на небо, него бијаше прси своје«, испуњен горким кајањем, презирући самога себе. Био је свестан да је преступник пред Богом, да је грешан и недостојан. Знао је да не може очекивати чак ни сажалење људи у чијој је средини живео, јер су га сви презриво посматрали. Знао је да нема никакве заслуге којима би могао да се препоручи Богу, па је у крајњем очајању завапио: »Боже, милостив буди мени, грешноме!« Није се упоређивао са осталима. Савладан свешћу о кривици, стајао је као да се налази сам у Божјој присутности. Чезнуо је једино за опроштењем и миром, тражио је само милост од Бога. И добио је благослов. Христос је рекао: »Овај отиде оправдан кући својој, а не онај!«

Фарисеј и цариник представљају две велике групе на које се деле сви, који долазе да се покажу пред Богом. Прва два детета, рођена на Земљи, постала су два њихова прва представника. Каин је себе сматрао праведником и дошао је пред Бога доносећи само захвални принос. Није признао никакве грехе, није осетио никакву потребу за милошћу. Авел је, међутим, дошао с крвљу која је указивала на Божје Јагње. Дошао је као грешник, са признањем да је изгубљен; његова једина нада била је незаслужена Божја љубав. Господ је прихватио његову жртву, али Каина и његову жртву није могао да прихвати. Свест о потреби, признање нашег сиромаштва и греха, представља први услов да будемо прихваћени пред Богом. »Благо сиромашнима духом, јер је њихово царство небеско!« (Матеј 5,3)

За сваку од ове две групе, које су представљали фарисеј и цариник, у извештају о животу апостола Петра крије се важна поука. У првим данима свога учеништва, Петар је себе сматрао јаком личношћу. Као и фарисеј, по својој процени »није био као остали људи«. Када је Исус, у предвечерје Јудиног издајства, опоменуо ученике: »Сви ћете се ви саблазнити«, Петар је самоуверено изјавио: »Ако се и сви саблазне, али ја нећу!« (Марко 14,27.29) Петар није знао каква му опасност прети. Самоувереност га је завела. Сматрао је себе способним да се одупре искушењу; али кроз неколико кратких сати дошла је проба и он се заклињући и преклињући одрекао свога Господа.

Када га је оглашавање петла подсетило на Христове речи, изненађен и запрепашћен оним што је управо учинио, окренуо се и погледао свога Учитеља. Исус је у том тренутку погледао Петра, а тај поглед пун ожалости са којом се мешало саучешће и љубав, помогао је Петру да препозна себе. Изашао је и горко плакао. Тај Христов поглед сломио му је срце. Нашао се на прекретници и дубоком покајању за свој грех. У својој скрушености и покајању био је сличан царинику и као и он, добио милост. Христов поглед уверио га је у опроштење.

152

Тада је нестало његово самопоуздање. Никада више није поновио старе хвалисаве изјаве.

Исус је после свог васкрсења, три пута окушао Петра. Упитао га је једном: »Симоне Јонин, љубиш ли ме већма него ови?« Петар није ни покушао да се уздигне изнад своје браће. Препустио се Ономе који је могао да чита његово срце. Одговорио је: »Да, Госпode, ти знаш да те љубим!« (Јован 21,15.17)

Тада му је одређен посао. Дело, много шире и одговорније од онога које је до тог тренутка обављао, било му је додељено. Христос му је наложио да напаса овце и јагањце. Поверавајући његовом старању душе за које је положио свој живот, дао је Петру снажан доказ свога поверења, своје сигурности у чињеницу да се поправио. Некада немирни, хвалисави, самопоуздани ученик, постао је понизан и покоран. Од тог догађаја следио је свога Господа у самоодрицању и пожртвовању. Постао је учесник у Христовом страдању, и када Христос буде заузео престо своје славе, Петар ће учествовати у Његовој слави.

154

Зло које је проузроковало Петров пад, зло које је фарисеја лишило заједништва с Богом, и данас уништава хиљаде људи. За Бога није ништа тако увредљиво, ништа тако опасно по људску душу, као охолост и самозадовољство. Од свих грехова, тај је најбезнадежнији, најтеже се лечи.

Петров пад није се догодио изненада, одједном, већ постепено. Самопоуздање га је довело до уверења да је спасен, па је корак по корак кренуо низбрдо, све док се није одрекао свога Учитеља. Никада се не можемо ослонити на себе, а да не будемо у опасности, нити помислити, док смо још овде на Земљи, да смо сигурни од искушења. Они који прихвате Спаситеља, без обзира на искреност њиховог обраћења, никада не смеју говорити или мислити да су спасени. То их може завести с првог пута. Свакога треба научити да гаји наду и веру; али, чак и онда када се предамо Христу и знамо да нас је Он прихватио, нисмо се измакли изван домаћаја искушења. Божја Реч каже: »Многи ће се очистити, убелити и окушати.« (Данило 12,10) Али, само они који издрже пробу примиће венац живота (Јаков 1,12).

Они који прихвате Христа, а пуни самопоуздања кажу да су спасени, излажу се опасности да се ослоне на себе, да изгубе из вида своје слабости и своју сталну потребу за божанском снагом, да постану неспремни за сотонине веште подухвате. Зато ће многи који западну у искушење, слично Петру, дубоко пасти у грех. Свима је упућен савет: »Јер који мисли да стоји нека се чува да не падне!« (1. Коринћанима 10,12) Наша једина сигурност постоји у сталном неповерењу у себе и упорном ослањању на Христа.

Петру је било неопходно да схвати своје карактерне недостатке и своју потребу за Христовом снагом и благодаћу. Господ га није могао поштедети кушања, али могао га је избавити од пораза. Да је Петар био спреман да прихвати Христову опомену, остао би будан и предан у молитви. Ишао би у дрхтању и у страху Господњем, пазећи да не посрне својом ногом. Примио би божанску помоћ тако да сотона не би могао да победи.

155

Петар је пао због свог самозадовољства; у покајању и понизности успео је да поновно учврсти своје стопе. Сваком покајаном грешнику извештај о његовом искуству може улили храбрости. Иако је учинио тежак грех, Петар није био одбачен. Христове ре-

чи урезале су се у његову душу: »А ја се молих за тебе да твоја вера не престане!« (Лука 22,32) У раздобљу горке агоније кајања, ова молитва и сећање на Христов поглед пун љубави и саосећања, давали су му наду. Христос се после свог васкрсења, сетио Петра, па је преко анђела упутио поруку женама: »Него идите и кажите ученицима његовим и Петру да пред вама отиде у Галилеју; тамо ћете га видети!« (Марко 16,7) Спаситељ који опрашта грехе прихватио је Петрово покајање.

Исто сажалење које се заузело за Петрово избављење, искрено се бави сваком душом која је пала под налетом искушења. Сатона је припремио посебан план: људе прво наведе на грех, а онда их остави, беспомоћне и несигурне, уздрхтале, пуне страха да траже опроштај. Зашто би требало да се плашимо када је Бог рекао: »Или нека се ухвати за силу моју да учини мир са мнош; учиниће мир са мнош!« (Исаија 27,5) Све је учињено да наши недостаци буду уклоњени, понуђено нам је свако охрабрење да се вратимо Христу.

Христос је понудио своје сломљено тело да откупи Божје наследство, да људима омогући још једну прилику. »Зато и може вавек спасти оне који кроза њ долазе к Богу, када свагда живи да се може молити за њих.« (Јеврејима 7,25) Својим беспрекорним животом, својом послушношћу, својом смрћу на крсту на Голготи, Христос је посредовао за изгубљени људски род. А сада, не само као Молилац, већ као Заповедник нашег спасења посредује за нас, као Победник који полаже право на своју победу. Његова жртва је потпуна, и као наш Посредник, обавља дело које је себи доделио, подижући пред Богом кадионицу своје пречисте заслуге и молитве, признања и захваљивања Његовог народа. Пуне мириса Његове праведности уздижу се Богу као слатки мирис. Жртва је потпуно прихваћена, а помиловање покрива све преступе.

156

Христос се заветовао да буде наш Заменик и Јемац и Он никога неће занемарити. Онај који није могао да дозволи да људска бића буду изложена вечној пропасти, који је своју душу предао на смрт уместо њих, дочекаће са жаљењем и саучешћем сваку душу која схвати да се сама не може спасити.

Он ће подићи сваког уздрхталог молиоца. Он који је својим посредовањем сваком човеку осигурао неисцрпну залиху морал-

не снаге, неће пропустити прилику да ту снагу употреби у нашу корист.

157 Све сотонске чете немају снаге да савладају једну душу која се једноставним поверењем ослони на Христа. »Он даје снагу уморноме, и нејакоме умножава крепост.« (Исаија 40,29)

»Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде.« Господ каже: »Само познај безакоње своје, да си се одметнула Господу, Богу своме.« »И покропићу вас водом чистом, и бићете чисти; ја ћу вас очистити од свих нечистота ваших и од свих гадних богова ваших.« (1. Јованова 1,9; Јеремија 3,13; Језекиљ 36,25)

Међутим, морамо упознати себе, а познавање сопствене личности мора нас позвати на понизност да бисмо могли добити помиловање и мир. Фарисеј није био осведочен у своју грешност. Свети Дух зато није ни могао да утиче на њега. Његова душа била је окружена оклопом самоправедности, који ни Божје стреле нису успеле да пробију, иако су их анђеоске руке наместиле и усмериле. Христос може спасти само онога ко је свестан да је грешник. Он је дошао да »јави јеванђеље сиромасима... да проповеди заробљенима да ће се отпустити и слепима да ће прогледати; да отпусти сужње.« (Лука 4,18) »Не требају здрави лекара, него болесни.« (Лука 5,31) Ми морамо бити упознати са својим правим стањем, јер иначе нећемо осећати потребу за Христовом помоћи. Морамо схватити величину опасности која прети, јер иначе нећемо потражити уточиште. Морамо осетити бол који нам задају наше ране, јер другачије нећемо пожелети да се излечимо.

158 Господ шаље овакву поруку: »Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем; а не знаш да си ти несрећан, и невољан, и сиромаш, и слеп, и го. Светујем те да купиш у мене злата жеженога у огњу, да се обогатиш; и беле хаљине, да се обучеш, и да се не покаже срамота голотиње твоје; и масти очињом помажи очи своје да видиш.« (Откривење 3,17.18) Злато жежено у огњу је вера која делује преко љубави. Само нас то може довести у склад са Богом. Ми можемо бити активни, можемо обављати много посла, али без љубави, оне љубави која пребива у срцу Исуса Христа, никада се нећемо убројити у небеску породицу.

Нико није у стању да сам својом свешћу схвати своје грешке. »Срце је преварно више свега и опако; ко ће га познати?« (Јеремија 17,9) Усне могу исказивати сиромаштво душе, иако срце не жели да га призна. Док се човек обраћа Богу и говори о сиромаштву духа, његово срце може се уздићи у мисли да је изнад свих осталих припадника људског рода и да се одликује узвишеном праведношћу. Истинско знање о сопственој личности могуће је стећи само на један једини начин. Морамо посматрати Христа! Непознавање Христа наводи људе да високо уздижу своју праведност. Када будемо размишљали о Његовој непорочности и Његовом савршенству, тада ћемо у правој светлости, сагледати своје слабости, сиромаштво и недостатке. Видећемо да смо изгубљени и без наде, и као сви други грешници, одевени у хаљине своје праведности. Увидећемо да се спасење не може задобити нашом добротом, већ једино Божјом безграничном благодаћу.

Цариникова молитва била је услишена зато што је признао да зависи од Бога и што је тежио да у Свемогућем стекне свој ослонац. Сам у својим очима није заслуживао ништа друго осим срамоте. Тако себе морају гледати сви који траже Бога. Вером, вером која одбацује свако ослањање на себе, молилац који се налази у невољи може да се повеже с Извором бескрајне снаге.

Никакви формални обреди не могу заменити једноставну веру и потпуно одбацивање личне старе, необраћене природе, свога старог ја. Међутим, нико није у стању да се потпуно ослободи старе природе. Ми се једино можемо ослонити на Христа да доврши то дело у нама. Онда ће језик наше душе проговорити: Господе, узми моје срце, јер ти Га не могу дати! Оно је Твоје власништво. Сачувај га од покварености, јер га не могу сачувати за Тебе! Спаси ме упркос мени самоме, мојој слабој, нехришћанској старој природи! Обликуј ме, промени ме, подигни ме у чисту и свету небеску атмосферу тако да твоја богата љубав може потећи кроз моју душу!

Ово одбацивање старе човекове природе не догађа се само на почетку његовог хришћанског живота. Оно се мора изнова догађати, на сваком кораку човековог напредовања према Небу. Сва наша добра дела зависе од силе која се налази изван нас. Наше срце зато непрестано мора сезати за Богом, зато морамо непреста-

но, озбиљно и искрено признавати своје грехе и у понизности свога срца излазити пред Њега. Једино упорним одбацавањем старе природе, сталним ослањањем на Христа, можемо спокојно наставити свој ход путем који води у Небо.

Што ближе приђемо Христу, што јасније сагледамо непорочност Његовог карактера, то ћемо јасније препознати немерљиву грешност греха и мање желети да уздигемо себе. Они које Небо признаје као свете свакако су последњи који ће истицати своју доброту. Апостол Петар постао је верни Христов слуга, био је у великој мери награђен божанском светлошћу и силом; имао је активну улогу у изградњи Христове Цркве, али апостол Петар никада није заборавио застрашујуће искуство свога понижења; његов грех био је опроштен, али добро је знао да му је у слабости карактера, која је довела до пада, само Христова благодат могла помоћи. У себи није налазио ништа чиме би могао да се похвали.

Ниједан од апостола и пророка никада није тврдио да је без греха. Људи који су живели у непосредној Божјој близини, људи који су били спремни да радије жртвују и сам живот него да намерно учине неко рђаво дело, људи које је Бог наградио божанским просветљењем и силом, признали су грешност своје природе. Они се нису ослањали на тело, нису тврдили да имају неку своју праведност, већ су се потпуно ослањали на Христову праведност. Тако ће бити са свима који гледају на Христа.

Наше покајање биће продубљивано сваким кораком којим напредујемо у свом хришћанском искуству. Управо онима којима је опростио, онима које је признао као свој народ, Господ каже: »И опоменућете се злих путова и дела својих која не беху добра, и сами ћете себи бити мрски за безакоња своја и гадове своје.« (Језекиљ 36,31) Он поново наглашава: »И ја ћу утврдити свој завет с тобом, и познаћеш да сам ја Господ. Да се опоменеш и постидиш и да не отвориш више уста од срамоте, када ти опростим све што си учинила!« (Језекиљ 16,62.63) Тада нас наше усне више неће уздизати. Знаћемо да је наша успешност једино у Христу. Признање апостола биће и наше: »Јер знам да добро не живи у мени, то јест у телу мојему!« (Римљанима 7,18) »А ја Боже сачувај да се чим

другим хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа, којег ради разапсе се мени свет, и ја свету.« (Галатима 6,14)

У складу с овим искуством је и заповест: »Градите спасење своје са страхом и дрхтањем. Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно.« (Филипљанима 2,12.13) Бог не чини да се плашите да Он неће испунити своја обећања, да ће се уморити у свом стрпљењу, да ће му недостати сажалења! У ствари, требало би да се плашите да ваша воља не одбије покорност Христовој вољи, да ваше наслеђене и стечене карактерне црте не завладају вашим животом! »Јер је Бог што чини у вама да хоћете и учините као што му је угодно!« Треба да се плашите да се ваша стара природа не испречи између ваше душе и вашег великог Учитеља; да самовоља не поквари узвишену намеру коју Бог жели да оствари преко вас; да се не ослоните на своју снагу, да не извучете своју руку из Христове руке, да покушате да путујете својим животним путем без Његове сталне присутности!

Ми морамо избегавати све што би могло да подстакне нашу охолост и самодовољност; морамо се чувати давања или примања хвале или ласкања. Ласкање је сотонино дело. Он ласкањем делује исто онако као и оптуживањем и осуђивањем. Он ласкањем покушава да упропасти душе. Сотона употребљава оне који славе људе као своја оруђа. Христови радници нека одбаце од себе сваку реч хвале. Нека наше старо ја нестане из нашег видокруга. Само Христос треба да буде уздизан. Њему »који нас љуби, и уми нас од грехова наших крвљу својом«, нека се уздиже хвала из сваког срца, Њега нека гледа свако око (Откривење 1,5).

161

Живот у коме се гаји страх Господњи неће бити живот жалости и потиштености. Христова одсутност чини лице жалосним, а живот ходочашћем уздаха. Они који су пуни себе, који воле само себе, не осећају потребу да успоставе живо, лично заједништво са Христом. Срце које није пало на Стену поноси се собом и својом свеукупношћу. Људима се допада религија која уздиже њихово самољубље. Желе да ходају путем који је довољно широк да их прихвати онакве какви јесу, са свим њиховим особинама. Њихова честољубивост, жеља да буду омиљени и хваљени, искључује Спаситеља из њиховог срца, а без Њега остаје им само потиштеност и жалост. Међутим, Христов боравак у души представља из-

вор радости. За све оне који Га примају, основна мисао Божје речи постаје радост.

»Јер овако говори Високи и Узвишени, који живи у вечности, којему је име Свети: на висини и у светињи станујем, и с оним ко је скрушена срца и смерна духа оживљујући дух смерних и оживљујући срце скрушених.« (Исаија 57,15)

Мојсије је видео Божју славу, док се налазио смештен у раселини која је постојала у једној стени. Када се будемо нашли у Стени, Христос ће нас покрити својом прободеном руком и ми ћемо чути шта Господ говори својим слугама. Бог ће се и нама, као и Мојсију, открити као »Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином, који чува милост тисућама, прашта безакоња, и неправде и грехе«. (2. Мојсијева 34,6.7)

162 Дело откупљења доноси последице које човек једва може да схвати. »Што око не виде, и ухо не чу, и у срце човеку не дође, оно уготови Бог онима, који га љубе!« (1. Коринћанима 2,9) Када се грешник, привучен Христовом силом, приближи уздигнутом крсту, када се пред Њим баца на лице, постаје нова твар. Добија ново срце. Постаје ново створење у Исусу Христу. Светост је закључила да ништа више не треба да захтева. Сам Бог »правда онога који је од вере Исусове«. (Римљанима 3,26) А »које оправда, оне и прослави«! (Римљанима 8,30) Колико год да је велика срамота и поквареност проузрокована грехом, још је већа част и хвала утемељена на откупитељској љубави. Људским бићима која чезну да се ускладе са божанским ликом дат је део из небеске ризнице, савршенство силе, које их уздиже чак и више од анђела који никада нису пали.

»Овако вели Господ, Избавитељ Израилев, Светац његов, ономе којег презиру, на којег се гади народ... цареви ће видети и устати, и кнезови ће се поклонити ради Господа, који је веран, ради Свеца Израилева, који те је изабрао!« (Исаија 49,7)

163 »Јер сваки који се подиже, понизиће се, а који се понижује, подигнуће се!«

А КАМОЛИ БОГ НЕЋЕ ОДБРАНИТИ ИЗАБРАНЕ СВОЈЕ...?

14.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 18,1-8)**

Христос је говорио о времену које ће бити непосредно пре Другог доласка и о опасностима кроз које ће пролазити Његови следбеници. Имајући у виду то посебно раздобље, испричао је пример »о томе како се треба свагда молити Богу и не дати да до-тужи«.

»У једноме граду бејаше један судија који се Бога не бојаше и људи не стиђаше. А у ономе граду бејаше једна удовица и дола-заше к њему говорећи: не дај ме мојему супарнику! И не шћад-јаше задуго. А најпосле рече у себи: ако се и не бојим Бога, и љу-ди не срамим, но будући да ми досађује ова удовица, одбранићу је, да ми једнако не долази и не досађује! Тада рече Господ: Чујте шта говори неправедни судија! А камоли неће Бог одбранити изабраних својих који га моле дан и ноћ? Кажем вам да ће их од-бранити брзо!«

Судија, који је овде описан, није марио за правду, нити је имао сажаљења према напаћенима. Удовица која је износила свој слу-чај пред њега, стално је била одбијана. Стално је долазила к њему, једино да буде презриво примана и терана из суднице. Судија је знао да је правда на њеној страни, да јој одмах може указати по-моћ, али није хтео. Желео је да покаже своју самовољност, био је задовољан што је могао да је пусти да тражи, да моли и да узалуд преклиње. Међутим, није попуштала нити се обесхрабривала. Упркос његовој равнодушности и тврдоћи срца, понављала је сво-ју молбу све док судија није одлучио да размотри њен случај. Лично је објаснио: »Ако се и не бојим Бога, и људи не срамим, но будући да ми досађује ова удовица, одбранићу је.« Да би сачувао

164

свој углед, да не би јавно показао пристрасност, једностран приступ парницама, одбранио је истрајну и упорну жену.

»Тада рече Господ: Чујте шта говори неправедни судија! А камоли неће Бог одбранили изабраних својих који га моле дан и ноћ? Кажем вам да ће их одбранили брзо.« Христос овде наглашава оштру разлику између неправедног судије и Бога. Судија је попустио удовици и њеном захтеву најпре из себичности, да би се ослободио њеног досадног навалывања. Није према њој осећао ни сажалење нити саосећање; њена невоља за њега није ништа значила. Колико се Божје поступање према онима који долазе к Њему разликује од овога? Он с бескрајним сажалењем разматра молбе сиромашних и ожалошћених.

165 Жени која је од судије тражила заштиту, смрт је отела мужа. Сиромашна и без пријатеља, није имала новаца да врати отето имање. Човек је због греха изгубио своју везу с Богом. Сам нема никакав начин да осигура лично спасење. Међутим, у Христу смо поново доведени у Очево близину. Божји изабраници драги су Његовом срцу. То су они које је Он позвао из таме на своје дивно видело, да Му одају хвалу, да блистају као светиљке у тами овога света. Неправедни судија није се посебно залагао да избави удовицу која му је dosaђивала; ипак, да би се ослободио њених сталних молби, послушао је њен захтев и избавио је од њеног противника. Међутим, Бог воли своју децу бескрајном љубављу. Њему је Његова Црква важнија од свега на Земљи.

»Јер је део Господњи народ Његов, Јаков је уже наследства Његова. Нађе га у земљи пустој, на месту страшну где бучи пустош; води га унаоколо, учи га и чува га као зеницу ока својега.« (5. Мојсијева 32,9,10) »Овако вели Господ над војскама: за славом посла ме к народима, који вас опленише; јер ко тиче у вас, тиче у зеницу ока његова!« (Захарија 2,8)

Удовичина молитва: »Не дај ме мојему супарнику«, представља молитву Божје деце. Сотона је њихов велики противник. Он је »опадач браће наше«, који их оптужује пред Богом дан и ноћ (Откривење 12,10). Он се непрестано труди да погрешно представи и оптужи, превари и уништи Божји народ. Христос у овом примеру позива своје ученике да се моле Богу да их одбрани од сотонине силе, и силе његових слугу.

У Захаријином пророчанству описано је сотонино оптуживачко деловање, али и Христово дело противљења противнику свога народа. Пророк овако пише: »После ми показа Исуса, поглавара свештеничкога, који стајаше пред анђелом Господњим, и сотону, који му стајаше с десне стране да га пре. А Господ рече сотони: Господ да те укори, сотоно, Господ да те укори, који изабра Јерусалим. Није ли он главња истргнута из огња? А Исус беше обучен у хаљине прљаве и стајаше пред анђелом.« (Захарија 3,1-3)

Божји народ представљен је овде као да се ради о злочинцу на суду. Исус, поглавар свештенички, тражи благослов за свој народ, који је у великој невољи. Док се он моли пред Богом, сотона му стоји с десне стране као противник. Оптужује Божју децу, трудећи се да њихов случај представи у што слабијој светлости. Он пред Господом наводи њихова зла дела и њихове недостатке. Приказује њихове недостатке и пропусте, надајући се да ће они у Христовим очима изгледати толико рђави да им неће прискочити у помоћ у њиховој великој потреби. Исус, као представник Божјег народа, налази се под проклетством, одевен у прљаве хаљине. Свестан греха свога народа, оптерећен је и обесхрабрењем. Сотона га оптерећује свешћу о кривици тако да се безнадежно осећа. Ипак, стоји као молилац, док се сотона устремљује на њега.

166

Сотона је своје дело оптуживања започео још на Небу. Исто дело наставио је на Земљи још од времена човековог пада и тим ће се делом, док се будемо приближавали крају историје овога света бавити и даље, али у посебном смислу. Он види да је његово време кратко, и зато ће још одлучније деловати, трудећи се да вара и уништава. Гневи се када на Земљи види људе који, иако слаби и грешни, поштују Господњи закон. Чврсто је одлучио да не смеју да слушају Бога. Ужива у њиховој недостојности, припремио је лукавство за сваку душу, труди се да све људе увуче у своје замке и тако их одвоји од Бога. Покушава да оптужи и изложи осуди и самог Бога, али и све оне који настоје да у овом свету остваре Божје намере љубави и милости, самилости и опроштења.

167

Свако показивање Божје моћи на страни Његовог народа распламсава сотонино непријатељство. Сваки пут, када Бог делује у

њихову корист, сотона се са својим демонима и обновљеном ревношћу труди да изазове њихову пропаст. Он завиди свима који су Христа учинили својом снагом. Његов је циљ да подстакне зло, и да, у случају да постигне успех, сву кривицу пребаци на оне који су пали у искушењу. Указује на њихове прљаве хаљине, њихове карактерне недостатке. Износи њихове слабости и неразумности, њихов грех незахвалности, њихов недостатак сличности Христу, све оно чиме су осрамотили свога Откупитеља. Све то износи као доказ да има право да изазове њихову пропаст. Покушава да пре-страши њихову душу, наводећи их на помисао да је њихов случај безнадежан, да се мрља њихове срамоте никада неће уклонити. Нада се да ће тако поткопати њихову веру, учинити да се потпуно подвласте његовим кушањима и одбаце своју верност Богу.

168 Припадници Господњег народа никада неће бити у стању да сами оповргну сотонине оптужбе. Док буду испитивали себе, биће спремни да се препусте очајању. Међутим, они ће се обратити божанском Заступнику. Ослониће се на Откупитељеве заслуге. Бог може показати »да је он праведан и да правда онога који је од вере Исусове«. (Римљанима 3,26) Господња деца с поверењем ће се обратити Њему и затражити да Он одбаци сотонине оптужбе и онемогући његова лукавства. »Не дај ме мојему противнику«, моле се они; Христос моћним доказом крста утишава дрског тужиоца.

»А Господ рече сотони: Господ да те укори, сотоно; Господ да те укори који изабра Јерусалим! Није ли он главња истргнута из огња?« Христос се појављује када сотона покушава да оцрни Божји народ и да га уништи. Иако су сагрешили, Христос је кривицу за њихове грехе узео на себе. Он је људски род извукао као главњу из огња. Својом људском природом, повезан је са човеком, док је својом божанском природом сједињен са бесконачним Богом. Душама које гину, помоћ се налази надихват руке. Противник је укорен.

»А Исус беше обучен у хаљине прљаве и стајаше пред анђелом. А он проговори и рече онима који стајаху пред њим: скините с њега те прљаве хаљине. И рече му: види, узех с тебе безаконе твоје, и обукох ти нове хаљине! И рекох: нека му метну чисту капу на главу и обукоше му хаљине; а анђеол Господњи ста-

јаше.« Господ над војскама овластио је анђела који је дао свечани завет првосвештенику Исусу, представнику Божјег народа: »Ако узидеш мојим путевима, и ако уздржиш што сам наредио да се држи, тада ћеш ти судити дому мојему, и чуваћеш тремове моје и даћу ти да ходиш међу овима што стоје«, чак и међу анђелима који окружују Божји престо (Захарија 3,3-7).

Христос не одбацује оне о којима се стара упркос недостацима у Божјем народу. Он има моћ да замени њихову одећу. Он скида с њих њихове прљаве хаљине и оне који се кају и верују облачи у своју одећу праведности. У небеским извештајима покрај њиховог имена дописује: Помиловани. Он их признаје као своје пред целим свемиром. Сотона, њихов противник, показује се као опадач и варалица. Бог ће заиста дати правду својим изабраницима.

169

Молба »Не дај ме мојему супарнику« не односи се једино на сотону као непријатеља, већ и на све силе којима се он служи да би погрешно представио, приказао, искушао или уништио Божји народ. Они који су одлучили да држе Божје заповести установиће, ослањајући се на искуство, да се боре с противницима којима управљају мрачне силе. Такви противници су салетали Христа на сваком кораку, а колико непрестано и одлучно су то чинили, ниједно људско биће никада неће сазнати! Христови ученици, као и њихов Учитељ, праћени су сталним искушењима.

Писмо описује стање у свету непосредно пре Христовог другог доласка. Апостол Јаков слика лакомство и насиље који ће имати превагу. Он каже: »Ходите ви сад, ви богати!... Стекосте богатство у последње дане. Гле, виче плата ваших посленика који су радили њиве ваше и ви сте им откинули; и вика жетелаца дође до ушију Господа Саваота. Веселисте се на земљи, и насладисте се; ухранисте срца своја, као на дан заклања. Осудисте, убисте праведника, и не брани вам се.« (Јаков 5,1-6) То је слика онога што данас постоји. Сваковрсним насиљем и отимањем, људи су нагомилали велика богатства, док вапаји изгладнелог човечанства одјекују пред Богом.

»Зато суд отступи натраг, и правда стоји далеко, јер истина паде на улици и правда не може да прође. И истине је нестало, и ко се уклања ода зла, постаје плен.« (Исаија 59,14.15) Ове речи испуниле су се у Христовом животу на Земљи. Он је био веран Божјим за-

170

повестима, одбацујући људску традицију и захтеве који су постављани уместо њих. Управо због тога био је омрзнут и прогањан. Ова историја се понавља. Закони и људска традиција уздижу се изнад Божјег закона, а они који су верни Божјим заповестима трпе понижење и прогонство. Христос је због своје верности Богу, био оптужен да крши Суботу и хули на Бога. Говорили су да је опседнут демонима, објављивали да је Велзевул. Његове следбенике на сличан начин оптужују и погрешно представљају. Сотона се нада да ће их тако навести на грех и срамоту бацити на Бога.

Карактер судије у овој краткој причи, судије који се није бојао Бога нити срамио људи, Христос је представио да би приказао врсту суђења које је тада обављано и с којим ће се ускоро и сам суочити приликом свог суђења. Он је желео да Његов народ из свих времена схвати колико се мало у тренутку невоље може ослонити на земаљске управитеље или судије. Божји изабраници често морају стати пред људе на службеним положајима који Божју реч нису учинили својим водичем и саветником, и који следе своје непосвећене, неукроћене нагоне.

Христос је говорећи о неправедном судији, показао шта морамо чинити. »А камоли Бог неће одбранили изабраних својих који га моле дан и ноћ?« Христос, наш Пример, није ништа учинио да се одбрани или ослободи. Он је Богу у руке предао свој случај. Ни Његови следбеници не смеју оптуживати или осуђивати, или прибегавати сили да себе избаве.

171 Када се појаве наизглед необјашњиве невоље, не смемо дозволити да поремете наш мир. Без обзира колико се неправедно према нама поступа, не смемо се гневити. Гајењем духа освете само ћемо себи нанети штету. Поткопаћемо своје поверење у Бога и ожалостити Светога Духа. Уз нас се налази сведок, небески весник, који ће уместо нас подигнути заставу насупрот нашим непријатељима. Он ће нас заштитити светлим зрацима Сунца праведности, кроз које сотона не може да продре. Он не може да заобиђе тај штит свете светлости.

Док се безакоње у свету умножава, нико од нас не може се заваравати да нећемо имати тешкоће. Међутим, управо ће нас тешкоће довести у престону дворану Највишега. Моћи ћемо да потражимо савет Онога који има бескрајну мудрост.

Господ каже: »Призови ме у невољи својој!« (Псалам 50,15) Он нас позива да пред Њега изнесемо своје тешкоће и невоље, своју потребу за божанском помоћи. Он нам налаже да будемо брзи у својим молитвама. Чим се тешкоће појаве, треба да Му упутимо своје искрене, озбиљне молитве. Својим упорним молитвама пружићемо доказ свог дубоког поверења у Њега. Свест о нашој потреби нагони нас да се озбиљно молимо, а наш небески Отац биће дирнут нашим молбама.

Они који, због своје вере трпе понижења или прогонства, често су у искушењу да помисле да их је Бог заборавио. У очима људи они представљају мањину. По свему изгледа да њихови непријатељи ликују над њима. Али, нека не муче своју савест! Онај који је патио њих ради, који је носио њихове туге и жалости, није их заборавио!

Божја деца нису остављена сама и без одбране. Молитва покреће руку Свемогућег. Молитвом вере »победише царства, учинише правду, добише обећања, затворише уста лавовима, угасише силу огњену«, и ми ћемо сазнати што то значи, када будемо чули извештаје мученика који су умрли за своју веру, који »растегаше војске туђе!« (Јеврејима 11,33.34)

172

Ако свој живот посветимо Његовој служби, никада нећемо бити у положају за који се Бог није припремио. Без обзира какав је наш положај, имамо Вођу који ће усмерити наш пут; ма какве биле наше невоље, имамо сигурног Саветника; ма какве да су наше туге и жалости, ма колика наша усамљеност, имамо Пријатеља који саосећа са нама. Уколико у своме незнању начинимо погрешан корак, Христос нас неће оставити. Његов глас, јасно и одређено, говори: »Ја сам Пут и Истина и Живот!« (Јован 14,6) »Јер ће избавити убогога који цвили и невољнога који нема помоћника!« (Псалам 72,12)

Господ изјављује да ће Му на част послужити они који желе да буду близу Њега, да верно обављају Његову службу. »Ко се тебе држи чуваш га једнако у миру, јер се у тебе узда.« (Исаија 26,3) Ручка Свемогућег је испружена да нас води напред, и само напред. Идите напред, каже Господ; Ја ћу вам послати помоћ! На славу је моме имену да тражите, и зато ћете примити! Ја ћу се прославити пред онима који очекују ваш пораз. Они ће видети како моја Реч

173

славно побеђује. »И све што узиштете у молитви својој верујући, добићете!« (Матеј 21,22)

Нека сви који су у невољи, према којима се неправедно поступа, повичу Богу! Одвратите се од оних чија су срца као од челика, објавите своје захтеве своје Створитељу! Ниједан молилац који је скрушена срца изашао пред Њега, никада није био одбачен. Ниједна искрена молитва није изгубљена. Усред песама небеских хорова, Бог чује вику најслабијег људског створа. Када жеље свога срца изливамо у својим клетима, када изричемо своје молбе, док ходамо путем, наше речи допиру до престола Владара свемира. Оне су, можда, нечујне за свако људско ухо, али не могу се изгубити у простору, нити их може надгласати пословна бука око нас. Ништа не може угушити захтеве душе. Они се изнад уличне буке, изнад жагора мноштва, уздижу према небеским дворовима. Бог је онај коме се обраћамо и Он чује наше молитве.

И ви који се осећате најнедостojним, не плашите се да свој случај препустите Богу. Када је Он себе у Христу дао за грехе света, преузео је случај сваке душе. »Који, дакле, свога сина не поштеде, него га предаде за све нас како дакле, да нам с њим све не дарује?« (Римљанима 8,32) Зар неће испунити речи милости које нам је упутио да би нас охрабрио и ојачао?

174

Христос највише од свега жели да искупи своје наследство из сотонине власти. Међутим, пре него што нас избави од сотонине силе која је око нас, Он нас мора ослободити од његове силе у нама. Господ дозвољава невоље да бисмо се могли очистити од световности, себичности, грубих, нехришћанских црта карактера. Он дозвољава да дубоке воде невоља преплаве нашу душу да бисмо могли упознати Њега и Исуса Христа кога је послао, да бисмо дубоко у свом срцу осетили чежњу да будемо очишћени од сваке прљавштине и да из пробе изађемо чистији, светији и срећнији. Ми често улазимо у пећ невоље, јер су нам душе упрљане себичношћу; ако стрпљиво издржимо пробу којој нас је Он изложио, изаћи ћемо одражавајући божански карактер. Када се Његова намера с невољама буде извршила, »извешће као видело правду твоју, и правицу твоју као подне«. (Псалам 37,6)

Нема опасности да ће Господ занемарити молитве свога народа. Опасност је у томе што се Божји народ у искушењима и не-

вољама може обесхрабрити и престати да буде истрајан у својим молитвама.

Спаситељ је показао божанско саосећање према жени Сирофеничанки. Његово срце било је дирнуто њеном дубоком жалости. Пожелео је да је одмах увери да је њена молитва услишена. Међутим, хтео је да својим ученицима пружи поуку, па је неко време изгледало да не жели да чује вапаје њеног измученог срца. Али, када се њена вера показала, упутио јој је похвалне речи и отпустио је с драгоценим даром који је тражила. Ученици никада нису заборавили ову поуку, а забележена је да би показала резултате истрајне молитве.

Сам Христос је у материнско срце те жене ставио упорност која се није могла занемарити. Христос је управо надахнуо ову молитељку, ову удовицу, да буде храбра и одлучна пред судијом. Исти Христос је пре много столећа, у току тајанственог сукоба на Јавоку, надахнуо Јакова том истом истрајном вером. Поверење које је сам усадио, никада није пропуштао да награди.

175

Он, који борави у небеском Светилишту, суди праведно. Он има више задовољства у свом народу, који се бори с искушењима у овом свету пуном греха, него међу четама анђела које окружују Његов престо.

Цео свемир заинтересован је за ову честицу света, јер је Христос платио бескрајну цену за живот њених становника. Откупитељ света повезао је Земљу и Небо анђеоским везама, јер Господњи откупљени живе на њој. Небеска бића и сада посећују Земљу као што су то чинили у дане када су ходали и разговарали с Аврамом и Мојсијем. Усред пословне буке у нашим великим градовима, усред мноштва које се тиска нашим улицама и тржницама у којима се људи од јутра до вечери понашају као да су послови, спортови и уживања једино што постоји у овом животу, у којима има само мало оних који размишљају о невидљивој стварности – чак и на тим местима, Небо има своје посматраче и своје свете људе. Постоје невидљиве силе које прате сваку реч и свако дело људских бића. На сваком пословном скупу, на свакој забави, на сваком богослужењу, има више слушалаца него што се може видети људским оком. Понекад небеске силе подигну завесу која крије невидљиви свет, тако да се наше мисли могу одвратити од

трке и журбе живота и позабавити се чињеницом да постоје невидљиви сведоци свега што чинимо или кажемо.

Мисију тих небеских извештача треба много боље да разумемо. Било би добро да узмемо у обзир да у свом целокупном послу можемо рачунати на сарадњу и старање небеских бића. Невидљиве војске светлости и силе прате кротке и понизне који верују Божјим обећањима и ослањају се на њих. Херувими и серафими и анђели силни снагом – десет хиљада пута десет хиљада и хиљаде хиљада – стоје са Његове десне стране, »сви службени духови, који су послани на службу онима који ће наследити спасење«. (Јеврејима 1,14)

176

Ови анђеоски весници воде тачан извештај о речима и делима синова људских. Свако окрутност или неправедно дело учињено против Божје деце, све што су морали да претрпе од оних који чине зло, све је забележено на Небу.

»А камоли Бог неће одбранити изабраних својих који га моле дан и ноћ? Кажем вам да ће их одбранити брзо!« (Лука 18,7.8)

»Не одбацујте дакле слободе своје, која има велику плату Јер вам је трпљење од потребе да вољу Божју савршивши примите обећање. Јер још мало, врло мало, па ће доћи онај који треба да дође и неће одоцнити!« (Јеврејима 10,35-37) »Трпите дакле, браћо моја, до доласка Господњег. Гле, тежак чека племенитога рода из земље, и радо трпи док не прими дажд рани и позни. Трпите дакле и ви, и утврдите срца своја, јер се долазак Господњи приближи!« (Јаков 5,7.8)

Божанско стрпљење је дивно. Праведност дуго чека, док милост позива грешника. Али су »благост и правда подножје престолу Његову«. (Псалам 97,2) Господ је »спор на гнев и велике је моћи«. Он »никако не правда кривца; пут је Господњи у вихору и бури, и облаци су прах од ногу његових«. (Наум 1,3)

Свет дрско крши Божји закон. Бог их је дуго трпео, и зато су људи погазили Његов ауторитет. Подржавали су једни друге у насиљу и окрутности према Његовом наслеђу, говорећи: »Како ће разабрати Бог? Зар Вишњи зна?« (Псалам 73,11) Међутим, постоји граница коју не могу прећи. Ближи се време када ће стићи да те постављене границе. Већ су и сада скоро превршили меру бескрајног Божјег стрпљења, границу Његове благодати, меру

177

Његове милости. Господ ће се умешати да одбрани своју част, да избави свој народ, да сузбије надменост неправедника.

У време Нојево, људи су занемаривали Божји закон, док се свако сећање на Створитеља није изгубило са Земље. Њихово безакоње достигло је такву меру да је Господ пустио воде Потопа на Земљу и уништио њене искварене становнике.

Господ је, из нараштаја у нараштај, деловао на себи својствен начин. Када би наступила криза, Он се откривао и спречавао испуњење сатониних планова. Он је често дозвољавао да се појаве кризе, када се радило о народима, породицама или појединцима, да би Његово деловање постало видљиво. На тај начин проглашавао је да постоји Бог у Израилу који уздиге свој Закон и брани свој народ.

У ово време свеопштег безакоња, можемо знати да је и последња велика криза на видику. Када је пркос Божјем закону постао скоро универзална појава, када је Његов народ изложен насиљу и суровости својих ближњих, Господ мора да се умеша.

Ближи се време Његових речи: »Хајде народе мој, уђи у клети своје, и закључај врата своја за собом, прикриј се зачас, докле не прође гнев!« Јер ће изаћи Господ »из места својега да походи становнике земаљске за безакоње њихово, и земља ће открити крви своје и нити ће више покривати побијених својих«. (Исаија 26,20.21) Људи који тврде да су хришћани сада могу варати и тлачити сиромашне; могу плачкати удовице и сирочад; могу ослобађати своју сатонску мржњу зато што не могу да владају савешћу Божјег народа; али ће их за све то Бог извести на суд. »Јер ће ономе бити суд без милости који не чини милости.« (Јаков 2,13) Они ће, за још само мало времена изаћи пред Судију целе Земље да положе рачун за бол који су нанели телу и души Његовог наследства. Они данас могу да износе лажне оптужбе, могу да се ругају онима које је Бог поставио да обављају Његов посао, могу да бацају Његове вернике у тамнице, у окове, да их осуђују на прогонство и смрт; али ће за сваки бол, за сваку проливену сузу, морати да дају одговор. Бог ће им двоструко платити за све њихове грехе. За Вавилон, симбол отпале Цркве, Он ће казати својим слугама на суду: »Јер греси њени допреше тја до неба, и Бог се опомену неправде њене. Платите јој као што и она плати вама и подајте јој

178

двојином онолико по делима њеним: којом чашом захвати вама, захватајте јој по два пута онолико!» (Откривење 18,5,6)

Из Индије, из Африке, из Кине, са острва у мору, од потлачених милиона у такозваним хришћанским земљама, болни људски вапаји подижу се према Богу. Та вика неће дуго чекати одговор. Бог ће очистити Земљу од моралне покварености, не морем велике воде као у Нојево време, већ морем огња који се, никаквим људским настојањем, неће моћи угасити.

»И биће жалосно време, каквога није било откако је народа дотада; и у то ће се време избавити твој народ, сваки који се нађе записан у Књизи.« (Данило 12,1)

Христос ће довести своју децу к себи из поткровља, из колиба, из тамница, са скела, са планина и из пустиња, из пећина земаљских и из дубина морских. На Земљи су били сиромашни, прогоњени и мучени. Милиони су отишли у гроб натоварени срамотом зато што су одбили да се покоре сотониним преварним захтевима. Божјој деци на људским судовима судили су најтежи злочинци. Али, близу је дан када ће сам Бог наступити као судија (види: Псалам 50,6). Тада ће бити измењене земаљске пресуде. »И срамоту народа својега укинуће са све земље!« (Исаија 25,8) Бела одећа биће предата свакоме од њих (Откривење 6,11). »И они ће се прозвати народ свети, искупљеници Господњи!« (Исаија 62,12)

Божја деца биће богато награђена за сваки крст који су морали да носе, за сваки губитак који су морали да поднесу, за свако прогонство које су морали да претрпе, чак и за губитак овоземаљског живота. Божја деца биће богато награђена. »И гледаће лице његово, и име његово биће на челима њиховим.« (Откривење 22,4)

†

**»ОВАЈ
ПРИМА
ГРЕШНИКЕ...«**

15.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 15,1-10)**

Док су се »цариници и грешници« окупљали око Христа, рабини су гласно изражавали своје незадовољство. Говорили су: »Овај прима грешнике и једе с њима!«

Овом оптужбом желели су да наговесте да Христос ужива у дружењу са грешнима и посрнулима; да Му не смета њихова зла природа. Исус је заиста дубоко разочарао рабине. Зашто би човек тако узвишеног карактера избегавао да се дружи са њима и да се служи њиховим методама у поучавању? Зашто се понаша тако једноставно, зашто се креће међу припадницима свих друштвених слојева? Када би Он био прави пророк, говорили су о Њему, сложио би се с њима, а према цариницима и грешницима понашао би се равнодушно, као што и заслужују. Ти чувари друштвеног морала гневили су се зато што се Онај, са којим су се стално сукобљавали, чији је непорочни живот изазивао у њима страхопоштовање, иако их је осуђивао, с толико изразите наклоности дружи с изгнаницима из друштва. Нису се слагали са Његовим методама. Сматрали су себе образованим, оплемењеним и, пре свега, побожним; али је ова Христова прича из живота разоткрила њихову себичност.

Љутило их је, осим тога, што се они који су показивали презир према рабинима, који се никада нису видели у синагогама, окупљају око Исуса и с напетом пажњом слушају Његове речи. Књижевници и фарисеји су осећали да их Његова непорочна присутност осуђује; па, зашто се, онда, цариници и грешници окупљају око Исуса?

Нису знали да се објашњење крије управо у речима које су изговорили да би Га са потцењивањем описали: »Овај прима грешнике!« Душе које су долазиле Исусу осећале су да и за њих у

185

Његовој присутности постоји излаз из понора греха. Фарисеји су о њима говорили искључиво речима презира и осуде, али Христос их је поздрављао као Божју децу, која су се удаљила од Очевог дома, али су остала блиска Његовом срцу. Управо је због њихове беде и њиховог греха, имао још више саосећања према њима. Што су даље одлутали од Њега, то је дубља била Његова чежња за њима и већа жртва да их избави.

Учитељи у Израилу све ово могли су да науче из светих списа, које су поносно чували и тумачили. Зар Давид није написао, Давид, који је упао у смртоносни грех: »Заћох као овца изгубљена, тражи слугу својега!« (Псалам 119,176) Зар пророк Михеј није приказао Божју љубав према грешницима, када је рекао: »Ко је Бог као ти? који прашта безакоње и пролази преступе остатку од наследства својега, не држи до века гнева својега, јер му је мила милост?« (Михеј 7,18)

Изгубљена овца

186

Христос овом приликом није покушао да подсети своје слушаоце на библијске речи, већ се позивао на њихово животно искуство. Пространа висораван источно од Јордана пружала је обилну пашу стадима, а у кланцима и на пошумљеним брежуљцима многа овца је залутала, коју би пастир с муком проналазио и враћао у стадо. У мноштву које се окупило око Исуса било је пастира и људи који су свој новац улагали у стада крупне и ситне стоке, па су сви могли да следе Његову кратку причу: »Који човек од вас имајући сто оваца и изгубивши једну од њих не остави девет десет и девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?«

Ове душе које презирете, Исус је хтео да каже, припадају Богу. И стварањем и откупљењем оне су Његове, и драгоцене су у Његовим очима. Као што пастир воли своје стадо и не може да остане миран ако му само једна недостаје, исто тако, али у бескрајно већој мери, Бог воли сваку изгубљену и одбачену душу. Људи могу одбацити Његову љубав, могу одлутати од Њега, могу изабрати другог господара; они припадају Њему и Он чезне да их врати к себи. Сам Господ каже: »Као што пастир тражи стадо своје кад је код оваца својих распршених, тако ћу тражити овце своје и отећу их из свих места куда се распршише када бејаше облачно и мрачно.« (Језекиљ 34,12)

У овој причи пастир одлази да тражи само једну овцу – последњу која је недостајала приликом бројања. Према томе, да је постојала само једна изгубљена душа, Христос би умро и за ту једну.

Овца која се изгуби из стада најбеспомоћнија је од свих створења. Пастир мора да је тражи, јер сама не зна да се врати. Таква је и душа која је одлутала од Бога; она је исто толико беспомоћна као и изгубљена овца и уколико јој божанска љубав не притекне у помоћ, никада неће успети да се врати Богу.

Пастир који установи да му недостаје једна овца, не гледа равнодушно своје стадо, које се нашло у сигурном заклону, нити каже: »Имам деведесет и девет оваца. Морао бих да уложим превише напора ако пођем да тражим залуталу. Нека се сама врати, а ја ћу отворити врата на тору и дозволити јој да уђе!« Не, чим се овца удаљи од стада, пастир је у страху и бризи! Он броји и поново броји своје стадо. Када се увери да је једна овца заиста одлутала, не дрема. Оставља деведесет и девет у тору и полази у потрагу за једном изгубљеном. Што је ноћ мрачнија и олујнија, пут опаснији, то је већа пастирова брига и озбиљнија његова потрага. Он улаже сваки напор да пронађе изгубљену овцу.

187

С великим олакшањем послушкује из даљине њен једва чујни позив. Идући за звуком, пење се уз стрме падине, долази до саме ивице понора и свој живот излаже опасности. И тако тражи, док све слабији позиви, показују да је овца на крају својих снага. Коначно, његови напори су награђени; изгубљена овца је пронађена. Он је не грди што му је приредила толико брига. Не тера је бичем. Чак не покушава ни да је поведе према тору. У својој радости узима створење које дрхти на своје раме; ако је озлеђена или рањена узима је на руке, притиска на своје груди да је топлина његовог срца врати у живот. Пун захвалности што његова потрага није била узалудна, носи је у тор.

Хвала Богу што Исус није учинио да морамо замишљати слику жалосног пастира који се враћа без овце! Прича не говори о неуспеху, већ о успеху и радости избављења. У њему нам је пружена божанска гаранција да ни једна једина залутала овца из Божјега тора неће бити заборављена, ниједна неће бити оставље-

на без помоћи. Христос ће извући из понора покварености и из трња греха све који желе да буду избављени.

188 Клонула душо, охрабри се, иако си се безбожно понашала! Немој мислити да ће ти Бог м о ж д а опростити преступе и уделити дозволу да се нађеш у Његовом присуству! Бог је учинио први корак. Док си се још налазила у стању побуне против Њега, Он је кренуо да те тражи! Оставио је деведесет и девет и кренуо у дивљину вођен нежним пастирским срцем да нађе ону која се изгубила. Душу, озлеђену и израђену, на ивици смрти, узима у наручје своје љубави и радосно носи у сигуран заклон свога тора.

Јевреји су говорили да се грешник мора покајати пре него што може да добије Божју љубав. Према њиховом схватању, покајање је дело којим човек заслужује наклоност Неба. Управо та мисао навела је фарисеје да, пуни запрепашћења и гнева, узвикну: »Овај прима грешнике!« У складу са њиховом замисли, Он није смео никоме да дозволи да му се приближи, осим онима који су се покајали. Међутим, у поуци о изгубљеној овци, Христос говори да се спасење не стиче зато што ми тражимо Бога, већ зато што Бог тражи нас. »Ни једнога нема разумна, и ни једнога који тражи Бога. Сви се уклонише!« (Римљанима 3,11.12) Ми се не кајемо да би нас Бог могао заволети, већ нам открива своју љубав да би нас повео на покајање.

Када је изгубљену овцу коначно донео у тор, пастир је своју захвалност изразио радосним песмама. Позвао је и своје пријатеље и суседе, говорећи им: »Радуйте се са мном, ја нађох своју овцу изгубљену!« И тако, када велики Пастир овцама нађе своју изгубљену овцу, и Небо и Земља сједињују се у захваљивању у радости.

189 »Кажем вам да ће тако бити већа радост на небу за једнога грешника који се каје, неголи за деведесет и девет праведника којима не треба покајање.« Ви, фарисеји, хтео је Христос да каже, сматрате себе миљеницима Неба. Мислите да сте сигурни у своју праведност. Знајте, зато, да се Моја мисија не односи на вас, уколико вам није потребно никакво покајање! Оне јадне душе које су свесне свога сиромаштва и своје грешности управо су душе које сам дошао да избавим. Небески анђели заинтересовани су за те изгубљене душе које ви презирете! Ви приговарате и ругате се,

када ми се једна од тих душа придружи; али знајте да се анђели радују, а победоносне песме одјекују небеским дворовима.

Рабини су имали изреку да на Небу влада радост, када буде уништен онај који је згрешио против Бога; док је Исус говорио да је дело уништења страна Богу; да се цело Небо радује, када се Божји лик обнови у душама које је Он створио.

Када онај који је одлутао далеко у грех, жели да се врати Богу, суочава се са критиком и неповерењем. Има оних који сумњају у истинитост његовог покајања, или оних који полугласно говоре: »Није он чврст; сумњам да ће издржати!« Такве особе не обављају Божје дело, већ дело сотоне, који је опадач браће своје. Служећи се њиховом критиком, нечастиви се нада да ће обесхрабрити душу и да ће је отерати још даље од Бога и наде. Нека зато покајани грешник размишља о радости на Небу која настаје приликом повратка једне изгубљене душе. Нека почива у Божјој љубави и нека се не обесхрабри фарисејским ругањима и сумњицењима.

Рабини су сматрали да се Исусова кратка прича односи на царинике и грешнике; али она има и шире значење. Исус не представља изгубљеном овцом само појединачне грешнике, већ и свет који је отпао од Бога и постао опустошен грехом. Овај свет је само атом међу бескрајним световима којима Бог управља, а ипак је тај мали грешни свет – једна изгубљена овца – драгоценији у Његовим очима од деведесет и девет светова који нису одлутали од стада. Христос, омиљени Заповедник у небеским дворовима, оставио је свој високи положај, одложио славу који је имао код Оца, да спасе тај један изгубљени свет. Због тога је оставио безгрешне светове у свемиру, деведесет и девет оних који су Га љубили, и дошао на ову Земљу да буде прободен због наших грехова, да буде сатрвен због наших опачина (види: Исаија 53,5). У своме Сину Бог је дао себе да би могао да ужива у радости примајући изгубљену овцу која се враћа.

190

»Видите какву нам је љубав дао Отац, да се деца Божја назовемо и будемо.« (1. Јованова 3,1) Христос истиче: »Као што си ти мене послао у свет, и ја њих послах у свет« (Јован 17,18), да доврше »недостатак невоља Христових... за Тело Његово, које је Црква«. (Колошанима 1,24) Свака душа коју је Христос избавио позвана је да ради у Његово име за спасење изгубљених. То дело би-

ло је занемарено у Израиљу. Зар га и данас не занемарују управо они који себе сматрају Христовим следбеницима?

Колико си оних који су одлутали, читаоче, потражио и вратио у тор? Када се окрећеш од оних који су непривлачни и не обећавају много, схваташ ли да занемарујеш управо оне душе које Христос тражи? Управо у време када се одвраћаш од њих, можда имају највећу потребу за твојим саосећањем. У сваком мноштву које се окупило на богослужењу, налазе се душе које чезну за одмором и миром. Можда изгледа као да воде безбрижан живот, али оне нису неосетљиве према утицају Светога Духа. Многе међу њима могу се задобити за Христа.

Ако се изгубљена овца не врати у тор, она ће лутати док не пропадне. Многе душе падају у пропаст само зато што нема руке која је испружена да их спасе. Ове залутале душе можда изгледају тврде и безобзирне; али, да су уживале у истим предностима које
191 су друге имале, можда би показале много већу племенитост и боље способности за корисну службу. Анђели жале те залутале душе. Анђели плачу док су људске очи суве, а срца затворена за самилост.

О, како је ретка дубока, дирљива самилост према залуталима и искушанима! О, када бисмо имали више Христовог духа, а мање, много мање, себе и свога духа!

Фарисеји су схватили да им је Христова прича упућена као прекор. Уместо да прихвати њихову критику свога рада, Он их је укорио због занемаривања цариника и грешника! То није учинио отворено, да не затвори њихова срца за своје учење; али им је својим речима открио дело које Бог очекује од њих и које су пропустили да обаве. Да су се показали као прави пастири, старешине у Израиљу обавили би дело пастира, показали би Христову милост и Његову љубав и сјединили би се с Њим у Његовој мисији. Одбијајући да то учине показали су да је њихова побожност лажна. И сада многи одбијају Христов укор; али има и оних које су Његове речи осведочиле. На такве се после Христовог узнесења излио Свети Дух и они су се сјединили са Његовим ученицима у оном истом делу које је описано поуком о изгубљеној овци.

Изгубљени динар

Пошто је испричао причу о изгубљеној овци, Христос је изрекао и другу, говорећи: »Или која жена, имајући десет динара, ако изгуби један динар, не запали свеће, и не помете куће и не тражи добро док не нађе?«

Куће сиромаша на Истоку обично су се састојале само од једне, често без прозора и мрачне просторије. Просторија је ретко чишћена и ковани новац, ако би пао на под, брзо би био прекривен прашином и смећем. За његово проналажење, чак и по дану, требало је упалити светиљку и пажљиво почистити целу собу.

Мираз, који је жена доносила у брак, обично се састојао од кованог новца, који је она пажљиво чувала као своје најдрагоценије благо, да би га касније предала својим кћерима. Губитак само једног од тих комада представљао би озбиљну несрећу, а његово проналажење велику радост у којој су радо учествовале и жене сусетке.

Христос је то и нагласио: »И нашавши сазове другарице и суседе говорећи: Радуйте се са мном, јер нађох динар изгубљени! Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божјим за једног грешника који се каје.«

Ова кратка прича, као и претходна, описује губитак нечега што се пажљивим тражењем може наћи и покренути велико весеље. Међутим, ова два примера описују различите групе. Изгубљена овца зна да је изгубљена. Она

»Народ је мој сѣадо изгубљено; ѿасѣири његови заведоше га, ѿе луѣа ѿо горама, иде с брда на хумове, заборавивши сѣан свој.« (Јеремија 50,6) »Зађох као овца изгубљена: ѿражи слугу својега, јер за ѿовесѣи ѿвојих не заборавих!« (Псалам 119,176)

је сама напустила пастира и стадо и не зна да се врати. Она представља оне који схватају да су се одвојили од Бога и живе у облаку збуњености, понижења и горког искушења. Изгубљени новчић представља оне који су изгубљени у преступима и гресима, али нису свесни свога стања. Они су се отуђили од Бога, али то не знају. Њихове душе су у опасности, али они су безбрижни, јер нису свесни тога. Христос овом причом учи да су чак и они који су равнодушни према Божјим захтевима предмет Његове сажаливе љубави. И њих треба потражити да би се могли вратити Богу.

192

193

Овца је одлутала из стада; била је изгубљена у пустињи или у планинама. Динар је био изгубљен у кући. Био је надохват руке, али могуће га је пронаћи само пажљивим тражењем.

Ова прича садржи поуку упућену породицама. У домовима често влада потпуна небрига о њиховим члановима. Међу њима може бити и оних који су се удаљили од Бога, међутим, у породичним односима осећа се мало забринутости хоће ли се изгубити један од Божјих поверених дарова.

Новчић, иако лежи у праштини и у смећу, и даље је новац ископан од сребра. Његова власница га тражи зато што је вредан. Тако и свака душа, иако унижена грехом, у Божјим очима и даље је драгоцен. Као што новчић носи лик владара и натпис, тако је и човеку приликом стварања утиснут лик и име Бога; иако је тај натпис утицајем греха, данас покварен и скоро избрисан, његови трагови остају у свакој души. Бог жели да врати себи сваку такву душу и обнови лик своје праведности и светости у њој.

Жена о којој Исус говори, вредно тражи свој изгубљени новчић. Она пали светиљку и чисти кућу. Уклања све што би јој могло сметати у потрази. Иако је изгубљен само један новчић, она неће престати да се труди све док га не нађе. Тако треба да буде и у породици, јер уколико је један члан изгубљен за Бога, сваки могући напор треба уложити за његово враћање. Сви остали чланови породице морају марљиво и пажљиво да испитују себе. Треба испитати стварно понашање свакога и установити да није нека грешка, нека омашка у управљању, учинила да се та особа учврсти у свом непокајању.

194

Уколико у породици неко дете није свесно свога грешног стања, родитељи не смеју почивати. Нека запале светиљке. Нека претражују Божју реч, нека у њеној светлости пажљиво испитају дом и установе зашто је дете посрнуло. Родитељи треба да испитају своје срце, своје навике и обичаје. Деца су наследство од Господа, и зато Њему одговарамо за то како управљамо Његовом имовином.

Има очева и мајки који чезну за радом у неком далеком мисионарском пољу; многи су активни у хришћанском делу изван дома, док њихова деца остају странци за Спаситеља и Његову љубав. Многи родитељи препуштају проповеднику или учитељу у суботној школи, дело задобијања деце за Христа. Чинећи тако

они занемарују одговорност коју им је Бог поверио. Васпитање и припремање деце да постану хришћани, представља највећу службу коју родитељи могу да обаве за Бога. То дело захтева стрпљив рад, вредан и истрајан напор у току целог живота. Ако занемаримо тај посао, постајемо неверни пристави. Бог неће прихватити никакво извињење за такво поступање.

Међутим, криви за такво занемаривање дужности не треба да очајавају. Жена која је изгубила свој новчић, упорно га је тражила све док га није нашла. Тако и родитељи, у љубави, вери и молитви, нека раде за чланове свога дома, све док не буду у стању да радосно ступе пред Бога, и кажу: »Ево, ја и деца коју ми је дао Господ!« (Исаија 8,18)

»Исус дозвавши их рече: Пуститише децу нека долазе к мени; и не браните им, јер је таквих царство Божје. И кажем вам заиста: који не ѝрими царства Божјега као деца, неће ући у њега!« (Лука 18,16.17)

То је право мисионарско дело у дому и оно је подједнако корисно како онима који га обављају, тако и онима за које се чини. Својом оданом бригом за оне са којима живимо у дому, припремамо се да радимо за припаднике Господње породице, с којима ћемо, уколико буду верни Христу, живети током свих векова вечности. За нашу браћу и сестре у Христу треба да покажемо исту заинтересованост коју као чланови истог дома показујемо једни према другима.

Бог жели да се на овај начин припремимо да радимо са другима. Када се круг нашег старања прошири и наша љубав повећа, свуда ћемо наћи посла за себе. Божја велика људска породица обухвата цео свет, и ниједан њен члан не сме бити занемарен.

Без обзира где се налазимо, неки изгубљени сребрни новчић чека да га потражимо. А да ли га тражимо? Из дана у дан срећемо се са људима који не показују никакво занимање за верска питања. Да ли разговарамо са њима, да ли их посећујемо; или показујемо заинтересованост за њихово духовно добро? Да ли им представљамо Христа као Спаситеља који опрашта грехе? Ако је наше срце заиста загрејано Христовом љубављу, да ли и њима говоримо о тој љубави? Ако то не чинимо, како ћемо се срести са

тим душама – изгубљенима, изгубљенима за вечност, када се заједно с њима будемо појавили пред Божјим престолом?

Ко може да процени вредност једне душе? Ако желите да сазнате њену вредност, пођите у Гетсиманију и тамо заједно са Христом стражите у време тих сати Његове агоније, када су крупне капи зноја као крв текле с Његова чела! Гледајте Спаситеља високо на крсту! Слушајте Његов узвик пун очајања: »Боже мој, Боже мој, зашто си ме оставио!« (Марко 15,34) Гледајте Његову рањену главу, прободена ребра, унакажене ноге! Сетите се да је Христос све ставио на коцку! Цело Небо суочено је са опасношћу због нашег откупљења. У подножју крста, и ти можеш проценити вредност једне душе имајући на уму да би Христос положио свој живот и за једног једног грешника.

196

Ако сте у заједништву са Христом, ви ћете по Његовој процени оцењивати свако људско биће. Ви ћете према другима осећати исту дубоку љубав коју Христос осећа према вама. Тада ћете постати способни да задобијете, а не да натерате, да привучете, а не да одбијете оне за које је Он умро. Нико се никада не би вратио Богу да Христос није уложио свој напор око њега; зато само таквим личним залагањем и ми можемо спасавати душе. Када видите оне који одлазе у смрт, нећете почивати у тихој равнодушности и доколици. Што је њихов грех већи и дубља њихова беда, то ће озбиљнији и нежнији бити ваши напори да их задобијете. Препознаћете потребе оних који пате, који су грешили против Бога и који су натоварени теретом кривице. Ваше срце испуниће се саосећањем према њима, и ви ћете им пружити руку помоћницу. Загрљајем своје вере и љубави, довешћете их Христу. Ви ћете стражити за њих и храбрити их, а ваше саучешће и ваше поверење помоћи ће им да се учврсте у својој вери.

У овом делу сви небески анђели спремни су да сарађују. Они који се труде да избеаве изгубљене, могу да располажу свим небеским изворима. Анђели ће вам помоћи да покренете чак и оне најнемарније и најтврђе, и када се један од њих врати Богу, радоваће се цело Небо; серафими и херувими подигнуће своје златне харфе и певати хвалу Богу и Јагњету за њихову милост и доброту према синовима људским.

197

**»ИЗГУБЉЕН
БЕШЕ И
НАЂЕ СЕ!«**

16.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 15,11-32)**

Кратке приче о изгубљеној овци, изгубљеном новчићу и изгубљеном сину јасно приказују Божју љубав, пуну сажалења, према онима који су одлутали од Њега. Иако су се одвратили од Бога, Он их не оставља у њиховом бедном стању. Он је пун љубазности и нежног саучешћа према онима који су изложени кушањима препреденог непријатеља.

У причи о изгубљеном сину врло сликовито описано је Господње поступање према онима који су некада познавали Очеву љубав, а ипак дозволили кушачу да их зароби и води по својој вољи.

»Један човек имаше два сина. И рече млађи од њих оцу: Оче, дај ми део од имања што припада мени! И отац им подели имање. И по том до неколико дана покупи млађи син све своје, и оде у даљну земљу.«

Млађи син је постао уморан од ограничења која су постојала у очевом дому. Сматрао је да му је слобода умањена. Погрешно је тумачио очеву љубав и старање, и зато је одлучио да следи налоге својих склоности.

Младић није признавао никакве обавезе према свом оцу, нити му је изразио било какву захвалност; а ипак је тражио да као његов син добије свој део његовог имања. Наследство које би му било додељено после очеве смрти желео је да одмах прими. Важно му је било тренутно задовољство и зато није мислио о будућности.

Добивши своју очевину, отишао је у »даљну земљу«, далеко од очевог дома. Имајући новца у изобиљу и слободу да се понаша како жели, заносио се мишљу да ће испунити све жеље свога срца. Није било никога да му каже: немој то чинити, јер ћеш себи нанети штету, или учини тако, јер је тако право! Искварени другови

198

помагали су му да све дубље запада у грех, тако да је расуо своје имање »живећи беспутно«.

199 Библија говори о људима који су »кад се грађаху мудри«, постали они који »полудеше« (Римљанима 1,22); управо то је историја младога човека из ове кратке приче. Богатство које је себично захтевао од свога оца расуо је дружећи се са блудницама. Неразумно је протраћио благо своје здраве мужевности. Драгоцене године живота, снагу интелекта, блиставе визије младости, духовне тежње – све је сагорео у огњу страсти.

Када је настала велика глад, почео је да осећа оскудицу, зато је отишао да служи неког грађанина из те земље, који га је послао у поље да брине о свињама. За Јеврејина то је био најпрезренији и најсрамотнији посао. Младић који се хвалио својом слободом, нашао се у ропском положају. Био је окован најтежим ланцима, »заплетен у... ужа греха својих«. (Приче 5,22) Нестало је сјаја и бљештавости који су га привлачили, осећао је једино тежину својих окова. Седећи на тлу у тој опустошеној и глађу погођеној земљи, без икаквог друштва осим друштва свиња, био је приморан да се храни трицама којима су се храниле животиње. Од веселих другова који су се, у данима благостања, окупљали око њега, који су јели и пили на његов рачун, није остао ниједан да му буде ослонац. Шта се је сада догодило са његовим бунтовним весељем? Док је умиривао своју савест, отупљивао своју осетљивост, могао је себе да сматра срећним; али сада, без новца, неутољене глади, срушеног поноса, унижене моралне природе, слабе и поверења недостојне воље, скоро угаслих племенитих осећања, постао је најбеднији од свих смртника.

Какве ли слике правог стања у коме се налази грешник! Грешник, склон попуштању својим слабостима и грешним уживањима, највише од свега жели да се одвоји од Бога, иако је окружен благословима Његове љубави. Као и незахвални син, с правом сматра да му припадају божански благослови. Он их прихвата као нешто што се само по себи подразумева, не узвраћа захвалношћу, не служи Богу из љубави. Као што је Кајин отишао из Божје близине да потражи себи дом; као што је изгубљени син одлутао у »даљну земљу«, тако и грешници мисле да ће наћи срећу ако забораве Бога (Римљанима 1,28).

Сваки живот, без обзира на спољашњи изглед, усредсређен искључиво на себе, у ствари је протраћен. Свако ко покушава да живи без Бога троши главницу живота. Он расипа драгоцене године свога живота, расипа способности ума, срца и душе, сам ради на својој вечној пропасти. Човек који се одваја од Бога да би могао да служи себи, постаје слуга мамону. Ум који је Бог створио да буде у анђеоском друштву, срзава се до службе ономе што је земаљско и нељудско. То је крај до кога доводи служење себи.

200

Ако сте изабрали такав живот, тада треба да знате да свој новац трошите на оно што није храна и да радите за оно што вас неће наситити. Свакако ћете се суочити са тренуцима у којима ћете схватити колико сте ниско пали. Усамљени у својој »даљној земљи« постаћете свесни своје беде и тада у очајању узвикнути: »Ја несрећни човек! Ко ће ме избавити од тела смрти ове?« (Римљанима 7,24) Свеобухватна истина крије се у пророчким речима: »Да је проклет човек који се узда у човека и који ставља тело себи за мишицу, а од Господа одступа срце његово. Јер ће бити као врес у пустињи, који не осећа кад дође добро, него стоји у пустињи, на сухим местима у земљи сланој и у којој се не живи.« (Јеремија 17,5.6) Бог »заповеда своме сунцу те обасјава и зле и добре, и даје дажд праведнима и неправеднима« (Матеј 5,45), али људи знају да се заштите и од сунца и од кише. И тако, иако Сунце праведности сија, иако кише божанске благодати обилно падају на све, ми можемо, одвајајући се од Бога, и даље живети у »пустињи, у земљи сланој и у којој се не живи«.

201

Бог у својој љубави и даље чезне за оним који је одлучио да се одвоји од Њега, и зато користи различите утицаје да га врати у свој дом. Изгубљени син је у својој беди »дошао к себи«. Сила преваре коју је сотона применио над њим била је сломљена. Схватио је да су његове патње последица његове неразумности и зато је рекао: »Колико најамника у кући оца мојега имају хлеба исувише а ја умирем од глади! Устаћу и идем оцу својему.« Иако се налазио у рђавом положају, уверење да га отац и даље воли дало је наду изгубљеном сину. Та љубав покренула га је да се врати дому. Према томе, сигурност у Божју љубав води грешника натраг Богу. »А не знаш да те доброта Божја на покајање води!« (Римљанима 2,4) Златним ланцем милости и сажаливе Божје љубави окру-

жена је свака угрожена душа. Господ изјављује: »Љубим те љубављу вечном, зато ти једнако чиним милост.« (Јеремија 31,3)

Син је одлучио да призна своју кривицу. Врати ћу се оцу и казати: »Оче, сагрешних небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој.« После тога ће додати, показујући сву ограниченост свог познавања очеве љубави: »Прими ме као једнога од својих најамника!«

202 Младић оставља крдо свиња и трице као храну и полази према свом дому. Дрхтећи од слабости, губећи свест од глади, жељно креће на пут. Плашт којим је могао да покрије своју поцепану одећу није имао, али беда је савладала његов понос и он је пожурио да затражи место слуге у дому у коме је некада био дете.

Док је излазио кроз врата очевог дома, тај раздрагани, али непромишљени младић није ништа знао ни о болу ни о чежњи очевог срца. Док је играо и гостио се са својим разузданим друговима, није ми мислио о сенци која се надвијала над његовим домом. А ни у овом тренутку, док је уморан и болан путовао према дому, није знао да неко очекује његов повратак. Међутим, док је »још подалеко био«, отац га је препознао. Поглед љубави далеко допире. Пропадање после година проведених у греху није могло да сакрије сина од очевих очију. »Угледа га отац његов, и сажали му се, и потрчавши загрли га«, прихватио га је дугим, чврстим и нежним загрљајем.

203 Отац није дозволио ниједном презривом оку да се руга беди и ритама његовог сина. Скинуо је са својих плећа широки, лепи огртач и њиме прекрио оронули лик свога сина, док је младић јецајући изговарао речи покајања: »Оче, сагрешних небу и теби, и већ нисам достојан назвати се син твој!« Отац га је чврсто загрлио и увео у дом. Није му дао прилику да затражи место слуге. Он је син, који ће бити почашћен најбољим што постоји у дому и кога ће спремне слуге и слушкиње поштовати и служити.

Отац је затим рекао својим слугама: »Изнесите најлепшу хаљину и обуците га, подајте му прстен на руку и обућу на ноге! И доведите теле угојено те закољите, да једемо и да се веселимо. Јер овај мој син беше мртав и оживе; изгубљен беше; и нађе се. И стадоше се веселити.«

Изгубљени син је у својој немирној младости сматрао оца строгим и суровим. Колико је сада његово мишљење промењено! Тако и они које је сотона завео, сматрају Бога тврдим и пуним захтева. Они Га замишљају како помно пази да би оптужио и казнио, како не жели да прими грешника све док има неки законски изговор да му не помогне. Због тога они Његов закон проглашавају сметњом човековој срећи, тешким јармом којег би се радо решили. Међутим, они којима је Христова љубав отворила очи, знају да је Бог пун милости. Он не постоји као тиранско, осветољубиво биће, већ као Отац који чезне да загрли свог сина који се каје. Грешник зато може да ускликне заједно са псалмистом: »Како отац жали синове, тако Господ жали оне који га се боје!« (Псалам 103,13)

У овој причи нема заједљивих речи, нема приговарања изгубљеном сину због његовог злог пута. Син осећа да је прошлост опроштена и заборављена, избрисана заувек. Тако и Бог каже грешнику: »Расућу као облак преступе твоје, и грехе твоје као маглу!« (Исаија 44,22) »Јер ћу им опростити безакоња њихова и греха њихових нећу више помињати.« (Јеремија 31,34) »Нека безбожник остави свој пут и неправедник мисли своје; и нека се врати ка Господу, и смиловаћу се на њ, и к Богу нашему, јер прашта много.« (Исаија 55,7) »У оне дане и у оно време, говори Господ, тражиће се безакоње Израилево, али га неће бити; и греси Јудини, али се неће наћи, јер ћу опростити онима које оставим.« (Јеремија 50,20)

204

Каквог ли обећања о Божјој спремности да прими покајаног грешника! Да ли си и ти, читаоче, пошао неким својим путем? Да ли си одлутао далеко од Бога? Да ли си покушао да се наслађујеш плодовима преступа, само да би установио да су постали као пепео на твојим уснама? А сада, седиш ли сам и усамљен, када је нестало твоје благо, када су твоји животни планови остали неиспуњени, када су умрле твоје наде? Сада, глас који је дуго говорио твоме срцу и који никада ниси хтео да слушаш, одјекује јасно и одређено: »Устаните и идите, јер ово није почивалиште; што се оскврни, погубиће вас погибљу великом!« (Михеј 2,10) Вратите се дому Оца свога! Он вас позива, говорећи: »Врати се к мени, јер сам те избавио!« (Исаија 44,22)

205

Не слушајте непријатељев предлог да се не вратите Христу, све док не постанете бољи; док не будете довољно добри да се вратите Богу! Ако будете до тада чекали, никада се нећете вратити. Када сотона буде показао ваше прљаве хаљине, поновите Исусово обећање:

»И који долази к мени, нећу га избацити напоље!« (Јован 6,37) Кажите непријатељу да крв Исуса Христа чисти од свакога греха. Нека Давидова молитва постане и ваша: »Покропи ме исопом, и очистићу се, умиј ме, и бићу белји од снега!« (Псалам 51,7)

Устани и иди своме Оцу! Он ће ти изаћи далеко у сусрет. Ако у покајању учиниш само један корак к Њему, Он ће пожурити да те прихвати у своје наручје бескрајне љубави. Његово ухо је отворено за вику понизне

»Тражиће Госиода, док се може наћи; љризивајће га, докле је близу. Нека безбожник остави свој љућ и нејраведник мисли своје; и нека се врати ка Госиоду, и смиловаћу се на њ, и к Богу нашему, јер љрашћиа много.« (Исаија 55, 6.7)

душе. Он зна када се твоје срце први пут окренуло Богу. Није упућена ниједна молитва, без обзира на њено несавршенство, никада није проливена ни потајна суза, никада се није јавила ни најслабија искрена тежња за Богом, а да се Божји Дух није покренуо да је задовољи. Пре него што је молитва изговорена или тежња срца објављена, благодат полази од Христа да се сретне с благодаћу која делује на људско срце.

Ваш небески Отац жели да вам скине одећу упрљану грехом. У сјајном симболу који се појављује у Захаријином пророчанству, првосвештеник Исус, стоји пред Господњим анђелом, представљајући грешнике одевен у прљаве хаљине. Господ изговара речи: »Скините с њега те прљаве хаљине! И рече му: види, узех с тебе безаконе твоје и обукох ти нове хаљине!... Нека му метну чисту капу на главу. И метнуше му чисту капу на главу, и обукоше му хаљине; а анђео Господњи стајаше.« (Захарија 3,4.5) Господ ће исто тако оденути и тебе у »хаљине спасења«. (Исаија 61,10) »Смиривши се у својим крајевима, ви сте као голубица, којој су крила посребрена, а перје јој се златни.« (Псалам 68,14)

206

Он ће те одвести у своју кућу за гозбе, а Његова застава над тобом биће љубав (Песма 2,4). Он лично изјављује: »Ако узидеш

мојим путевима... тада ћеш ти судити у дому мојему и чуваћеш тремове моје, и даћу ти да ходиш међу овима што стоје«, међу анђелима који окружавају Његов престо (Захарија 3,7).

»Јер као што се момак жени девојком... тако ће се теби радувати Бог твој.« (Исаија 62,5) »Господ Бог твој, који је усред тебе, силни, спашће те и радоваће ти се веома, умириће се у љубави твојој, веселиће се тебе ради певајући!« (Софонија 3,17) Земља и Небо сјединиће се у Очевој песми радости: »Јер овај мој син беше мртав и оживе; и изгубљен беше, и нађе се!«

Све доведе у Спаситељевој причи не појављује се нека нескладна нота да наруши хармонију радосног призора; али сада Христос уводи нови елемент. Када је изгубљени син стигао у дом, старији син »беше у пољу. И долазећи, кад се приближи кући чу певање и подвикивање. И дозавши једнога од слугу, запита: Шта је то? А он му рече: брат твој дође, и отац твој закла теле угојено, што га је здрава видео. А он се расрди и не хтеде да уђе." Старији брат није делио очев страх, нити је чекао повратак изгубљеног брата. Зато није делио ни очеву радост због повратка залуталога. Звуци весела нису будили радост у његовом срцу. Он се код слуге распитује за разлоге весела, а одговор распламсава његову љубомуру. Не жели да уђе и поздрави свога изгубљеног брата. Наклоност према изгубљеном сину, он сматра увредом која је упућена њему.

Када је отац изашао да му приговори, открила се охолост и злоћудност његове природе. Он говори о свом животу у очевом дому само као о низу неплаћених послова и онда у погрешној светлости приказује предности указане сину који се управо вратио. Отворено наглашава да је његова улога у дому била више улога слуге него сина. Када је могао да очекује уживање трајне радости у присутности свога оца, он се у мислима бави добитком који ће стећи својим беспрекорним животом. Његове речи показују да се управо због добитка одрекао грешних задовољстава. Према томе, уколико млађи брат треба да учествује у очевим даровима, старији брат сматраће себе оштећеним. Зато је постао незадовољан предностима које је добио млађи брат. Тако је јасно показао да изгубљеног сина не би примио да је био на очевом месту. Не признаје га чак ни као брата, већ хладно говори о њему као о »твом сину«.

Ипак, отац поступа нежно и према њему и каже му: »Сине, ти си свагда са мном и све је моје твоје.« У току свих ових година које је твој брат провео као прогнаник, зар ти ниси уживао у предности што си се дружио са мном?

208 Све што је могло послужити срећи очеве деце, било му је у обилној мери на располагању. Син није имао потребе да поставља питање дарова или награда. »Све је моје твоје!« Требало је само да верујеш мојој љубави и да се послужиш даром који ти је богато понуђен!

Један син се, несвестан очеве љубави, привремено удалио из дома. Међутим, сада се вратио, а плима радости однела је сваку неугодну мисао: »Јер овај брат твој мртав беше, и оживе; изгубљен беше и нађе се.«

Да ли је старији брат постао свестан свог рђавог, незахвалног духа? Да ли је схватио да је изгубљени син, иако се недолично понашао, и даље његов брат? Да ли се старији брат покајао због своје љубоморе и тврдоће срца? Христос о томе ништа не говори. Пошто се прича управо догађала, Христови слушаоци могли су да погађају какав ће бити крај.

Старији син представљао је непокајане Јевреје Христовог доба, али и фарисеје свих времена, који су се презриво односили према онима које су сматрали цариницима и грешницима. Пошто се сами нису превише упуштали у грех, били су испуњени свешћу о својој праведности. Христос се сукобио са тим ситничарима на њиховом тлу. Као и старији син, и они су уживали у посебним предностима пред Богом. Сматрали су себе синовима у Божјем дому, али били су надахнути најамничким духом. Радиле су, али не из љубави, већ зато што су се надали награди. Бог је у њиховим очима био строги послодавац. Видели су како Христос позива царинике и грешнике да приме обилан дар Његове благодати – дар који су рабини хтели да осигурају за себе тешким радом и кажњавањем – и зато били увређени. Повратак изгубљеног сина, који је очево срце испунио радошћу, њих је само гурнуо у љубомору.

209 Очев приговор старијем сину представља нежни позив који Небо упућује свим фарисејима. »Све је моје твоје«, не као плата, већ као дар. Као и изгубљени син, и ви га можете примити једино као незаслужени дар Очеве љубави.

Лична праведност наводи људе не само на погрешно приказивање Бога, већ и на хладноћу срца и критичко расположење према својој браћи. Старији син, у својој себичности и љубомори, био је спреман да надзире свога брата, да критикује сваки његов потез, и да га оптужи за најмањи недостатак. Био је спреман да пронађе сваку његову грешку, и да до крајности искористи свако његово погрешно дело. На тај начин покушавао је да оправда свој непомирљиви дух. Многи данас исто поступају. Док нека душа води своје прве битке против поплаве искушења, они стоје по страни, тврдоглави, самовољни, пуни приговора, оптуживачки расположени. Они себе могу сматрати Божјом децом, али делују покретани сотонским духом. Својим понашањем према својој браћи, ови тужиоци стављају себе у положај у коме их Бог не може обасјати светлошћу свога лица.

Многи се стално питају: »Са чиме ћу доћи пред Господа да се поклоним Богу вишњему? Хоћу ли доћи преда њ са жртвама паљеницама, с теоцима од године? Хоће ли Господу бити миле тисуће овнова, десетине тисућа потока уља?« Међутим, »показао ти је, човече, што је добро, и шта Господ иште од тебе осим да чиниш што је право и да љубиш милост и да ходиш смерно с Богом својим?« (Михеј 6,6-8)

Ово је служба коју је Бог одабрао »да развежеш свезе безбожности, да разрешиш ремење од бремена, да отпустиш потлачене, и да изломите сваки јарам; није ли да преламаш хлеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу, кад видиш гола да га оденеш, и да се не кријеш од својега тела«. (Исаија 58,6.7) Када себе видимо као грешнике који су спасени једино љубављу свога небеског Оца, тада ћемо осетити нежно сажалење према другима који пате у греху. Тада сажалење и покајање нећемо више дочекивати љубомором и прекорима. Када се лед себичности у вашем срцу буде отопио, тада ћете се сложити са Богом и делити са Њим радост у спасавању изгубљених.

210

Истина је да себе сматрате Божјом децом; али, ако то тврђење треба да буде оправдано, онда ће онај који беше »мртав и оживе, изгубљен бејаше и нађе се« заиста бити »твој брат«! Он је најчвршћим везама повезан са тобом, јер га Бог признаје за свога сина.

Ако одбијеш своје сродство са њим, показујеш да си само најамник у дому, а не дете у Божјој породици.

Уколико се не будеш придружио добродошници изгубљенима, радост ће се ипак наставити, а откупљени добити своје место поред Оца и у Очевој делу. Међутим, ти ћеш остати у тами, изван дома. »А који нема љубави, не позна Бога, јер је Бог љубав!« (1.

211 Јованова 4,8)

»ОСТАВИ ЈЕ
И ЗА ОВУ
ГОДИНУ...«

17.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 13,1-9)**

Христос је у свом поучавању с позивима милости повезивао упозоравање на суд. Говорио је: »Јер Син човечији није дошао да погуби душе човечије, него да сачува!« (Лука 9,56) »Јер Бог не посла Сина својега на свет да суди свету, него да се свет спасе кроз њ.« (Јован 3,17) Однос између Његове мисије милости и Божје праведности и суда описан је у краткој причи о неплодном дрвету.

Христос је упозоравао људе на долазак Божјег царства и оштро укоравао њихово незнање и равнодушност. Знаке на небу, који најављују време, брзо су разумели, али знаке времена, који тако јасно указују на Његову мисију, нису препознавали.

Међутим, људи су, тада као и данас, били спремни да себе прогласе миљеницима Неба и закључе да се поруке укора односе на друге. Слушаоци су обавестили Исуса о догађају који је управо изазвао велико узбуђење у народу. Неке мере које је прогласио Понтије Пилат, гувернер Јудеје, увредиле су народ. Букнуо је народни устанак у Јерусалиму и Пилат је покушао да га угуши силом. Једном приликом, његови војници провалили су у подручје Храма и убили неколико галилејских ходочасника који су управо приносили своје жртве. Јевреји су ову несрећу прогласили казном због грехова које су починили побијени, а они који су говорили о том делу насиља чинили су то с потајним задовољством. Према њиховом мишљењу, исход је показао да су они лично много бољи од тих Галилејаца и да уживају већу Божју наклоност. Очекивали су да ће Исус изрећи речи осуде против тих људи, који су, према њиховом суду, и више него заслужили своју казну.

Христови ученици нису се усуђивали да изрекну своју оцену, пре него што упознају мишљење свога Учитеља. Он им је већ дао оштре поуке о оцењивању карактера других људи и о одмеравању

212

одмазде, које је у складу с њиховим ограниченим просуђивањем. Ипак, очекивали су да ће Исус осудити те људе као велике грешнике. Огромно је било њихово изненађење када су чули Његов одговор.

Окренувши се према мноштву, Спаситељ је рекао: »Мислите ли да су ти Галилејци били најгрешнији од свију Галилејаца, јер тако пострадаше? Не, кажем вам, него ако се не покајете, сви ћете тако изгинути!« Ове запањујуће несреће требало је да их наведу да буду скрушена срца, да се покају за своје грехе. Олуја одмазде приближавала се и ускоро је требало да се обруши на све који своје уточиште нису нашли у Христу.

213 Исус је пророчким оком гледао у будућност, и видео Јерусалим опкољен војском, док је разговарао с ученицима и мноштвом. Чуо је кораке странаца који су наступали против изабраног града и видео како хиљаде и хиљаде гину за време опсаде. Многи Јевреји били су, слично оним Галилејцима, побијени у предворју Храма, управо док су приносили жртве. Несреће које су задесиле појединце, представљале су Божју опомену целом народу, који је био исто толико крив. Исус је рекао: »Ако се не покајете, сви ћете тако изгинути!« Тренутак пробе за све њих, још за мало времена биће одлаган. Још имају времена да сазнају оно што је важно за њихов мир.

Исус је зато наставио: »Један човек имађаше смокву усађену у своје винограду, и дође да тражи рода на њој, и не нађе. Онда рече виноградару: Ево трећа година како долазим и тражим рода на овој смокви, и не налазим; посеци је, дакле, зашто земљи да смета?«

Христови слушаоци нису могли погрешно да протумаче ове речи. Давид је певао о Израиљу као о лози која је донесена из Египта. Исаија је написао: »Да, виноград је Господа над војскама дом Израиљев, и људи су Јудејци мили сад његов.« (Исаија 5,7) Нараштај коме је Спаситељ дошао био је представљен смоквом у Господњем винограду, окружен Његовим посебним старањем и благословом.

Божја намера, коју је имао за свој народ, и славне могућности које је народ имао, описане су овим прекрасним речима: »Да се прозову храстови правде, сад Господњи за славу његову.« (Исаија

61,3) Јаков је на смрти, надахнут Божјим Духом овако рекао о свом најмилијем сину: »Јосиф је родна грана, родна грана крај извора, којој се огранци раширише сврх зида.« Затим је наставио: »Од силнога Бога оца твојега, који ће ти помагати, и од Свемогућега, који ће благословити благословима озго с неба, благословима оздо из бездана!« (1. Мојсијева 49,22.25) Тако је Бог засадио Израил као добру лозу поред извора живота. Он је подигао свој виноград »на родну брдашцу«. Он га је оградио, »отребио из њега камење, и засадио га племенитом лозом«. (Исаија 5,1.2)

214

»Почекао је да роди грожђем, а он роди вињагом.« (Исаија 5,2) Народ из Христовог доба исказао је већу спољашњу побожност од Јевреја ранијих времена, али је у већој мери био лишен племенитих врлина Божјега Духа. Драгоцени родови карактера који су Јосифов живот чинили тако мирисним и лепим, нису се испољавали у јеврејском народу.

Бог је преко свога Сина потражио род, али није га нашао. Израил је био терет земљи. Његово постојање претворило се у проклетство; јер је заузимао место у винограду које је могло да заузме неко плодно дрво. Он је ускраћивао благослове свету, које је Бог желео да му да. Израилци су околним народима погрешно представљали Бога. Они нису били само некорисни, већ су представљали и одлучујућу сметњу. Њихова религија у великој мери била је обмана, стварала је пустош уместо да донесе спасење.

Виноградар у овој краткој причи није доводио у питање пресуду да дрво, уколико остане безродно, буде посечено; он је знао да је власник, заједно са њим, веома заинтересован за то неплодно дрво. Ништа га не би могло тако обрадовати као прилика да види да оно расте и доноси род. Када је власник изразио своју жељу, он је одговорио, говорећи: »Господару, остави је и за ову годину док окопам око ње и обаспем гнојем. Па да ако роди!«

Виноградар није одбио да се потруди око ове биљке која није обећавала. Био је спреман да јој посвети још више труда, да њене околности учини још повољнијим, да је обаспе сваковрсном пажњом.

215

И власник и виноградар јединствени су у својој заинтересованости за смоквино стабло. Тако су и Отац и Син јединствени у својој љубави према изабраном народу. Христос је обећавао сво-

јим слушаоцима да ће им бити омогућене још боље прилике. Свако средство које Божја љубав може да створи, биће покренуто да би могли да постану дрвеће праведности, које ће доносити род на благослов свету.

»Па сада, ситановници јерусалимски и људи Јудејци, судише између мене и винограда мојега. Што је још требало чиниши винограду мојему што му не учиних? Кад чеках да роди грозђем, зашто роди вињагом?« (Исаија 5,3.4)

Исус у овој краткој причи није рекао шта је виноградар постигао својим трудом. Његова прича прекида се на том месту. Њен крај је био препуштен нараштају који је слушао Његове речи. Њему је била упућена свечана опомена: »Ако ли не, посећи ћеш је на годину!« Од њега је зависило хоће ли бити изречене неопозиве речи осуде. Дан гнева био је близу. Власник винограда је невољама које су већ задесиле Израил, унапред милостиво подсећао људе на уништење неродног дрвета.

Ова опомена одјекује кроз време све до наших дана. Да ли си и ти, о безбрижно срце, неродно дрво у Господњем винограду? Хоће ли речи осуде због тога бити изречене и теби? Колико дуго си већ примао Његове дарове? Колико дуго је Он стражио и чекао да му узвратиш љубављу? Какве си све предности имао као засад у Његовом винограду и под будним виноградаревим оком! Колико је често нежна порука Јеванђеља одушевљавала твоје срце! Носиш Христово име, наизглед си припадник Цркве која је Његово Тело, а ипак си свестан да немаш никакве живе везе са великим Срцем љубави! Река Његовог живота не тече преко тебе. Пријатне особине Његовог карактера, »родови Духа«, не виде се у твом животу.

216

Неродно дрво добија кишу и сунчеву светлост и захтева виноградарев труд. Оно извлачи храну из земље. Међутим, његова неродна крошња само заклања тло, тако да родне биљке не могу да расту и напредују у његовој сенци. Тако и Божји дарови, којима те је обасуо не преносе никакав благослов свету. Ти другима одузимаш предности, које би им, да није тебе, могле припадати.

И ти схваташ, иако можда нејасно, да представљаш само терет земљи. Ипак, у својој великој милости, Бог те још није посекао.

Он не гледа хладно на тебе. Он се равнодушно не одвраћа од тебе, нити те препушта уништењу. Гледајући тебе, узвикује, као што је пре толико столећа узвикивао о Израиљу: »Како да те дам, Јефреме, да те предам, Израиљу... Нећу извршити љутога гнева својега, нећу опет затрти Јефрема; јер сам ја Бог, а не човек.« (Осија 11,8.9) Милостиви Спаситељ каже о теби: Поштедећу га још ову годину, окопаћу га и залити!

217

Исус је у тој неуморној љубави, служио Израиљу у додатном раздобљу милости. И на крсту се молио: »Оче, опрости им, јер не знају шта чине!« (Лука 23,34) После Његовог вазнесења Јеванђеље је најпре проповедано у Јерусалиму. У њему је био изливен Свети Дух. Ту је прва еванђеоска Црква откривала моћ васкрслог Спаситеља. Ту је Стефан, коме је лице било »као лице анђела« (Дела 6,15), објавио своје сведочанство и положио свој живот. Све што је Небо могло да учини било је учињено. Христос је лично рекао: »Шта је још требало чинити винограду мојему што му не учиних?« (Исаија 5,4) Тако се ни Његово старање и Његов труд око тебе не умањују, већ појачавају. Он и даље говори: »Ја Господ чувам га, у свако доба заливаћу га, дан ноћ чуваћу га да га ко не оштети.« (Исаија 27,3)

»Ако ли не, посећи ћеш га на годину!« Срце које се не одазива на божанске позиве постаје тврдо и све тврђе, док коначно не постане неосетљиво за утицај Светога Духа. Тек тада биће изговорена реч: »Посеци је, дакле, зашто земљи да смета!«

Он данас позива и тебе: »Обрати се Израљу... Богу своме, исцелићу отпад њихов, љубићу их драге воље... Бићу као роса Израиљу; процветаће као љиљан, пустиће жиле своје као дрвета... Они ће се вратити и седеће под сеном његовим, рађаће као жито и цветаће као винова лоза... Од мене је твој плод.« (Осија 14,1-8)

218

»ИЗИЋИ НА ПУТОВЕ И МЕЂУ ОГРАДЕ...«

18.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 14,1.12-24)**

Спаситељ је био гост на гозби у кући једног фарисеја. Он је радо приhvатао позиве богатих, али и сиромашних и у складу са својим обичајем оно што се догађало пред Њим, повезивао са својим поукама о истини. Свете гозбе међу Јеврејима биле су саставни део свих националних и верских светковина. Оне су за њих представљале симбол благослова које ће уживати у вечном животу. Велика гозба на којој ће седети заједно с Аврамом, Исаком и Јаковом, док ће незнабошци остати напољу и посматрати их чежњивим очима, била је тема о којој су с уживањем расправљали. Поуку коју је желео да им пружи, речи савета и опомене које је хтео да им упути, Христос је сада обликовао као причу о великој вечери. Божје благослове, у садашњем и будућем животу, Јевреји су желели да задрже искључиво за себе. Одбијали су и саму помињао да би Бог могао да буде милостив и према незнабошцима. Христос је овим показао да управо у том тренутку и они сами одбијају позиве милости, позиве да уђу у Божје царство. Открио им је да ће позив који су одбили бити упућен онима које су презирали, онима које нису хтели да додирну ни својим хаљинама као да су губавци, од којих су морали да се чувају.

219

Фарисеј је био руковођен себичним интересима, док је бирао госте за своју гозбу. Христос му је зато рекао: »Кад дајеш обед или вечеру, не зови пријатеља својих, ни браће своје, ни рођака својих, ни суседа богатих, да не би и они тебе кад позвали и вратили ти; него, кад чиниш гозбу, зови сиромаше, кљасте, хроме и следе; и благо ће ти бити што ти они не могу вратити; него ће ти се вратити о васкрсењу праведних!«

Христос је овде понављао поуке које је давао Израиљу преко Мојсија. По Господњој наредби, на њихове свете гозбе требало је да долазе »Левити (јер немају дела ни наследства с тобом) и дошљаци и сироте и удовице што су у месту твојем, и нека једу и насите се«. (5. Мојсијева 14,29) Ова окупљања служили су као узор Израиљу. Израиљци ће се и у току године старати о ожалошћенима и сиромашнима, када се на тај начин буду научили радостима истинског гостопримства. Ове гозбе давале су и ширу поуку. Духовни благослови, дати Израиљу, нису били намењени само њима. Бог им је дао хлеб живота да га могу ломити свету.

»Ој, жедни који сите год, ходиште на воду, и који немаите новаца, ходиште, кујујите и једиште; ходиште, кујујите без новаца и без илаите вина и млека. Зашито тирошиите новце своје на оно што није храна, и шруд свој на оно што не сити? Слушајите ме, па ћиите јестии што је добро и душа ће се ваша наситиити ирети-лине.« (Исаија 55,1.2)

Ово дело Јевреји нису испунили. Христове речи зато су биле укор њиховој себичности. Његове речи биле су фарисејима посебно неугодне. Један од њих надајући се да ће разговор скренути у другом смеру, пун лицемерно побожног жара, узвикнуо је: »Благо ономе који једе хлеба у царству Божјему!« Човек је говорио с чврстом увереношћу, као да је сигуран да ће добити место у том царству. Његово држање било је врло слично држању оних који се радују што су спасени у Христу, иако не испуњавају услове под којима је спасење обећано. Његов дух био је сличан Валамовом духу када се молио: »Да бих ја умро смрћу праведничком и крај мој да би био као њихов!« (4. Мојсијева 23,10) Фарисеј није размишљао о својој спремности за Небо, већ о ономе чему се надао да ће уживати на Небу. Својом примедбом желео је да мисли гостију скрене са расправе о њиховој практичној дужности. Желео је да их у мислима поведе из овог садашњег живота у удаљено време васкрсења праведника.

Христос је читао срце овог лицемера па, иако је свој поглед управио према њему, свим осталим гостима почео је да описује карактер и вредност њихових садашњих предности. Објаснио је

да им је намењена улога коју морају остварити у садашње време да би могли уживати у благословима будућег времена.

Зато је почео да прича: »Један човек зготови велику вечеру, и позва многе. И кад би време вечери, посла слугу својега да каже званима: Хајдете, јер је већ све готово!« Међутим, званице су исказали чудну равнодушност. »И почеше се изговарати сви редом; први му рече: Купих њиву, и ваља ми ићи да је видим. Молим те, изговори ме! И други рече: Купих пет јармова волова, и идем да их огледам. Молим те, изговори ме! Трећи рече: Ожених се, и зато не могу доћи!«

221

Ниједан изговор није био утемељен на стварној потреби. Човек, коме је »ваљало ићи да види« свој комад земље, већ га је купио. Његова журба да иде и прегледа њиву могла се приписати једино његовој потпуној обузетости том трговином. И волови су већ били купљени. »Огледати волове« значило је само задовољити своју радозналост. Ни трећи изговор није представљао прави разлог. Чињеница да се позвани гост оженио није га спречавала да присуствује гозби. Свакако да би и његова супруга била добродошла. Међутим, он је имао своје мишљење о задовољствима и изгледа да су му она била много привлачнија од оних која су му била понуђена на гозби. Он је навикао да тражи задовољства у дружењу са другим личностима, а не са домаћином гозбе. Зато није ни покушавао да се оправда, није се потрудио да пружи макар само привидно пристојан изговор за своје одбијање. Његово »не могу« представљало је само провидни вео пребачен преко истине »Није ми стало да дођем«!

Сви изговори откривају ум закупљен другим пословима. Тим званицама други интереси били су много пречи. Позив који су били обавезни да прихвате био је одбијен, а великодушни пријатељ повређен њиховом равнодушношћу.

Христос великом вечером представља благослове понуђене преко Јеванђеља. У ствари, лично је био понуђен и Исус Христос. Он је Хлеб који силази са Неба; од Њега теку реке спасења. Господњи весници најавили су Јеврејима Спаситељев долазак; они су указали на Христа као на »Јагње Божје који узе на се грехе света!« (Јован 1,29) Бог им је на гозби коју је приредио, понудио највећи дар који Небо може дати – дар који се не може проценити.

222

Божја љубав је приредила скупоцену гозбу, припремила неисцрпне залихе. Христос је зато нагласио: »Који једе од овога хлеба, живеће вавек!« (Јован 6,51)

Међутим, да би могли да прихвате позив за еванђеоску гозбу, своје земаљске интересе морали су да подреде једном циљу: да прихвате Христа и Његову праведност. Бог је дао све за човека од кога очекује да Његову службу стави изнад свих земаљских и себичних интереса. Он не може да прихвати подељено срце. Срце које је презаузето земаљским склоностима не може бити посвећено Богу.

Ова поука вреди за сва времена. Ми морамо да следимо Јагње Божје куда год Оно пође. Морамо да прихватимо Његово вођство, Његово друштво да ценимо више од друштва земаљских пријатеља. Христос каже: »Који љуби оца или матер већма него мене, није мене достојан; и који љуби сина или кћер већма него мене, није мене достојан.« (Матеј 10,37)

Окупљени око породичног стола, док су ломили свој свакидашњи хлеб, многи су у Христове дане понављали речи: »Благо ономе који једе хлеба у царству Божјему!« Међутим, Христос им је открио да је тешко наћи госте који ће сести за трпезу приправљену за тако неизмерну цену. Они који су слушали Његове речи били су свесни да су одбили позив милости. Њима су потпуно заокупљали пажњу земаљски поседи, богатство и задовољства. Као по договору, сви су нашли неки изговор.

223

»Ја сам хлеб живоїша. Очеви ваши једоше ману у ѿустїињѣ, и ѿмреше. Ово је хлеб који силази с Неба да који од њега једе не умре. Ја сам хлеб живи који сиђе с Неба.« (Јован 6,48-51)

Тако је данас. Изговори којима су позвани гости некада правдали своје одбијање позива за гозбу, покривају целу лепезу изговора које људи данас дају када одбију еванђеоски позив. Они изјављују да не могу да угрозе своје световне изгледе прихватањем захтева Јеванђеља. Своје земаљске интересе сматрају много вреднијим од вечних. Тако благослови које су примили од Бога постају препрека која њихову душу одваја од њиховог Створитеља и Откупитеља. Они не желе да буду заустављени у својим земаљским подухватима и зато весницима милости кажу: »Иди

засад; а кад узимам кад, дозвољу те!« (Дела 24,25) Други наводе тешкоће које би се појавиле у њиховим друштвеним односима када би прихватили Божји позив. Кажу да не могу допустити нарушавање односа са својим рођацима и познаницима. Тако показују да припадају особама споменутим у овој Христовој причи. Међутим, домаћин гозбе сматра да су својим slabим изговорима показали презир према Његовом позиву.

Човек који је рекао: »Ожених се и не могу доћи«, представља многобројну групу. Има много оних који својој жени или свом мужу дозвољавају да их спрече да прихвате Божји позив. Муж каже: »Иако схватам своју дужност не могу да је прихватим, све док се моја жена томе противи. Она ми својим утицајем веома отежава да то учиним!« Када жена чује позив милости: »Хајдете, јер је све готово«, одговара: »Молим те, изговори ме! Мој муж одбија позиве милости. Каже да му послови онемогућавају да се одазове. Морам подржати свога мужа и зато не могу доћи!« Дечја срца су покренута. Деца желе да дођу. Међутим, воле оца и мајку, а пошто родитељи не прихватају еванђеоски позив, деца мисле да се ни од њих не може очекивати да дођу. И она кажу: »Молим те, изговори ме!«

224

Сви они одбијају Спаситељев позив зато што се плаше подела у породици. Сматрају да ће ако одбију да послушају Бога осигурати мир и напредак у дому; али налазе се у заблуди. Они који сеју себичност, пожњеће себичност. Одбијајући Христову љубав одбијају оно што једино може да осигура непорочност и чврстину људској љубави. Они неће само изгубити Небо, већ ће пропусти-ти да стварно уживају у ономе због чега су жртвовали Небо.

Према Христовим речима, домаћин гозбе, када је сазнао како су се званице односиле према његовом позиву, постао је срдит и зато је рекао слуги: »Иди брзо на раскршћа и улице градске, и доведи амо сиромаше и кљасте, и богаљасте, и слепе!«

Домаћин је оставио оне који су презрели његово обиље и позвао оне који нису били сити, који нису имали ни куће и имања. Позвао је оне који су сиромашни и гладни и који ће ценити обиље које им је понуђено. Христос је рекао: »Заиста вам кажем да ће цариници и блуднице пре вас ући у царство небеско!« (Матеј 21,31) Без обзира на величину беде појединих припадника људског рода, које људи презиру и којих се клоне, ипак нису толико

225

ниско пали, нити су толико бедни да их Бог не запази и не воли. Христос чезне да бригада измучена, уморна и потлачена људска бића дођу к Њему. Он чезне да им удели светлост, и радост, и мир, оно што се нигде на другом месту не може наћи. И најтежи грешници предмет су Његовог дубоког, искреног саучешћа и Његове љубави. Он шаље свога Светога Духа да се нежно заузме око њих, и покуша да их привуче Њему.

»А они му рекоше: ... Очеви наши једоше ману у истинама, као што је написано: Хлеб с неба даде им да једу. Тада им рече Исус: Заиста, заиста вам кажем: Мојсије не даде вама хлеба с неба; него вам Отац мој даје хлеб истинити с неба. Јер је хлеб Божји Онај који силази с неба и даје животи свети... Ја сам хлеб животи. Који мени долази, неће огладнети, и који мене верује неће никада ожеднећи.« (Јован 6,30-35)

Слуга који је довео сиромашне и следе на гозбу, овако је известио свога господара: »Господару, учинио сам како си заповедио, и још места има!« »И рече Господар слуги: Изиђи на путове и међу оградом те натерај да дођу да ми се напуни кућа!« Христос је овде приказао дело Јеванђеља изван оградом јудаизма, на путевима и стазама овога света.

Павле и Варнава, послушни овој заповести, обратили су се Јеврејима: »Вама је најпре требало да се говори реч Божја; али кад је одбацујете и сами себе показујете да нисте достојни вечнога живота, ево се обраћамо незнабошцима, јер нам тако заповеди Господ: Поставих те за видело незнабошцима, да будеш спасење до самога краја земље. А кад чуше незнабошци, радоваху се и слављаху реч Божју, и вероваше колико их беше приправљено за живот вечни.« (Дела 13,46-48)

226 Еванђеоска порука Христових ученика била је обзнањивање Његовог првог доласка на свет. Она је доносила људима радосну вест о спасењу вером у Њега. Она је указивала и на Његов други долазак у слави да избави свој народ и тако људима уливала наду да ће вером и послушношћу делити наследство светих у светлости. Ова порука упућена је и данашњим људима па је и овога пута с њоме повезано најављивање скорог Другог Христовог доласка.

Знаци Његовог доласка, које је Он лично дао, испунили су се, а према учењу Божје речи можемо знати да је наш Господар пред вратима.

Јован у Откривењу најављује да ће непосредно пре Христовог другог доласка бити проповедана еванђеоска порука. Он је видео анђела »где лети посред неба, који имаше вечно јеванђеље да објави онима који живе на земљи, и свакоме племену и језику и колону и народу. И говораше великим гласом: Бојте се Бога и подајте му славу, јер дође час суда његова; и поклоните се Ономе који је створио небо и земљу, море и изворе водене!« (Откривење 14,6.7)

Према овом пророчанству, после најављивања суда и порука које су повезане с њиме, следи долазак Сина човечијега на облацима небеским. Проповедање да је Други Христов долазак пред вратима, је у ствари најављивање суда. То најављивање названо је Вечним јеванђељем. Према томе, проповедање Другог Христовог доласка, објављивање његове близине, истакнуто је као важан део еванђеоске поруке.

»Гледах докле се поставише престолои, и стварац седе, на коме беше одело бело као снег, и коса на глави као чиста вуна, престоло му беше као пламен огњени, и шочкови му као огањ разгорео. Река огњена излажаше и тецијаше испред њега, и јесућа и јесућа служаше му, и десети јесућа по десети јесућа ствараху пред њим; суд седе, и књиге се ошворише.« (Данило 7,9.10)

Библија изјављује да ће у последње дане људи бити обузети световним подухватима, уживањима и стицањем новца. Они ће бити слепи за небеску стварност. Христос каже: »Јер као што је било у време Нојево тако ће бити и долазак Сина човечијега. Јер као што пред потопом јеђаху и пијаху, жењаху се и удаваху до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, и не осетише док не дође потоп и не однесе све; тако ће бити и долазак Сина човечијега.« (Матеј 24,37-39)

Тако је и данас. Људи трче за добитком и себичним уживањима као да нема Бога, да нема Неба, да нема живота после смрти. Упозорење на Потоп у Нојево време било је послано да би покренуло

људе из њиховог безакоња и позвало их на покајање. Исто тако, порука о скором Христовом доласку усмерена је да тргне људе из њихове обузетости световним подухватима, да постану свесни небеске стварности и прихвате позив да седну за Господњи сто.

Еванђеоски позив треба да буде објављен целом свету »свакоме племену и језику и колону и народу«. (Откривење 14,6) Последња вест опомене и милости својом славом треба да обасја целу Земљу. Она треба да обухвати све слојеве људи, богате и сиромашне, угледне и презрене. Христос је рекао: »Изиђи на путове и међу ограда, те натерај да дођу да ми се напуни кућа!«

228 Свет пропада због недостатка Јеванђеља. За Божјом речју постоји глад. Ретки су они који проповедају Реч непомешану са људском традицијом. Људи не примају благослове, које им је Бог у њој наменио, иако имају Библију у рукама. Господ позива своје слуге да Његову поруку однесу људима. Реч вечнога живота мора да буде објављена онима који умиру у својим гресима.

Христос у заповести да изађу на путеве и међу ограда, одређује посао свима које је позвао да служе у Његово име. Цео свет је радно поље Христових слугу. Цела људска породица припада њиховој црквеној општини. Господ жели да Његова реч благодати буде објављена свакој души.

У великој мери то је могуће постићи личним радом. Тим методом се и Христос служио. Његов посао највећим делом састојао се од разговора са појединцима. Он је показивао пуно обзирности према једном једином слушаоцу. Преко те једне душе порука је често преношена хиљадама.

Ми не смемо чекати да душе дођу к нама; морамо их потражити тамо где живе. Рад је тек започео проповедањем Речи са проповедаонице. Мноштво људи никада неће бити обухваћено Јеванђељем уколико им не буде однесено.

Позив на гозбу прво је био упућен јеврејском народу, народу чији су припадници били позвани да делују као учитељи и вође међу људима, народу у чијим рукама су били свети списи који су најављивали Христов долазак, народу коме је била поверена служба симбола која је представљала Његову мисију. Да су свештеници и народ послушали позив, могли су да се сједине с Христовим гласницима у објављивању еванђеоског позива свету. Истина

им је била послана да је шире. Када су одбили позив, он је био упућен сиромашнима, сакатима, слепима и хромима. Цариници и грешници прихватили су поруку. Када је еванђеоски позив био упућен незнабошцима, примењен је исти радни план. Порука је прво била објављена »на путовима«, људима који имају активну улогу у световним пословима, учитељима и вођама у народу.

229

Господњи весници нека то имају на уму. Пастирима стада, учитељима које је Бог поставио, вест треба да буде објављена као порука коју обавезно треба послушати. Онима који припадају вишим друштвеним слојевима треба приступати с нежном наклоношћу и братском пажњом. Људи у пословном свету, на високим и одговорним положајима, људи широких проналазачких способности и научничке проицљивости, људи духа, учитељи Јеванђеља, чији ум још није упознат с посебним истинама за ово време, морају бити први који ће чути поруку. Њима обавезно треба објавити позив.

Постоји дело које треба обавити богатима. Они морају постати свесни своје одговорности као људи којима су поверени дарови Неба. Морамо их подсетити да ће једнога дана полагаати рачун пред Оним који ће судити и живима и мртвима. С њима морамо радити у љубави и страху Божјем. Богаташ се често узда у своје богатство и није свестан опасности која му прети. Очи његовог ума морају бити привучене оним што има трајну вредност. Он мора да призна ауторитет истинске добротe која каже: »Ходите к мени сви који сте уморни и натоварени, и ја ћу вас одморити. Узмите јарам мој на себе, и научите се од мене; јер сам ја кротак и смиран у срцу, и наћи ћете покој душама својим. Јер је јарам мој благ и бреме је моје лако.« (Матеј 11,28-30)

Онима који се у људском друштву истичу својим образовањем, богатством или позивом, ретко се лично скреће пажња на интересе њихове душе. Многи хришћански радници оклевају да се приближе припадницима овог друштвеног слоја. Међутим, тако не би смело да буде. Када се неко дави, ми не бисмо стајали по страни и гледали како човек гине само зато што је правник, трговац или судија. Када бисмо видели људе да јуре према провалији, свакако не бисмо оклевали да их позовемо да стану, без обзира на њихов положај и животни позив. Исто тако не бисмо

230 смели да оклевамо да упозоримо људе на опасности које прете њиховој души.

Нико не би смео да буде занемарен због своје привидне оданости ономе што постоји у свету. Многи људи на високим друштвеним положајима су ојађена срца и мучени таштином. Они чезну за миром који немају. У највишим друштвеним слојевима има оних који су гладни и жедни спасења. Многи ће прихватити помоћ, уколико им се Господњи весници буду лично приближили, љубазно, са срцем које је Христова љубав учинила нежним.

231 Успех еванђеоске поруке не зависи од ученог говора, речитог сведочења или чврстих доказа. Он зависи од једноставности поруке и њене прилагођености душама гладних хлеба живота. »Шта да чиним да добијем живот вечни« је нужна потреба душе.

Хиљадама је могуће прићи на најједноставнији и најскромнији начин. Већина интелектуалних радника, оних који су у свету сматрани најдаровитијим људима и женама, често је освежена једноставним речима оних који љубе Бога и који знају да говоре о тој љубави исто тако природно као што световни људи говоре о ономе за што су дубоко заинтересовани.

Реченице, пажљиво припремљене и промишљене, често имају мало утицаја. Међутим, искрене и поштене речи неког Божјег сина или кћери, изговорене у природној једноставности, имају моћ да отворе врата срца које је дуго било затворено за Христа и Његову љубав.

Нека онај који ради за Христа увек има на уму да не сме да ради у својој сили. Нека се ослони на Господњи престо с вером у Његову моћ да спасе. Нека се бори са Богом у молитви, а онда нека ради, служећи се свим способностима које му је Бог дао. Свети Дух му је на располагању као залог његове успешности. Анђели на служби су уз њега да утичу на срца.

Да су старешине и учитељи у Јерусалиму прихватили истину коју им је Христос објавио, какво би мисионарско средиште постао њихов град! Отпали Израил би се обратио. Велика војска окупила би се око Господа, а Јеванђеље брзо однесено у све крајеве света! Тако је и данас. Када би утицајни људи, који имају велике способности за корисну службу, могли бити задобијени за Христа, какво би дело преко њих могло бити обављено свуда у

подизању палих, окупљању одбачених, ширењу радосне вести о спасењу. Позив би био брзо објављен, а гости окупљени око Господњег стола.

Међутим, не смео мислити само о великим и обдареним људима, а занемаривати сиромашније слојеве. Христос је својим весницима наредио да иду онима који су на путевима и међу оградама, сиромашнима и презренима на Земљи. На трговима и улицама великих градова, на забаченим стазама у унутрашњости земље има породица и појединаца, можда странаца у иностранј земљи, који нису повезани са Црквом и који у својој усамљености мисле да их је Бог заборавио. Они нису свесни шта им ваља чинити да добију живот вечни. Многи су потонули у грех. Многи су пали у оскудицу. Оптерећени су патњама, потребама, неверовањем, очајањем. Болести свих врста прете им, нападајући тело и душу. Они чезну за утехом у својим невољама, док их сотона наводи да је траже у страстима и уживањима која воде у пропаст и у смрт. Он им нуди содомске јабуке, које ће им у устима постати пепео. Они троше свој новац на оно што није храна и свој труд на оно што не сити.

232

У свим овим напаћенима треба да видимо оне које је Христос дошао да спасе. Његов позив упућен њима гласи: »Ој, жедни који сте год, ходите на воду, и који немате новаца, ходите, купујте и једите; ходите, купујте без новаца и без плате вина и млека!... Слушајте ме, па ћете јести што је добро, и душа ће се ваша наситити претилине! Пригните ухо своје и ходите к мени; послушајте, и жива ће бити душа ваша!« (Исаија 55,1-3)

Бог нас је обавезао посебном заповешћу да се старамо о странцима, изгнаницима и сиромашним душама којима недостаје морална снага. Многи, који су наизглед равнодушни према религији, дубоко у срцу чезну за одмором и миром. Иако су, можда, дубоко потонули у грех, ипак постоји могућност да буду спасени.

Христове слуге треба да следе Његов пример. Док је ишао из места у место, Он је тешио напаћене и лечио болесне. Затим им је објављивао велике истине о свом царству. То је дело које морају да обављају и Његови следбеници. Када будете ублажили телесне патње, наћи ћете начин да послужите и потребама душе. Мо-

233

жете им указати на распетог Спаситеља и говорити о љубави великог Лекара, који је једини у стању да их исцели.

Кажите јадним, безнадежним душама, које су зашле с правог пута, да не морају очајавати. Иако су погрешиле, иако нису изграђивале прави карактер, Бог ће их радо вратити к себи, да им обнови радост свога спасења. Он ужива да узме наизглед безвредни материјал, оне преко којих је сотона радио, и да их учини поданицима своје благодати. Он се радује да их избави од гнева који ће пасти на непослушне. Кажите им да има лека, да има очишћења за сваку душу! За њих има места за Господњим столом. Он чека да им укаже добродошлицу.

Они који одлазе на путеве и међу оградe пронаћи ће и друге људе, потпуно различитог карактера, којима ће бити потребна њихова служба. Пронаћи ће људе који живе у потпуном складу са светлошћу коју имају, који најбоље што знају служе Богу, иако су свесни да се велико дело још мора обавити за њих и за оне који живе око њих. Они чезну да боље упознају Бога, јер тек почињу да запажају светлцуање веће светлости. Они се у сузама моле да им Бог пошаље благослов који вером назире негде у даљини. Многе од тих душа могу се наћи усред покварености великих градова, многе живе у веома скромним околностима и управо због тога остају незапажене у свету. Има много оних о којима ни проповедници ни Цркве ништа не знају. Међутим, они на својим скромним, тужним местима сведоче за Господа. Иако имају мало светлости и мало прилике да се уздигну као хришћани, усред све те голоотиње, глади и хладноће, труде се да помогну ближњима. Зато нека пристави многоразличне благодати Божје потраже такве душе, нека посете њихове домове, и у сили Светога Духа нека послуже њиховим потребама. Проучавајте Библију с њима и молите се с њима у једноставности, за коју вас је надахнуо Свети Дух. Христос ће својим слугама дати поруку која ће тим душама послужити као хлеб са Неба. Драгоцени благослов тако ће се преносити од срца до срца, од породице до породице.

234

Заповест изражена Христовим речима: »Натерајте их да дођу«, често је погрешно тумачена. Неки су је сматрали налогом да силом морамо приморавати људе да прихвате Јеванђеље. Међутим, она показује хитност позива, али и успешност доказа које

смо употребили. Јеванђеље се никада не служи силом да људе приведе Христу. Његова порука гласи: »Ој жедни који сте год, ходите на воду!« (Исаија 55,1) »Дух и невеста говоре: Дођи. И који чује нека говори: Дођи!... И ко хоће, нека узме воду живота забавдава!« (Откривење 22,17) Сила Божје љубави и благодати нагони нас да дођемо!

Спаситељ каже: »Ево стојим на вратима и куцам: ако ко чује мој глас и отвори врата, ући ћу к њему и вечераћу с њиме, и он са мном.« (Откривење 3,19.20) Њега не одвраћају поруге нити задржавају претње, Он непрестано тражи изгубљене, говорећи: »Како да те дам?« (Осија 11,8) Иако тврдоврата срца одбацују Његову љубав, Он се враћа да би их још снажније позивао: »Ево стојим на вратима и куцам!« Привлачна моћ Његове љубави подстиче душе да Му отворе. Оне саме признају Христу: »Ти шириш корак мој!« (Псалам 18,36)

Христос ће својим весницима усадити ону исту чежњу и љубав коју Он исказује тражећи изгубљене. Не смемо само говорити: »Дођи!« Има оних који чују позив, али њихове уши нису способне да препознају његово значење. Њихове очи превише су заслепљене да би могле да виде било какво добро у ономе што им је понуђено. Многи схватају своју велику изопаченост и кажу: Нисам достојан да примим помоћ. Оставите ме на миру! Међутим, Божје слуге не смеју одустати. С нежном љубављу, пуном сажалења, приступите обесхрабреним и беспомоћним душама. Удахните им своју храброст, своју наду, своју снагу! Својом љубазношћу подстакнете их да дођу! »И тако разликујући једне милујте, а једне страхом избављајте и из огња вадите!« (Јуда 22.23)

235

Ако Божје слуге у вери буду ходили с Њиме, Он ће дати снагу њиховом проповедању. Он ће их оспособити да тако представе Његову љубав и опасност која прети душама, ако одбију Божју благодат, па ће људи бити подстакнути да прихвате Јеванђеље. Христос ће учинити сјајна чуда уколико људи буду спроводили оно што им је Бог наредио. У људским срцима данас се може догодити исто тако велико преображење какво се догађало у протеклим нараштајима. Џон Бањан био је ослобођен богохуљења и разврата, Џон Њутн од трговања робовима да би могли да објављују васкрслог Спаситеља. И данас се људи као Бањан и Њутн

могу појавити међу људима! Преко људских оруђа која сарађују са божанским, може се задобити многи јадни изгнаник, који ће се са своје стране потрудити да у својим ближњима обнови божански лик. Постоје и они којима су биле пружене веома оскудне прилике, који су ходали путем заблуде зато што нису знали за боље, и које ће обасјати зраци светлости. Као што је Христова реч дошла Закхеју: »Јер ми данас ваља бити у твојој кући« (Лука 19,5), тако ће реч бити упућена и њима и тада ће постати видљиво да су срца оних које смо сматрали окамењеним грешницима, нежна као дечје срце зато што их је Христос запазио. Многи ће доћи из великих заблуда и греха и заузети место оних који су имали прилике и предности, а нису их ценили. Они ће бити убројени међу Божје изабранике, међу Његове драгоцене одабранике; када Христос буде дошао у свом царству, они ће стајати поред Његовог престола.

236

Али, »гледајте да се не одрекнете онога који вам говори«. (Јеврејима 12,25) Исус је рекао: »Јер вам кажем да ниједан од оних званих људи неће окусити моје вечере!« Они су одбили позив и ни један од њих неће бити поново позван. Јевреји су одбијајући Христа, отврдунили своја срца, и себе у толикој мери предали сотониној сили да им је постало немогуће да прихвате Христову благодат. Тако је и сада. Уколико не ценимо Божју љубав, уколико она не постане владајуће начело које омекшава и покорава срце, ми смо потпуно изгубљени. Господ нам не може пружити снажнији приказ своје љубави од онога који нам је већ пружио. Уколико Исусова љубав не покори срце, нема другог средства којим би нас Он могао досегнути.

Сваки пут када одбијете да слушате вест милости, сами себе учвршћујете у неверству. Сваки пут када пропустите да отворите врата свога срца Христу, постајете све неспремнији да слушате Његов глас којим вам се обраћа и тако умањујете своју способност да одговорите на последњи позив милости. Не дозволите да се и о вама напише: »Јефрем се удружио с лажним боговима, остави га!« (Осија 4,17) Не дозволите да Христос плаче над вама као што је плакао над Јерусалимом, говорећи: »Колико пута хтедох да скупим чеда твоја као што кокош скупља пилиће своје под

крила, и не хтесте! Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста!« (Лука 13,34.35)

Ми живимо у времену у коме последња вест милости, последњи позив, одјекује међу синовима човечијим. Заповест: »Идите на путеве и међу ограде«, доживљава своје коначно испуњење. Христов позив биће однесен свакој души. Весници говоре: »Ходите, јер је све готово!« Небески анђели раде заједно са људским оруђима. Свети Дух користи сваки доказ да би те позвао да дођеш. Христос чека неки знак којим ћеш показати да уклањаш преворнице и отвараш врата свога срца да би Он могао да уђе. Анђели чекају да однесу на Небо радосну поруку да је још један изгубљени грешник пронађен. Небеске војске чекају, спремне да засвирају на својим харфама и запевају песму радости зато што је још једна душа прихватила позив да дође на еванђеоску гозбу.

МЕРА ОПРАШТАЊА

19.

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 18,21-35)**

Петар је пришао Христу и поставио му питање: »Госпoде, колико пута ако ми сагрeши брат мој да му опрoстити? До седам пута?« Рабини су сматрали да треба опрoстити три прeступа. Петар је, претпoстављајући да примењује Христово учење, одлучио да број повећа на седам, до броја који означава савршенство. Међутим, Христос захтева да се не уморимо од опраштања. Зато му је одговорио: »Не велим ти до седам пута, него до седам пута седамдесет!«

Описао је затим стварни услов под којим се опрoштење може тражити, и опасност којој се излаже човек који не жели да опрoсти. Испричао је причу о једном цару и његовом поступању према службеницима који су водили послове у његовом царству. Неки од тих службеника руковали су великим свотама новца који је припадао држави. Када је цар затражио да прегледа послове који су им били поверени, пред њега је изведен човек чији је обрачун показао да свом господару дугује огромну суму од десет хиљада таланата. Пошто није имао чиме да плати, владар је, да би наплатио дуг, према тадашњем обичају, наредио да буде продат у робље, заједно са свим својим имањем. Међутим, уплашени дужник пао је пред његове ноге и почео да га преклиње, говорећи: »Господару, причекај ме и све ћу ти платити!« Господар се сажалио над тим слугом, ослободио га и дуг му опрoстио.

»А када изиђе слуга тај, нађе једнога од својих другара, који му је дужан сто гроша, и уквативши га дављаше га, говорећи: дај ми што си дужан! Паде другар његов пред ноге његове и мољаше га говорећи: Причекај ме и све ћу ти платити! А он не хте, него га одведе и баца у тамницу док не плати дуга. Видевши пак другари његови тај догађај жао им би врло и отишавши казаше господару својему сав догађај. Тада га дозвола господар његов, и рече му: Зли

243

слуго, сав дуг онај опростих теби, јер си ме молио! Није ли требало да се и ти смилујеш на свога другара, као и ја на те што се смилвах? И разгневи се господар његов, и предаде га мучитељима док не плати сав дуг свој.«

Ова кратка прича залази у појединости које су неопходне за стварање потпуне слике, али оне немају неку духовну важност. Зато им не треба поклањати пажњу. Међутим, неке значајне истине описане су у овој причи и о њима треба размишљати.

244 Опроштење које је цар дао представља божанско опроштење греха. Христос је представљен као цар, који, покренут сажаљењем, опрашта дуг своје слуги. Том човеку претила је казна, коју је прописивао прекршени закон. Он сам није се могао избавити и управо зато Христос је дошао на овај свет, оденуо своју божанску природу људском и дао свој живот, праведник за неправеднике. Дао је себе за наше грехе и зато свакој души бесплатно нуди крвљу стечено опроштење. »Јер је у Господа милост, и велик је у њега откуп.« (Псалам 130,7)

Ово је област у којој морамо показивати сажаљење према онима који су грешници као и ми. »Љубазни, кад је овако Бог показао љубав к нама, и ми смо дужни љубити један другог!« (1. Јованова 4,11) Христос наглашава: »Забадава сте добили, забадава и дајите!« (Матеј 10,8)

Када је дужник из приче затражио одлагање исплате дуга и обећавао: »Причекај ме мало, и све ћу ти платити«, казна је била повучена. Цео дуг био је избрисан. Међутим, ускоро је добио и прилику да следи пример господара који му је опростио. Изашавши из палате, срео је свога пријатеља, такође слугу, који му је дуговао малу своту. Њему је било опроштено десет хиљада таланта; овај дужник дуговао је њему само стотину гроша. Али човек према коме је тако милостиво поступљено, понашао се према своме сараднику на сасвим другачији начин. Његов дужник му је упутио молбу, потпуно сличну оној коју је он лично упутио цару, али она није добила сличан одговор. Исти човек који је пре тако кратког времена добио опроштај није имао ни нежности ни сажаљења. Милост која је њему била указана, није се показала у његовом поступању према другу у невољи. Није послушао молбу да буде стрпљив. Мала свота коју је потраживао била је све што је

незахвални слуга имао на уму. Захтевао је све што је сматрао својим правом и спровео у дело пресуду, сличну оној која је њему била милостиво опроштена.

Колико има оних који и данас показују исти дух! Када је дужник тражио милост од свога господара, није имао право сазнање о величини свога дуга. Није схватао своју беспомоћност. Надао се да ће се избавити својим трудом. Зато је и тражио: »Причекај ме и све ћу ти платити!« Исто тако многи се надају да ће својим делима заслужити Божју наклоност. Они не схватају своју беспомоћност. Они не прихватају Божју благодат као Божји драговољни дар, већ покушавају да развију неку своју праведност. Њихова срца нису скрхана и скрушена због грехова које су починили и зато су строги и непомирљиви према другима. Њихови греси према Богу, када би се упоредили с гресима њиховог брата према њима, изгледали би као десет хиљада таланата према стотину гроша – скоро милион према један; а ипак остају непомирљиви, неспремни да опросте.

245

246

Господар је, према Христовим речима, позвао немилостивог дужника и рекао: »Зли слуго, сав дуг онај опростих теби, јер си ме молио! Није ли требало да се и ти смилујеш на свога другара, као и ја на те што се смиловах? И разгневи се господар његов, и предаде га мучитељима док не плати сав дуг свој.« Исус је наставио: »Тако ће и Отац мој небески учинити вама, ако не опростите сваки брати својему од срца својих!« Онај који одбија да опрости одбацује сваку наду да ће и сам добити опроштење.

Међутим, поука из ове кратке приче не сме бити злоупотребљена. Божја спремност да нам опрости, ни на који начин не умањује нашу дужност да Му будемо послушни. Исто тако, дух опраштања нашим ближњима не умањује њихове праведне обавезе према нама. У молитви којој је научио своје ученике, Христос је рекао: »И опрости нам дугове наше као и ми што опраштамо дужницима својим!« (Матеј 6,12) Христос тиме није желео да каже да од својих дужника не смемо тражити да испуне своје законске обавезе према нама, уколико желимо да добијемо опроштење својих греха. Уколико они нису у стању да одговоре својим обавезама, чак и онда када је то последица њиховог рђавог управљања средствима, не смемо их бацати у затвор, тлачити или чак немилосрд-

247

но поступати према њима; али прича не захтева од нас да трпимо нехат. Божја реч изјављује да онај ко не жели да ради, не треба ни да једе (2. Солуњанима 3,10). Господ не захтева од човека који напорно ради да подржава друге у њиховој лености. Многи губе време, не улажу озбиљне напоре и зато западају у сиромаштво и несташницу. Уколико они који имају ове мане не исправе своје недостатке, све што бисмо могли учинити за њих личило би на сипање блага у врећу без дна. Ипак, постоји и неизбежно сиромаштво, и ми морамо показати нежност и саучешће према таквим несрећницима. Према ближњима морамо поступати онако како бисмо желели да се у сличним околностима поступа према нама.

Свети Дух нас позива преко апостола Павла: »Ако има дакле које поучење у Христу, ако има која утеха љубави, ако има која заједница Духа, ако има које срце жалостиво и милостиво, испуните моју радост, да једно мислите, једну љубав имате, једнодушни и једномислени! Ништа не чините успркос или за празну славу, него понизношћу чините један другогa већег од себе. Не гледајте сваки за своје него и за других.« (Филипљанима 2,1-5)

Међутим, грех се не сме олако схватати. Господ нам је заповедио да не трпимо зло на свом брату. Он каже: »Ако ти сагреси брат твој, накарај га!« (Лука 17,3) Грех се мора назвати правим именом и јасно се мора изнети ономе који зло чини.

Апостол Павле надахнут Светим Духом, обраћајући се Тимоотију, пише: »Проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.« (2. Тимоотију 4,2) И Титу је написао: »Јер има много непослушних, празноговорљивих и умом преварених... заради тога карај их без штеђења, да буду здрави у вери.« (Титу 1,10-13)

Христос је лично рекао: »Ако ли ти сагреси брат твој, иди и покарај га међу собом и њим самим; ако те послуша, добио си брата свога. Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу да све речи остану на устима два или три сведока. Ако ли ни њих не послуша, кажи цркви; а ако ли не послуша ни цркве, да ти буде као незнабожац и цариник.« (Матеј 18,15-17)

248

Наш Господ учи да се тешкоће међу хришћанима морају превазилазити у крилу Цркве. Не смемо их откривати онима који се не боје Бога. Ако хришћанину његов брат учини зло, нека се не

обраћа неверницима ни судским установама. Нека следи упутства која је Христос дао. Уместо да покушава да се освети, нека се труди да спасе свога брата. Бог ће штитити интересе оних који Га љубе и који Га се боје и зато свој случај с поверењем можемо препустити Ономе који суди праведно.

Када се учињена зла понове неколико пута, а извршилац сваки пут признаје своју грешку, повређени често постаје уморан и мисли да је већ довољно опраштао. Међутим, Спаситељ је јасно рекао како морамо поступати према онима који нам зло чине: »Ако ти сагреши брат твој, накарај га, па ако се покаје, опрости му!« (Лука 17,3) Немој га сматрати недостојним свога поверења. »Чувајући себе да и ти не будеш искушан!« (Галатима 6,1)

Уколико твоја браћа греше, треба да им опростиш. Када дођу к теби и признају шта су учинили, немој да кажеш: »Чини ми се да нису показали довољно понизности! Мислим да њихово признање није искрено.« Одакле ти право да им судиш, када ниси у стању да читаш срца? Божја реч каже: »Па ако се покаје, опрости му. И ако ти седам пута на дан сагреши, и седам пута на дан дође к теби и рече: кајем се, опрости му!« (Лука 17,3.4) И не само седам пута, већ седамдесет пута седам, управо онолико често колико Бог опрашта теби!

249

Ми лично за све дугујемо Божјој обилној благодати. Благодат у завету одредила је наше посињење. Благодат у Спаситељу омогућила је наше искупљење, наше обновљење, и наше уздизање до сунаследства са Христом. Нека се та благодат покаже и према другима.

Немојте онима који су погрешили дати повода да се обесхрабре. Немојте својом фарисејском оштрином рањавати свога брата. Нека вам се ни у уму ни у срцу не појави нека заједљива, горка мисао. Нека се у вашем гласу не покаже никакав траг презира. Ако будете одлучили да изразите неко своје мишљење, или да узмете равнодушан став, или да покажете сумњичавост и неповерење, можете запечатити пропаст те душе. Њој је потребан брат са срцем старијег Брата, срцем пуним сажалења, да утиче на њена људска осећања. Нека осети чврст стисак братске руке, нека зачује шапат: »Хајде да се помолимо!« Бог ће и вама и њему поклонити богато искуство. Молитва нас сједињује међусобно и са Богом. Молитва доводи Исуса на нашу страну, даје слабој, збуње-

ној души нову снагу да савлада свет, тело и ђавола. Молитва одбија сотонине нападе.

Када се неко окрене од несавршених људи да би посматрао Исуса, у његовом карактеру догађа се божанско преображење. Христов Дух, делујући на срце, прилагођава га Његовом лику. А онда, на вама је да уздигнете Исуса. Нека ваше духовне очи посматрају »Јагње Божје које узео је на се грехе света«. (Јован 1,29) Када се будете укључили у Његово дело, сетите се да »ће онај који обрати грешника с кривога пута спасти душу од смрти и покрити мноштво греха«. (Јаков 5,20)

»Ако ли не опраштате људима греха њихових, ни Отац ваш неће опростити вама греха ваших.« (Матеј 6,15) Ништа не може оправдати непомирљив дух. Онај ко је немилостив према другима показује да ни он сам нема дела у Божјој благодати која опрашта грехе. Божанско опроштење привлачи душу залуталога великом срцу Бескрајне Љубави. Река божанског сажалења тече у душу грешника, а из ње у душе других. Нежност и милост које је Христос показао у свом савршеном животу, видеће се у животу оних који имају део у Његовој благодати. Али, »ако ко нема Духа Христа, он није његов«. (Римљанима 8,9) Такав се отуђио од Бога, и једино је спреман за вечно одвајање од Њега.

Истина, он је некада примио опроштење од Бога, али његов немилостиви дух показује да сада одбацује Божју љубав која опрашта. Он сам одвојио се од Бога и налази се у истом положају у коме је био пре опроштења. Он се одрекао свога покајања, а његови греси оптерећују га као да се никада и није покајао.

Међутим, велика поука ове кратке приче крије се у разлици између Божјег сажалења и тврдоће човековог срца, у чињеници да божанска милост која опрашта треба да буде мера његове способности опраштања. »Није ли требало да се и ти смилујеш на својега другара, као и ја на те што се смивоах?«

Нама није опроштено зато што опраштамо, већ док опраштамо. Темелј потпуног опроштења налази се у незаслуженој Божјој љубави, а ми својим понашањем према другима показујемо да ли је та љубав постала и наша. Зато Христос каже: »Јер каквим судом судите, онаквим ће се вам се судити; каквом мером мерите, онаквом ће вам се мерити!« (Матеј 7,2)

ДОБИТАК КОЈИ ПОСТАЈЕ ГУБИТАК

**(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 12,13-21)**

Христос је, као и обично, поучавао и око Њега се, осим ученика, окупило много других слушалаца. Управо је ученицима говорио о догађајима у којима ће ускоро и они сами учествовати. Истине које им је поверио, требало је да разгласе унаоколо, а то ће их довести у сукоб са владарима овога света. Биће извођени пред судове, пред властодршце и владаре. Обећао им је мудрост којој се нико неће моћи супротставити. Његове речи, које су утицале на срце мноштва и збуњивале Његове лукаве противнике, сведочиле су о сили Духа кога је обећао својим следбеницима и који ће становати у њима.

Међутим, било је много оних који су чезнули за небеском благодаћу, али само да би задовољили своје себичне циљеве. Запазили су да Христос има чудесну способност да истине објављује у јасној светлости. Чули су обећање које је дао својим следбеницима да ће им уделити мудрост да говоре пред управитељима и властима. Зар им не би могао посудити ту своју силу да остваре своје земаљске циљеве?

»Рече му пак неки из народа: Учитељу, реци брату мојему да подели са мном достојање!« Бог је преко Мојсија дао упутства о наслеђивању имовине. Најстарији син добијао је два дела очевог имања (5. Мојсијева 21,17), док су млађа браћа добијала по један део. Овај човек сматрао је да га је брат закинуо приликом деобе наследства. Његови напори да се избори за своја права остали су узалудни, али мислио је да ће сигурно постићи успех, ако се Христос буде заложиио за њега. Слушао је Христове узбудљиве позиве и Његове свечане осуде књижевника и фарисеја. Када би се таквим гласом изрекла заповест његовом брату, сигурно да се не би усудио да закинутом брату одбије његов део.

Усред свечаних поука које је Христос давао, овај човек је прекинуо Његово излагање из чисто себичних разлога. Он је ценио само оне Господње способности које би се могле искористити за унапређење његових земаљских послова; али духовне истине ни су утицале ни на његов ум, ни на његово срце. Задобијање наследства заокупљало је све његове мисли. Исус, Цар славе, који богат будући, нас ради осиромаша, отварао му је ризнице божанске љубави. Свети Дух га је заклињао да постане наследник непропадљивог наследства, »које неће иструнути ни увенути«. (1. Петрова 1,4) Видео је доказе Христове моћи. Добио је прилику да се обрати Великом Учитељу, да изрази најдубље тежње свога срца. Међутим, слично човеку с прљавим грабуљама из Бањанове алегорије, свој поглед је управио према земљи и није видео круну изнад своје главе. Слично Симону Врачару, Божји дар ценио је једино као средство за стицање земаљских добитака.

253 Спаситељева мисија на Земљи брзо се ближила крају. Остало му је само још неколико месеци да доврши оно што је дошао да учини – да успостави своје царство благодати. Ипак, људска лакомот покушала је да Га одврати од Његовог дела и наведе да се придружи расправи око комада земље. Међутим, Исуса ништа није могло удаљити од Његове мисије. Његов одговор је гласио: »Човече, ко је мене поставио судијом или кметом над вама?»

Исус је овом човеку могао да каже шта би било право да добије. Он је знао како би гласила праведна пресуда у овом случају; међутим, браћа су се свађала зато што су и један и други били лакоми. У ствари, Христос као да је хтео да каже: није моје дело да решавам овакве сукобе! Он је дошао с другом намером, да проповеда Јеванђеље и тако допринесе да људи постану свесни небеске стварности.

Христово поступање у овом случају представља поуку свима који служе у Његово име. Када је послао дванаесторицу, рекао им је: »А ходећи проповедајте и казујте да се приближило царство небеско. Болесне исцељујте, губаве чистите, мртве дижите, ђаволе изгоните! Забадава сте добили, забадава и дајите!« (Матеј 10,7,8) Земаљске сукобе у народу није требало да решавају. Њихов посао био је да покрену људе да се помире са Богом. У том делу крила се њихова моћ да буду на благослов човечанству. Хри-

стос је једини лек за људске грехе и жалости. Јеванђеље Његове благодати једино може да излечи зла која муче људско друштво. Неправедност богатих према сиромашнима и мржња сиромашних према богатима имају свој корен у себичности, а себичност може да се уклони једино покорношћу Христу. Себично срце пуно греха једино Он може да замени новим срцем пуним љубави. Нека Христове слуге проповедају Јеванђеље, надахнути Духом који је дошао са Неба, и нека обављају дело које је Он обављао за добробит људи. Тада ће се показати резултати у благословима и уздизању човечанства какви никада не би могли бити остварени људском силом.

Наш Господ је указао на сам корен проблема који је мучио Његовог саговорника, и у корен свих сличних проблема, када је рекао: »Гледајте и чувајте се лакомства, јер нико не живи оним што је сувише богат!«

254

»Каза им пак причу говорећи: у једнога богатога човека роди њива. И мишљаше у себи говорећи: шта ћу чинити? Немам у што сабрати своје летине. И рече: ево ово ћу чинити: покварићу житнице своје и начинити веће, и онде ћу сабрати сва своја жита и добро своје, и казаћу души својој: Душо, имаш много имање за много година, почивај, једи, пиј, весели се! А Бог њему рече: Безумниче, ову ноћ узеће душу твоју од тебе; а што си приправио чије ће бити? Тако бива ономе који себи тече благо, а не богати се у Бога!«

255

Христос је причом о неразумном богаташу показао лудост свих оних којима свет представља све. Овај човек примио је све од Бога. Сунцу је било дозвољено да обасјава његове њиве; јер његови зраци допиру и до праведника и до неправедника. Пљускови с неба падају и добрима и злима. Господ је учинио да биље буја и да поља доносе обилан род. Богаташ се нашао у невољи питајући се шта ће учинити са својим родом. Његове житнице већ су се пресипале од рода, и није имао места да смести вишкове нове жетве. Није мислио на Бога, од кога долазе сви благослови. Није схватио да га је Бог учинио приставом над својим добрима да би могао да помогне невољнима. Имао је благословену прилику да уместо Бога дели милостињу, али је мислио само на своју удобност.

Богаташу је било познато стање сиромашних, сиротих, удовица, патника, невољника; на много места могао је расподелити своја

добра. Лако је могао да се одрекне дела свога обиља, а многи домови били би ослобођени несташнице, многа гладна уста нахрањена, многи голи одевени, многа срца обрадована, многе молитве за хлеб и одећу услишене, многе песме захвалности уздигле би се према Небу. Господ је чуо молитве невољника и у својој доброти постарао се за сиромашне (Псалам 68,10). Обилне залихе за потребе многих биле су нагомилане у благословима, који су били додељени богаташу. Међутим, он је затворио своје срце за вику невољних и заповедио својим слугама: »Ево ово ћу чинити: покварићу житнице своје и начинићу веће, и онде ћу сабрати сва своја жита и добро своје; и казаћу души својој: Душо, имаш много имање на много година, почивај, једи, пиј, весели се!«

256
257
Циљеви овога човека нису били узвишенији од циљева животиња које пропадају. Живео је као да нема Бога, нема Неба, нема будућег живота; као да је све што има искључиво његово, као да не дугује ништа ни Богу ни људима. Псалмиста је описао овог богаташа када је написао: »Рече безумник у срцу својем: нема Бога!« (Псалам 14,1)

Овај човек живео је и планирао за себе. Схватио је да се обилно постарао за своју будућност и да више нема никаквог посла осим да чува плодове свога труда и ужива у њима. Прогласио је себе срећнијим од других људи, а себи је приписао заслугу за своје мудро господарење. У очима својих суграђана сигурно је био угледан; они су га хвалили као човека здравог разума који зато ужива у благостању. Јер људи »славе тебе, што угађаш себи«. (Псалам 49,18)

Али је »премудрост овога света лудост пред Богом«. (1. Коринћанима 3,19) Док је богаташ очекивао да ће у будућности уживати у годинама благостања, Господ је стварао сасвим друге планове за њега. Овом неверном приставу била је упућена порука: »Безумниче, ову ноћ узеће душу твоју од тебе!« Проглашена је пресуда од које се новцем није могао искупити. Богатством које је нагомилао није могао да плати ни одлагање њеног извршења. У једном тренутку све око чега се целога живота трудио постало је потпуно безвредно. »А што си приправио чије ће бити?« Његова пространа поља и препуне житнице измакле су се његовој власти. »Баш се узалуд кида, сабира, а не зна коме ће допасти!« (Псалам 39,6)

Једино што би му у том животном тренутку било драгоцено није осигурао за себе. Живећи себично одбацио је божанску љубав која би се преко њега изливала на његове ближње. На тај начин одбацио је живот. Јер Бог је љубав, а љубав је живот. Овај човек изабрао је земаљско уместо духовнога, па је заједно са земаљским морао и да нестане. »Човек у части, ако није разуман, изједначиће се са стоком, коју кољу.« (Псалам 49,20)

»Тако бива ономе који себи тече благо, а не богати се у Бога.« Ова слика обухвата сва времена. Ви можете планирати за своје себично добро, можете сакупљати благо, можете градити палате велике и високе, као што су то чинили градитељи некадашњег Вавилона; али не можете подићи зид толико висок или врата толико јака да задржите веснике пропасти. Цар Валтасар је »начинио велику гозбу« у својој палати. »Пијаху вино, и хваљаху богове златне и сребрне и медене и дрвене и камене.« Међутим, рука Невидљивога написала је на зиду речи проклетства, а кораци непријатељских чета одјекнули су на вратима његове палате. »Исту ноћ би убијен Валтасар, цар халдејски«, а страни монарх заузео је његов престо (Данило 5,30).

Живети себи значи пропасти. Лакомост, жеља за себичним добитком, одвајају душу од живота. Присвајати себи, грабити за себе, то је изражавање сотонског духа. Христов дух наводи људе да дају од себе, да себе жртвују за добро ближњих. »И ово је сведочанство да нам је Бог дао живот вечни, и овај живот вечни у Сину је његовом. Ко има Сина Божјега има живот; ко нема Сина Божјега нема живота.« (1. Јованова 5,11.12)

Управо зато Он каже: »Гледајте и чувајте се од лакомства, јер нико не живи оним што је сувише богат.«

258

259

ПРЕМОШЋЕНА ПРОВАЛИЈА

21.

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 16,19-31)

Христос је у својој причи о богаташу и Лазару показао да човек у овом животу одлучује о својој вечној судбини. Божја благодат је понуђена свакој души у току овог времена пробе. Међутим, ако људи пропусте прилике које су им пружене и уместо тога угађају својим прохтевима, сами себи ускраћују вечни живот. Никакво ново време милости неће им бити пружено. Својом одлуком сами су створили непремостиву провалију између себе и свога Бога.

Ова прича из живота наглашава супротност између богаташа који се није ослањао на Бога и сиромаша који је то чинио. Христос показује да долази време у коме ће положај ових људских категорија бити потпуно промењен. Они који су сиромашни у добрима овога света, али се уздају у Бога и стрпљиво подносе патње, једнога дана биће уздигнути изнад оних, који данас заузимају највише положаје које свет може да понуди, али свој живот нису предали Богу.

Христос је рекао: »Човек неки пак беше богат, који се облачаше у скерлет и свилу, и живљаше сваки дан господски и веселаше се. А беше један сиромаш, по имену Лазар, који лежаше пред његовим вратима гнојав, и жељаше да се насити мрвама које падаху с трпезе богатога.«

Богаташ није припадао људима представљеним неправедним судијом, који отворено изражавају своје непоштовање и Бога и људи. Он је себе сматрао сином Аврамовим. Према сиромашу није насилно поступао, нити је тражио од њега да се удаљи зато што би му и поглед на њега био неугодан. Уколико је сиромашу, јадном припаднику људског рода, пружало утеху да га гледа док он пролази кроз своја врата, богаташ се није противио да остане на том

260

месту. Међутим, био је себично равнодушан према потребама свог напаћеног брата.

У то доба није било болница у којима би болеснима могла бити пружена помоћ. Паћеници и сиромашни били су препуштени старању оних којима је Господ поверио богатство да им пруже помоћ и утеху. Тако је било и у овом случају с просјаком и богаташем. Лазару је помоћ била веома потребна, јер није имао ни пријатеља, ни дома, ни новца, ни хране. А ипак, био је остављен да из дана у дан живи у таквим условима, док је богати племић могао да задовољи сваку своју потребу. Онај који је био вишеструко способан да ублажи патње својих ближњих живео је за себе, као што то и данас многи чине.

И данас су многи у нашој близини гладни, необучени и без дома. Ако занемаримо да својим средствима послужимо овим сиромашним, напаћеним душама товаримо себи терет кривице с којим ћемо се једнога дана са страхом суочити. Свака лакомот осуђена је као идолопоклонство. Свако себично попуштање личним прохтевима у Божјим очима представља прекршај.

Бог је богаташа учинио приставом над својим добрима и зато је имао била дужност да прискаче у помоћ управо у случајевима као што је био Лазаров. Заповест је гласила: »Зато љуби Господа Бога својега из свега срца својега и из све душе своје и из све снаге своје.« (5. Мојсијева 6,5) »Љуби ближњег својега као себе самога!« (3. Мојсијева 19,18) Богаташ је био Јеврејин који је знао Божју заповест. Али заборавио је да је одговоран за служење повереним средствима и способностима. Господњи благослови обилно су почивали на њему, али он их је себично употребљавао, да прослави себе, а не свога Створитеља. У складу са својим обиљем био је обавезан да се својим даровима послужи за уздицање човечанства. То је била Господња заповест, али богаташ није размишљао о својим обавезана према Богу. Он је давао новац у зајам и узимао камату од новаца које је позајмљивао; није давао камате на средства која је Бог њему посудио. Имао је новца и способности, али их није користио. Заборављајући на своју одговорност пред Богом, све своје снаге посвећивао је уживањима. Све оно чиме је био окружен, низ задовољстава којима се одавао, хвале и ласкања која је добијао од својих пријатеља, све то доприно-

сило је његовом себичном уживању. Толико је био обузет дружењем са својим пријатељима да је изгубио сваку свест о својој одговорности да сарађује с Богом у Његовој служби милости. Имао је прилику да разуме Божју реч, да примењује у животу њена начела, али друштво одано задовољствима, којим се окружио тако је испунило његово време да је заборавио на Бога вечности.

А онда је наступило време у коме се догодила промена у положају ова два човека. Сиромах је патио из дана у дан, али стрпљиво и тихо је трпео. После неког времена умро је и био сахрањен. Није било никога да плаче за њим; али својом стрпљивошћу у патњама сведочио је за Христа, издржао је пробу своје вере, а у Библији је описан како на рукама анђела одлази да буде стављен у наручје Аврамово.

Лазар представља напаћене сиромаше који верују у Христа. Када буде одјекнула Божја труба, заједно са свима који су у гробовима, он ће чути Христов глас и изаћи да прими своју награду; јер његова вера у Бога није била само теорија, већ стварност.

262

»А умре и богати и закопаше га. И у паклу када беше у мукама подиже очи своје и угледа издалека Аврама и Лазара у наручју његову. И повикавши рече: Оче Авраме, смилуј се на ме и пошљи ми Лазара нека умочи у воду врх од прста својега, и да ми расхлади језик, јер се мучим у овом пламену.«

У овој краткој причи, Исус се срео са људима на њиховом тлу. Учење о свесном стању човека у времену између смрти и васкрсења заступали су многи слушаоци Христових речи. Спаситељ је знао њихова веровања, па је тако обликовао своју причу да је своје значајне истине објавио преко њихових укорењених мишљења. Он је својим слушаоцима подигао огледало да могу да виде себе и свој прави однос према Богу. Послужио се њиховим веровањима да им пренесе мисао коју је желео да истакне свима – да људе не треба вредновати према њиховом имању; јер све што човек има добио је као позамјицу од Господа. Човек злоупотребом тих дарова ставља себе дубоко испод најсиромашнијих и најизмученијих међу људима који љубе Бога и уздају се у Њега.

Христос је од својих слушалаца очекивао да схвате да човек после смрти не може ништа учинити за спасење своје душе. Авраму је ставио у уста следеће речи: »Синко, опомени се да си ти

примио добра своја у животу своме, и Лазар опет зла, а сад се он теши, а ти се мучиш. И преко свега тог, постављена је међу нама и вама велика пропаст, да они који би хтели одовуд к вама прећи, не могу, нити они отуда к нама да прелазе. «Тиме је Христос представио безнадност тражења још једне прилике. Овај живот је једино време дато човеку да се припреми за вечност.

263 Богаташ није одбацио мисао да је дете Аврамово, и представљен је како у свом очајању тражи помоћ од њега. Молио се: »Оче Авраме, смилуј се на ме!« Он се није молио Богу, већ Авраму. Тиме је показао да Аврама ставља изнад Бога и да мисли да му сродство с Аврамом може осигурати спасење. Разбојник на крсту упутио је своју молитву Христу: »Опомени ме се, Господе, кад дођеш у царство своје!« (Лука 23,42) Одговор је одмах стигао: »Заиста ти кажем данас (док висим на крсту и трпим понижења и патње), да ћеш бити са мношвом у рају!« Међутим, богаташ се молио Авраму, и његова молба није била услышена. Једино је Христос уздигнут »за Поглавара и Спаса, да да Израиљу покајање и опроштење греха«. (Дела 5,31) »Јер нема другога имена под небом данога људима којим бисмо се ми могли спасти!« (Дела 4,12)

Богаташ је цео живот провео угађајући себи и зато је прекасно увидео да се није постарао за вечност. Схватио је своје неразумље, помислио на своју браћу, која ће наставити да живе као што је он живео, наиме, живети да угоде себи. Зато је упутио молбу: »Молим те дакле, оче, да га пошаљеш кући оца мојега, јер имам пет браће, нека им посведочи да не би и они дошли на ово место мучења!« Међутим, »рече му Аврам: они имају Мојсија и пророке, нека њих слушају! А он рече: не, оче Авраме, него ако им дође ко из мртвих покајаће се! А Аврам му рече: ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвих устане неће веровати!«

264 Када је богаташ потражио нове доказе који ће утицати на његову браћу, јасно му је речено да их ни нови докази, уколико и буду пружени неће уверити. Ова молба била је у ствари неизречени приговор Богу. Као да је богаташ желео да каже: »Да си ме озбиљније упозорио, не бих сада био овде!« У својој причи Исус каже да је Аврам овако одговорио на тај захтев: »Твоја браћа била су довољно упозорена. Њима је била послана светлост, али они

нису хтели да је искористе; истина им је била објављена, али они нису хтели да је слушају!»

»Ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвих устане, неће веровати!« Ове речи показале су своју веродостојност у историји јеврејског народа. Подизање из мртвих Лазара из Витаније, који је већ четири дана лежао мртав, било је Христово последње чудо. Јеврејима је био дат овај сјајни, прекрасни доказ Спаситељевог божанства, али они су га одбили. Лазар је васкрсао из мртвих и пружио им своје сведочанство, али они су отврднули своја срца за сваки доказ, па су чак покушали и да га убију (Јован 12,9-11).

Закон и пророци су Божје одабрано средство за спасење људи. Христос је рекао: Нека послушају те доказе! Ако не буду послушали Божји глас који проговара преко Његове речи, онда ни сведочење човека који би устао из мртвих не би било прихваћено!

Они који буду послушали Мојсија и пророке неће тражити већу светлост од оне коју им је Бог дао; али ако одбију светлост, ако пропусте да искористе прилике које су им пружене, људи неће послушати ни онога који би из мртвих дошао да им објави божанску поруку. Не би их уверио ни тај доказ; јер они који су одбацили закон и пророке тако чине тврдим своје срце да ће касније одбацили сваку светлост.

Разговор између Аврама и некадашњег богаташа треба схватити симболички. Из њега треба извући поуку да је сваки човек добио довољно светлости да обави задатак који му је Бог наменио. Човекове одговорности усклађене су са његовим приликама и предностима. Бог свакоме даје довољно светлости и своје милости да обави посао који му је дат. Ако човек пропусти да учини оно на што слабија светлост указује као на његову дужност, снажнија светлост открила би једино његову неверност, његов немар да искористи благослове које је добио. »Који је веран у малом, и у многим је веран; а ко је неверан у малом, и у многим је неверан.« (Лука 16,10) Они који одбијају да буду просветљени преко Мојсија и пророка и траже да виде неко велико чудо, не би били осведочени ни да се оно стварно догоди.

265

Пример о богаташу и Лазару показује како су две групе, које су представљала ова два човека, оцењене у невидљивом свету.

Бити богат није грех, уколико богатство није стечено на неправедан начин. Богаташ није осуђен зато што је био богат, проклетство ће га стићи уколико поверена средства троши у себичне сврхе. Много боље би учинио да своја средства уложи у ризницу Божјег престола; употребивши их да чини добро. Смрт не може човека да претвори у сиромаша, уколико се посветио стицању вечног богатства. Човек који своје благо гомила за себе, не може од њега ништа понети са собом на Небо. Показаће се као неверни пристав. У току свог живота имао је на располагању своја добра, али заборавио је своје обавезе према Богу. Пропустио је да себи осигура небеско благо.

Богаташ који је уживао толико погодности, представљен је као човек који је пропустио да оплемени своје дарове тако да његова дела могу бити достојна узвишеног будућег живота, да посведоче о искоришћеним духовним предностима. Сврха откупљења није само у брисању грехова, већ и да поврати човеку све духовне дарове које је изгубио због изопаченог утицаја греха. Новац се не може понети у следећи живот; тамо неће ни бити потребан, али добра дела којима смо задобили душе за Христа, понећемо у небеске дворове. Они који Господње дарове себично задржавају за себе, који своје ближње притиснуте потребама остављају без своје помоћи и не чине ништа да би унапредили Божје дело у свету, срамоте свога Створитеља. Поред њихових имена у небеским књигама биће записано да су покрали Бога.

266

Богаташ је имао све што се новцем могло купити, али није стекао богатство којим би могао да среди свој рачун са Богом. Живео је као да је све што има стварно његово. Одбацио је Божје позиве и захтеве напаћених сиромаша. Међутим, на крају је одјекнуо позив који више није могао да одбије. Сила с којом није могао да преговара нити да јој се одупре заповедила му је да остави добра којима више неће управљати као пристав. Некадашњи богаташ постао је тако пуки сиромаш. Одећа Христове праведности, изаткана на небеском разбоју, није га могла покрити. Онај који је некада носио најскупоценији гримиз, најфинији лан, сада је остао потпуно неодевен. Његово време милости је истекло. Ништа није донео на овај свет, ништа није ни однео из њега.

Христос је разгрнуо завесу и ову слику приказао свештеницима и главарима, књижевницима и фарисејима. Гледајте је ви, богати добрима овога света, који сте сиромашни пред Богом! Зар нећете размислити о овом призору? Оно што је високо цењено међу људима одвратно је у Божјим очима. Христос пита: »Јер каква је корист човеку ако задобије сав свет а души својој науди? Или какав ће откуп дати човек за душу своју?« (Марко 8,36.37)

Поука за јеврејски народ

Док је Христос износио причу о богаташу и Лазару, многи припадници јеврејског народа налазили су се у истом жалосном положају као богаташ, који се служио Господњим даровима да би задовољио своје себичне прохтеве и који се припремао да чује пресуду: »Измерен си на мерила, и нашао си се лак!« (Данило 5,27) Богаташ је уживао све материјалне и духовне благослове, али је одбио да сарађује са Богом у служењу тим благословима. Тако је било и са целим јеврејским народом. Господ га је учинио чуварем своје свете истине. Поставио га је да буде пристав Његове благодати. Дао му је све духовне и материјалне предности и наредио да те благослове дели са другима. Он је имао посебна упутства о поступању према браћи у невољи, или према странцима који живе са њим, или према сиромашнима у свом окружењу. Није смео да из свега извлачи корист само за себе, већ је морао да се сећа оних који имају потребе и да дели са њима. Бог је обећао да ће га благословити у складу са његовим делима љубави и милосрђа. Али, као и богаташ, јеврејски народ није напаћеном човечанству пружио руку помоћницу, нити се потрудио да задовољи материјалне и духовне потребе ближњих. Пуни охолости Јевреји су сматрали себе изабраним и повлашћеним Божјим народом; али нису служили Богу нити су Га поштовали. Сва њихова сигурност у спасење темељила се на чињеници да потичу од Аврама. »Ми смо деца Аврамова«, охоло су тврдили (Јован 8,33). Када је наступила криза, показало се да су се потпуно одвојили од Бога и да се ослањају на Аврама као да им је он Бог.

267

Христос је тежио да расветли потамнели ум јеврејског народа. Зато им је рекао: »Када бисте ви били деца Аврамова, чинили бисте дела Аврамова. А сад гледате мене да убијете, човека који

вам истину казах коју чух од Бога. Тако Аврам није чинио.« (Јован 8,39.40)

Христос никакве заслуге није приписивао родословима. Он је учио да духовне везе замењују сваку земаљску везу. Јевреји су тврдили да потичу од Аврама; али, пропуштајући да чине дела Аврамова, показали су да нису његова права деца. Једино они који докажу да су духовно у складу са Аврамом, јер слушају Божји глас, припадају његовом правом потомству. Иако просјак, Лазар је припадао друштвеном слоју који су људи сматрали нижим, Христос га је убројио међу људе с којима би Аврам склопио присно пријатељство.

268

Богаташ, иако окружен свим животним удобностима, био је у тако дубоком незнању да је Аврама ставио на место које једино припада Богу. Да је ценио своје високе предности и да је допустио Светоме Духу да обликује његов ум и његово срце, налазио би се у потпуно другачијем положају. Тако би било и с народом кога је представљао. Да су се Јевреји одазвали божанском позиву, њихова будућност била би потпуно другачија. Стекли би истинску духовну проициљивост. На располагању су имали средства која би Бог још и умножио, тако да би постала довољна да донесу благослов и просветљење целом свету. Међутим, они су се толико удаљили од Господњег реда да је цео њихов живот постао изопачен. Дарове које су добили као Божји пристави, нису употребљавали у складу с начелима истине и праведности. Вечност није улазила у њихове прорачуне, а као последица њихове неверности пропаст је погодила цео народ.

Христос је знао да ће се Јевреји приликом разорења Јерусалима, сетити Његовог упозорења. Тако је и било. Када се катастрофа наднела над Јерусалим, када су глад и сваковрсне патње захватиле народ, сви су се сетили ових Христових речи и разумели Његову причу. Занемаривши своју дужност да светлошћу од Бога даном обасјају цео свет, сами су на себе навукли патње које су их задесиле.

У последње време

Завршни призори у историји ове Земље описани су на крају приче о богаташу. Богаташ који се хвалио да припада Аврамовим потомцима, ипак је био раздвојен од Аврама непремостивом про-

валијом – погрешно развијеним карактером. Аврам је служио Богу и следио Његову реч вером и послушношћу. Међутим, богаташ се није освртао на Бога и потребе напаћеног човечанства. Непремостива провалија између њега и Аврама била је провалија непослушности. Многи и данас иду истим смером. Иако су уписани у црквене књиге, нису обраћени. Они могу учествовати у црквеним службама, могу певати псалам: »Као што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи тебе, Боже« (Псалам 42,1), али то представља лажно сведочанство! У Божјим очима они нису ништа праведнији од најгорег грешника. Душа која чезне за узбудљивим световним уживањима, ум који је заокупљен жељом да се размеће, не могу служити Богу. Као и богаташ из ове приче, такав човек нема склоности да се бори против жеља тела. Он чезне да задовољи своје прохтеве. Он бира атмосферу греха. Када га изненада задеси смрт, одлази у гроб носећи карактер који је обликовао током свог живота у сарадњи са сотонским силама. У гробу више нема прилике за било какав избор, било добро било зло; јер у дан у који човек умре пропадну све помисли његове (Псалам 146,4; Проповедник 9,5.6)

269

Када их Божји глас буде пробудио, умрли, ће изаћи из гроба са истим прохтевима и страстима, са истим склоностима и пропуштима, које су гајили за живота. Бог неће учинити чудо да поново створи човека који није желео да буде поново створен, док је уживао све предности и имао на располагању сва средства. У току свог живота није се радовао у Господу, није налазио задовољства у Његовој служби. Његов карактер није био у складу са Богом и зато не би могао да буде срећан у небеској породици.

Данас у нашем свету постоје људи који су задовољни својом праведношћу. Они нису неумерени, нису пијанице, нису ни неверници; они само желе да живе за себе, а не за Бога. Он није у њиховим мислима; зато су и сврстани међу невернике. Када би им било омогућено да уђу на врата у Божји град, не би имали права на дрво живота, јер су одречно одговорили, када су им биле представљене Божје заповести са својим захтевима који обавезују. Они који нису служили Богу овде; неће служити Богу ни у вечности. Они не би могли да живе у Његовој присутности, јер би осећали да им је свако место милије од Неба.

270

271 Научити се од Христа значи примити Његову благодат, која је Његов карактер. Међутим, они који не цене и не користе драгоцене прилике и посвећене утицаје на Земљи, нису оспособљени да славе Бога на небесима. Њихов карактер није обликован по угледу на Божји. Својом немарношћу створили су провалију коју ништа не може да премости. Њих од праведника дели дубоки понор.

ГОВОРИТИ И ЧИНИТИ

22.

(Ово поглавље утемељено је на тексту из
Јеванђеља по Матеју 21,23-32)

»Човек неки имаше два сина, и дошавши к првоме рече: Сине, иди данас и ради у винограду моме! А он одговарајући рече: Нећу, а после се раскаја и отиде. И приступивши к другоме, рече тако. А он одговарајући рече: Хоћу, господару, и не отиде. Који је од ове двојице испунио вољу очеву? Рекоше му: први!«

У проповеди на Гори, Христос је рекао: »Неће сваки који ми говори: Господе, Господе, ући у царство небеско, но који чини по вољи Оца мојега који је на небесима.« (Матеј 7,21) Потврда искрености не огледа се у речима, него у делима. Христос никоме није рекао: »Шта си рекао више од других«, већ: »Шта одвише чините?« (Матеј 5,47) Следеће Његове речи пуне су значења: »Кад ово знате, благо вама ако га извршуете!« (Јован 13,17) Речи немају вредности уколико нису пропраћене одговарајућим делима. То је поука коју можемо извући из примера о два сина.

Ову кратку причу Христос је испричао за време своје последње посете Јерусалиму, непосредно пре своје смрти. Тада је из Храма истерао купце и продавце. Његов глас божанском силом деловао је на њихово срце. Запрепашћени и заплашени, послушали су без изговора или отпора Његову заповест.

Када се њихов страх мало стишао, свештеници и старешине вратили су се у Храм и нашли Исуса како лечи болесне и умируће. Чули су се радосни гласови и песме хвале. У самом Храму деца којој је Исус вратио здравље махала су палмовим гранама и певала: »Осана Сину Давидову!« И гласови најмлађих упућивали су хвале моћном Лекару. Ипак, свештеницима и старешинама све то није било довољно да савладају своје предрасуде и своју завист.

272

Следећега дана, док је Исус говорио у Храму, »приступише к њему главари свештенички и старешине народне говорећи: Каковом власти то чиниш? Ко ти даде власт ту?«

Свештеници и старешине имали су необориве доказе о Христовој сили. Приликом чишћења Храма на Његовом лицу блистао је небески ауторитет. Они се нису могли одупрети сили Његовог говора. Својим сјајним делима лечења, већ је поново одговорио на њихово питање. Пружио им је необориве доказе свог ауторитета. Међутим, то нису били докази које су они хтели. Свештеници и старешине жарко су желели да се Исус објави као Месија да би могли да злоупотребе Његове речи и подигну народ против Њега. Желели су да поткопају Његов утицај и да Га убију.

Исус је знао да они неће поверовати ако им посведочи да је Христос, јер још нису у стању да у Њему препознају Бога, а у Његовим делима уоче доказе Његовог божанског карактера. Зато је на њихово питање другачије одговорио него што су се надали и тако терет осуде пребацио на њих.

Казало је: »И ја ћу вас упитати једну реч, коју ако ми кажете, и ја ћу вама казати каквом власти ово чиним! Крштење Јованово откуда би? Или с Неба или од људи?«

Свештеници и старешине остали су збуњени. »А они помишљаваху у себи говорећи: ако речемо с Неба, рећи ће нам: Зашто му дакле не веровасте? Ако ли речемо: од људи, бојимо се народа, јер сви Јована држаху за пророка. И одговарајући Исусу рекоше: Не знамо! Рече и он њима: Ни ја вама нећу казати каквом власти ово чиним!«

»Не знамо!« Овај одговор био је лаж. Свештеници су схватили да су се нашли у незгодном положају, па су прибегли лажи да би сачували образ. Јован Крститељ дошао је да посведочи за Онога у чији су ауторитет посумњали. Он Га је уздигао, говорећи: »Гле, Јагње Божије које узео на се грехе света!« (Јован 1,29) Он Га је крстио, и после крштења, док се Христос молио, небо се отворило, Божји Дух у облику голуба спустио се на Њега, а глас с неба је проговорио: »Ово је Син мој љубазни који је по мојој вољи!« (Матеј 3,17)

Имајући на уму да је Јован наводио пророчанства о Месији, сећајући се призора приликом Исусовог крштења, свештеници и

старешине нису се могли усудити да кажу да Јованово крштење није са Неба. Уколико буду признали да је Јован пророк, као што су уосталом и веровали, како онда да одбију његово сведочење да је Исус из Назарета Божји Син? Нису смели да кажу ни да је Јованово крштење од људи, плашећи се народа, који је веровао да је Јован пророк. Зато су и изјавили: »Не знамо!«

Христос им је тада испричао причу о оцу и два сина. Када је отац пришао првом сину и рекао: »Синко, хајде и ради данас у винограду мојему«, син је сместа одговорио: »Нећу!« Одбио је да послуша и предао се лошем животу и друштву. Ипак, касније се покајао и послушао позив.

274

Отац је пришао и другом сину с истим налогом: »Сине, иди да нас ради у винограду моме!« Овај син је одговорио: »Идем, господару«, али није отишао.

У овој краткој причи отац представља Бога, а виноград Цркву. Два сина представљају две групе људи. Син, који је одбио налог, говорећи: »Нећу«, представља оне који живе у отвореном преступу, који се не издају за побожне вернике, већ отворено одбијају да прихвате јарам ограничења и послушности који захтева Божји закон. Међутим, многи од њих су се касније покајали и прихватили Божји позив. Када им је поруком Јована Крститеља било објављено Јеванђеље: »Покајте се, јер се приближи царство небеско«, покајали су се и признали своје грехе (Матеј 3,2).

275

Преко сина који је рекао: »Идем, господару«, и није отишао, приказан је карактер фарисеја. Слично томе сину, јеврејски главари били су неспремни за покајање и довољни сами себи. Верски живот јеврејског народа тако је постао само привид. Када је закон био проглашен на Синају, цео народ обавезао се на послушност. Сви су казали: »Идем, господару«, али нису отишли. Када је Христос дошао да лично истакне начела Закона, одбили су Га. Христос је јеврејским старешинама свога времена дао обиле доказе о свом ауторитету и божанској сили, али иако осведочени, нису хтели да прихвате доказе. Христос им је показао да упорно одбијају да верују само зато што немају духа који позива на послушност. Објавио им је: »Укидосте заповест Божју за обичаје своје... Но залуду ме поштују учећи наукама и заповестима људским!« (Матеј 15,6.9)

276 Међу Христовим слушаоцима било је књижевника и фарисеја, свештеника и старешина, па им је Исус, пошто је испричао пример о два сина, поставио питање: »Који је од ове двојице испунио очеву вољу?« Заборављајући на себе, фарисеји су одговорили: »Први!« То су учинили не схватајући да тако сам себи изричу пресуду. Тада се са Исусових усана зачула оптужба: »Заиста вам кажем да ће цариници и блуднице пре вас ући у царство Божје, јер дође к вама Јован путем праведним, и не веровасте му, а цариници и блуднице вероваху му; и ви пошто видесте то, не раскајасте се да му верујете!«

Јован Крститељ је дошао проповедајући истину, а његовим проповедањем грешници су се осведочили и обратили. Они су били достојнији да уђу у Небеско царство од оних који су, уверени у своју праведност, одбили да прихвате свечану опомену. Цариници и блуднице били су у незнању, док су ови учени људи знали пут истине. Ипак, одбили су да иду путем који води у Божји рај. Истина која им је могла постати мирис живота на живот, постала им је мирис смрти на смрт. Отворени грешници који су презирали себе прихватили су крштење Јовановом руком; али ови учитељи су били лицемери. Њихово тврдоврато срце постало им је препрека да прихвате истину. Одупрли су се уверавањима Божјега Духа. Одбили су послушност Божјим заповестима.

277 Христос им није рекао: Ви не можете ући у небеско царство! Он им је показао да су сами себи поставили препреку која им брани да уђу. Врата су овим јеврејским старешинама и даље била отворена; позив је и даље одјекивао. Христос је чезнуо да Му допусте да их осведочи и обрати.

»Овако кажи дому Јаковљеву... А сада ако добро узаслушаште глас мој и ушћуваште завети мој, бићеште моје благо мимо све народе, иремда је моја сва земља. И бићеште ми царство свештеничко, и народ свешт.« (2. Мојсијева 19,3-6)

Свештеници и старешине у Израиљу проводили су свој живот у верским церемонијама, које су сматрали толико светим да нису могле бити повезане са световним пословима. Зато је било распрострањено мишљење да је њихов живот потпуно посвећен религији. Међутим, они су своје церемоније обављали пред очима

људи само зато да би их свет сматрао побожним и верним. Иако су говорили да слушају Бога, у ствари одбијали су да Му буду послушни. Нису примењивали истину за коју су тврдили да је заступају.

Христос је прогласио Јована Крститеља једним од највећих пророка и доказао својим слушаоцима да имају довољно разлога да верују да је он заиста Божји весник. Речи овог пророка из пустиње заиста су биле снажне. Он је своју вест неустрашиво износио, укоравао грехе свештеника и старешина и тражио од њих да чине дела достојна небеског царства. Истицао је да откривају своје грешно непоштовање ауторитета небеског Оца, јер одбијају да обаве дело које им је Он одредио. Није чинио никакве споразуме са грехом и тако је многе покренуо да одбаце своје безакоње.

Да је вера коју су исповедали ови јеврејски вођи била искрена, поверовали би Јовановом сведочењу и прихватили Исуса као Месију. Међутим, они нису показали родове покајања и родове праведности. Зато се и догађало да управо они које су презирали, наваљују да пре њих уђу у Божје царство.

Син који је у причи рекао: »Идем, господару«, представио се као веран и послушан; али је време показало да његов исказ није био тачан. Он није гајио неку искрену љубав према своме оцу. Исто тако су се и фарисеји хвалили својом светошћу, али на проби којој су били изложени, нашли су се лаки. Захтеве закона врло строго су схватили када би им то било у интересу; али, када су били позвани на послушност, онда су лукаво сроченим изговорима обеснаживали Божје прописе. Христос је овако рекао о њима: »Све дакле што вам реку да држите, држите и творите, али што они чине не чините, јер говоре, а не чине!« (Матеј 23,3) Истинску љубав нису гајили ни према Богу ни према људима. Бог их је позвао да сарађују са Њим у доношењу благослова свету; али, иако су речима прихватили позив, делом су показали да одбијају послушност. Уздали су се у себе и били поносни на своју доброту; али су у ствари пркосили Божјим заповестима. Одбили су да обаве дело које им је Бог доделио и управо због њихових преступа Господ се спремао да раскине с тим непослушним народом.

278

Праведност, утемељена на делима, то је само по имену, јер у ствари и није праведност, а они који се уздају у своју доброту мо-

раће да носе последице те своје кобне заблуде. Многи данас тврде да држе Божје заповести, иако им срце није препуно божанске љубави, нити се она из њих излива на друге. Христос их позива да се сједине са Њим у Његовом делу спасавања света, али они се задовољавају речима: »Идем, господару!« И наравно, не оду! Они не сарађују с онима који раде у Господњој служби. Они су залудне слуге. Слично неверном сину, дају лажна обећања Богу. Када су приступајући Цркви положили свечани завет, обавезали су се да ће прихватити и слушати Божју реч, да ће себе посветити Господњој служби, али то не чине. Речима тврде да су Божји синови, али животом и карактером одбацују тај однос. Своју вољу не покоравају Божјој вољи и тако живе у лажи.

Своје обећање о послушности привидно испуњавају, када то не захтева никакву жртву, али када је потребно самоодрицање и пожртвовност, када виде да треба уздигнути крст, тада се повлаче. Свест о дужности тако се полако губи, а свесно преступање Божјих заповести постаје навика. Божју реч, можда још ушима слушају, али више немају духовне способности да је схвате. Њихово срце је отврднуло, савест отупела.

279 Немојте мислити да зато што не показујете одлучно непријатељство према Христу, чините нешто за Њега. Тиме бисте само варали своју душу. Ако ускраћујемо Богу оно што нам је дао да употребимо у Његовој служби, без обзира да ли се ради о времену или средствима или о било коме другом повереном дару, ми у ствари радимо против Њега.

Сотона користи равнодушну, слепу немарност такозваних хришћана да ојача своје снаге и придобије душе на своју страну. Многи који мисле да су на Христовој страни, иако ништа не чине за Њега, омогућавају непријатељу да пре њих заузме земљу и тако стекне предност. Својом неспремношћу да буду марљиви радници за свога Учитеља, својим необављањем поверених дужности и неизговарањем речи, дозвољавају сотони да стекне власт над душама које су могле бити доведене Христу.

Све док будемо немарни и лењи, никада нећемо бити спасени. Не постоји истински обраћена особа која живи бескорисним начином живота, животом без снаге. Нико од нас не може захтевати да га неко други однесе на Небо. За лењивце тамо нема места.

Уколико се не будемо искрено трудили да ујемо у небеско царство, уколико не будемо уложили озбиљан напор да научимо његове законе, нећемо се припремати да будемо у њему. Они који не желе да сарађују са Богом на Земљи, не би са Њиме сарађивали ни на Небу. Зато и не могу бити примљени на Небо.

За царинике и грешнике има много више наде него за оне који познају Божју реч, а одбијају да је послушају. Онога који себе види као грешника, чије грехе ништа не може сакрити, који схвата да у Божјој присутности запада у све већу поквареност душе, тела и духа, обузима страх да ће вечно бити искључен из небеског царства. Он увиђа да је духовно болестан и зато исцељење тражи од великог Лекара, који је рекао: »И који долази к мени, нећу га истерати напоље!« (Јован 6,37) Такве душе Бог може да употреби као раднике у свом винограду.

Христос није осудио сина који је привремено одбио да послуша заповест свога оца, али га није ни похвалио. Они који попут првога сина одбијају послушност не заслужују похвалу за такво понашање. Њихова искреност и отвореност не може се сматрати врлином. Уколико је посвећена истином и светошћу, она оспособљава људе да смело сведоче за Христа, али када се њоме послужи грешници, таква искреност постаје увредљива и дрска, слична богохуљењу. Чињеница да неко није лицемер не чини га ништа мањим грешником. Када позив Светога Духа одјекне у нашем срцу, наша једина сигурност је да се без одлагања одазовемо. Када чујете позив: »Пођи и ради данас у винограду мојему«, немојте га одбити. »Данас, ако глас његов чујете, не будите дрвенастих срца!« (Јеврејима 4,7) Није добро занемаривати послушност. Можда вам позив више никада неће бити упућен.

280

Нека се нико не вара да се греси којима смо се неко време одавали, могу лако, скоро успут, одбацити. Није тако! Сваки грех који чинимо ослабљује карактер и полако прелази у навик; остављајући за собом као последицу телесну, менталну и моралну поквареност. Ви се можете покајати због зла које сте учинили, можете своје стопе управити правим путем, али уобличеност вашег ума и ваша блискост са злом отежаће вам сагледавање разлике између добра и зла. Сотона ће вас стално нападати преко већ учвршћене зле навике.

Заповешћу »Пођи и ради данас у винограду мојему", искреност сваке душе стављена је на пробу. Да ли ће бити дела, а не само речи? Да ли ће позвани ставити све своје знање у службу Властнику винограда, да ли ће верно и несебично радити за Њега?

281 Апостол Петар упознаје нас с планом кога се морамо држати. Он каже: »Благодат и мир да вам се умножи познавањем Бога и Христа Исуса Господа нашега! Будући да су нам све божанствене силе његове, које требају к животу и побожности, дароване познањем Онога који нас позва славом и добродетељу, кроз које се нама дароваше часна и превелика обећања, да њих ради имате део у Божјој природи, ако утечете од телесних жеља овога света.«

»И на само ово окрените све старање своје да покажете у вери својој добродетель, а у добродетељи разум, а у разуму уздржање, а у уздржању трпљење, а у трпљењу побожност, а у побожности братољубље, а у братољубљу љубав.« (2. Петрова 1,2-7)

Уколико будете верно обрађивали виноград своје душе, Бог ће вас учинити својим сарадницима и ви ћете морати да обавите дело не само за себе, већ и за друге. Представљајући Цркву као виноград, Христос не говори да морамо ограничити своју љубав или своје напоре само на оне који припадају нашим редовима. Господњи виноград мора бити проширен. Бог жели да њиме обухвати све делове света. Чим од Бога будемо примили упутства и Његову благодат, дужни смо да и другима пренесемо знање како треба неговати драгоцене биљке. На тај начин можемо ширити Господњи виноград. Бог жели да види доказе наше вере, љубави и стрпљивости. Он жели да се увери да смо искористили све своје духовне предности да бисмо постали вешти радници у Његовом винограду на Земљи, и да бисмо могли да уђемо у Божји рај, у онај едемски дом из кога су Адам и Ева због престапа били искључени.

Бог се према свом народу односи као Отац и као Отац има право да очекује нашу верну службу. Проучите Христов живот! Стојећи на челу човечанства, служећи свом Оцу, Он представља узор онога што сваки син треба и може да буде. Послушност коју је Христос показао Оцу, данас треба да покаже свако људско биће. Он је своме Оцу служио из љубави, добровољно и весело. Он је сам изјавио: »Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон је твој

мени у срцу!« (Псалам 40,8) Христос ниједну жртву није сматрао сувише великом, ниједан напор превише тешким, у жељи да обави дело које је дошао да обави. У дванаестој години живота је рекао: »Зар не знате да мени треба у оном бити што је Оца мојега?« (Лука 2,49) Он је чуо позив и прихватио посао. Изјавио је: »Јело је моје да извршим вољу онога који ме је послао, и да свршим његов посао!« (Јован 4,34)

282

На тај начин и ми треба да служимо Богу. Њему служи једино онај који достигне највиша мерила послушности. Сви који желе да постану Божји синови и Његове кћери морају доказати да су сарадници Бога, Христа и небеских анђела. То је проба кроз коју мора да прође свака душа. О онима који Му верно служе, Господ овако каже: »Ти ће ми бити благо... у онај дан када ја учиним, и бићу им милостив, као што је отац милостив своје сину који му служи!« (Малахија 3,17)

Приликом остваривања намера свога провиђења, Бог има велики циљ да окуша људе и да им пружи прилику да развију свој карактер. На тај начин жели да утврди да ли су послушни или непослушни Његовим наредбама. Добрим делима не можемо купити Божју љубав, делима само доказујемо да је већ уживамо. Уколико своју вољу покоримо Богу, нећемо ни покушавати да делима заслужимо Божју љубав. Душа добија Његову љубав као Његов безусловни дар и из љубави према Њему радосно извршавамо Његове заповести.

Данас у свету постоје само две групе људи и само две групе биће признате на суду – бићемо подељени на оне који крше Божји закон и на оне који га слушају. Христос нам је открио мерило којим можемо показати да ли смо верни или неверни Богу. Рекао је: »Ако имате љубав к мени, заповести моје држите... Ко има заповести моје и држи их он је онај што има љубав к мени; а који има љубав к мени имаће к њему љубав Отац мој и ја ћу имати љубав к њему, и јавићу му се сам... Који нема љубави к мени не држи мојих речи; а реч што чујете није моја, него Оца који ме посла.« »Ако заповести моје уздржите остаћете у љубави мојој, као што ја одржах заповести Оца својега и остајем у љубави његовој.« (Јован 14,15-24; 15,10)

283

ГОСПОДЊИ ВИНОГРАД

23.

(Ово поглавље утемељено је на тексту из
Јеванђеља по Матеју 21,33-44)

Јеврејски народ

Пошто је испричао причу о два сина, Исус је прешао на причу о винограду. Исус је у првој нагласио јеврејским старешинама важност послушности. У другој, истакао је богате благослове изливене на Израил, и у складу са њима, божанско право на њихову послушност. Изложио им је славу божанске намере коју су својом послушношћу могли да остваре. Уклањајући вео с будућности, показао им је како је цео народ, пропуштајући да оствари Његову намеру, изгубио Божје благослове и наукао пропаст на себе.

Христос је овако започео своју причу: »Бејаше човек домаћин који посади виноград, и огради га плотом, и ископа у њему пивницу, и начини кулу, и даде га виноградарима, и отиде.«

Опис овог винограда дао је и пророк Исаија: »Запеваћу сада драгоме својему песму драгога својега о винограду његову. Драги мој има виноград на родну брдашцу. И огради га, отреби из њега камење, и насади га племенитом лозом, и сазида кулу усред њега, и ископа пивницу у њему, и почека да роди грождем.« (Исаија 5,1.2)

Земљорадник је изабрао комад земље у дивљини; оградио га, очистио, обрадио и засадио изабраном лозом, очекујући богат род. Овај део тла, сада неупоредиво бољи од необрађене пустаре, требало је да му послужи на част, показујући резултате његових напора и труда уложеног у обраду. Бог је из света, исто тако, изабрао народ да га преко Христа обучи и оспособи. Пророк каже: »Виноград је Господа над војскама дом Израилев, и људи су Јудејци мили сад његов.« (Исаија 5,7) Бог је том народу дао велике предности, обилно га благословио из ризнице своје доброте. Очекивао је од њега да Му укаже част доносећи род. Преко њега

требало да се објаве начела Божјег царства. Тај народ је усред грешног, поквареног света, требало да прикаже карактер Бога коме служи.

Пошто су били Господњи виноград, требало је да донесу род који ће се потпуно разликовати од рода незнабожачких народа. Околни идолопоклонички народи потпуно су се предали безакоњу. Широко су се одавали насиљу и злочину, лакомости, глечу и најпокваренијим обичајима. То покварено дрво рађало је безакоње, изопаченост и беду. Бог је очекивао да лоза коју је Он засадио донесе потпуно другачије плодове.

285 Јеврејски народ добио је предност да представља Божји карактер, онако као што је био откривен Мојсију. Одговарајући на Мојсијеву молбу да му покаже своју славу, Господ је обећао: »Учинићу да прође све добро моје испред тебе!« (2. Мојсијева 33,18,19) Господ »пролазећи испред њега викаше: Господ, Господ, Бог милостив, жалостив, спор на гнев и обилан милосрђем и истином. Који чува милост тисућама, прашта безакоња и неправде и грехе.« (2. Мојсијева 34,6,7) То је био род који је Бог очекивао од свога народа. По непорочности њиховог карактера, по светости њиховог живота, по милости и доброты и сажалењу њиховог срца требало је да се покаже да је »закон Господњи свршен, да крепи душу«. (Псалам 19,7)

Бог је преко јеврејског народа намеравао да своје богате благослове излије на све народе. Преко Израиља требало је приправити пут за ширење Његове светлости целом свету. Народи света, следећи своје неморалне обичаје, изгубили су знање о Богу. Ипак, у својој милости, Бог их није избрисао с лица Земље. Намеравао је да им пружи прилику да се преко Његове Цркве упознају с Њим. Он је планирао да начела, приказана преко Његовог народа, постану средство за обнову Божјег моралног лика у човеку.

Да би остварио ову своју намеру, Бог је позвао Аврама да остави свој идолопоклонички род и да се настани у Хананској земљи. Рекао му је: »И учинићу од тебе велик народ, и благословићу те, и име твоје прославићу, и ти ћеш бити благослов.« (1. Мојсијева 12,2)

Аврамови потомци, Јаков и његови синови, били су доведени у Египат да би усред тог великог и поквареног народа могли да от-

крију начела Божјег царства. Јосифова честитост и његово изванредно дело спасавања целог египатског народа, приказали су у правој светлости живот Исуса Христа. Мојсије и многи други били су сведоци за Бога.

Господ је изводећи Израиљце из Египта поново показао своју моћ и своју милост. Његово сјајно дело њиховог избављења из ропства и Његово поступање према њима у току путовања кроз пустињу, нису били благослов намењен само њима. Све то требало је да послужи као узорна поука околним народима. Господ се открио као Бог који високо превазилази људски ауторитет и величину. Према томе и чуда која је учинио за свој народ приказала су Његову власт над природом и најугледнијим обожаваоцима природе. Бог је кроз охолу египатску земљу прошао као што ће у последње дане проћи кроз целу Земљу. Служећи се огњем и олујом, земљотресом и смрћу, велики ЈА САМ избавио је свој народ. Извео их је из земље ропства. Водио их је »преко оне пустиње, велике и страшне где живе змије ватрене и скорпије, где је суша а нема воде«. (5. Мојсијева 8,15) Он је ударио »у камен и потече вода«, нахранио их је »хлебом небеским«. (Псалам 78,20.24) Мојсије је овако рекао: »Јер је део Господњи народ његов, Јаков је уже наследства његова. Нађе га у земљи пустој, на месту страшну, где бучи пустош; води га унаоколо, учи га, и чува као зеницу ока својега. Као што орао измамљује орлиће своје, диже се над птићима својим, шири крила своја, узима их и носи на крилима својим, тако га Господ вођаше, и с њиме не беше туђега бога.« (5. Мојсијева 32,9-12) Тако их је довео к себи да могу боравити као да се налазе у сенци Највишега.

286

Христос је децу Израиљеву водио у њиховом лутању кроз пустињу. Он их је, заогрнут стубом од облака дању и стубом од огња ноћу, водио и усмеравао. Он их је чувао од опасности које вребају у пустињи, довео их је у земљу обећања, и на видику свим народима који нису признавали Бога, утврдио Израиљ као своје изабрано власништво, као Господњи виноград.

Том народу Бог је поверио и своју пророчку Реч. Оградио га је прописима свога Закона, вечним начелима истине, праведности и непорочности. Послушност тим начелима била је Његова заштита, јер га је чувала да грешним обичајима не уништи самога себе.

287

И као кулу у винограду, Бог је усред свога народа поставио свој свети Храм.

Христос је поучавао Израиљце. Није их само водио кроз пустињу, већ је и после тога остао у њиховој средини да буде њихов учитељ и вођа. У Шатору од састанка и у Храму, Његова слава показивала се у светој Шекини изнад Престола милости. На њих је непрестано изливао богатства своје љубави и стрпљивости.

Бог је желео да Му Његов народ Израиљ буде на славу и хвалу. Зато му је дао све духовне предности. Није му ускратио ништа што би могло повољно да утиче на изградњу карактера којим ће Њега представљати свету.

Послушност Божјем закону осигурала би Израиљцима благостање коме би се дивили сви народи света. Онај исти који је могао да им да мудрост и вештину у свакоме послу и даље би остао њихов Учитељ и оплемењивао би их и уздизао преко послушности своме Закону. Под условом да буду послушни, били би сачувани од болести које су мучиле остале народе и обдарени посебном оштрином ума. Божја слава, Његово величанство и Његова моћ изражавали би се преко њиховог благостања. Требало је да буду царство свештеника и кнезова. Бог им је даровао сва средства да постану најзначајнији народ на Земљи.

288 Христос им је преко Мојсија на врло одређен начин објавио божанску намеру и услове да постигну обећано благостање. Овако им се обратио: »Јер си ти народ свет Господу Богу својему, тебе је изабрао Господ Бог твој да му будеш народ особит мимо све народе на земљи... И тако знај да је Господ Бог твој Бог, Бог веран, који држи завет свој и милост своју до тисућу колена онима који га љубе и држе заповести његове... Зато држи заповести и уредбе и законе, које ти данас ја заповедам да их твориш! И ако ове законе узаслушате и уздржите и устворите и Господ ће Бог твој држати теби завет и милост, за коју се заклео оцима твојим. И миловаће те и благословиће те и умножиће те; благословиће плод утробе твоје и плод земље твоје, жито твоје и вино твоје и уље твоје и плод говеда твојих и стада оваца твојих у земљи за коју се заклео оцима твојим да ће ти је дати. Бићеш благословен мимо све народе... И уклониће од тебе Господ сваку болест, и од љу-

тих зала мисирских која знаш неће ниједнога пустити на тебе.« (5. Мојсијева 7,6.9.11-15)

Бог је обећао да ће им дати најбољу пшеницу и изводити им мед из стене, ако буду држали заповести. Наситиће их дуга живота и показати им своје спасење.

Својом непослушношћу Богу Адам и Ева изгубили су Едем, због греха цела Земља стављена је под проклетство. Међутим, уколико Божји народ буде следио Његова упутства, њиховој земљи биће враћена плодност и лепота. Сам Бог дао им је упутства како да обрађују своју земљу; требало је да сарађују с Њим у обнови њене првобитне плодности. На тај начин, под Божјом управом, цела земља, постала би узорни расадник духовних истина. Као што је путем послушности Његовим природним законима, земља требало широм да отвори своје ризнице, тако је требало да путем послушности Његовим моралним законима срца људи одражавају особине Његовог карактера. Чак су и незнабошци требало да увиде надмоћност оних који обожавају правога Бога и који Му служе.

»Гле, учио сам вас уредбама и законима«, пише Мојсије, »као што ми заповеди Господ Бог мој, да бисте тако творили у земљи у коју идете да је наследите. Држите дакле и извршујте их, јер је то мудрост ваша и разум ваш пред народима, који ће када чују све ове уредбе рећи: само је овај велики народ народ мудар и разуман. Јер који је велики народ којему је Бог близу као што је Господ Бог наш када га год зазовемо? И који је народ велики који има уредбе и законе праведне као што је сав овај закон који износим данас пред вас?« (5. Мојсијева 4,5-8)

289

Синови Израиљеви требало је да запоседну целу територију који им је Бог одредио. Њу су морали да ослободе од свих народа, који су одбили да обожавају правога Бога и да Му служе. Међутим, Бог је желео да преко Израиља открије свој карактер и да на тај начин привуче људе к себи. Еванђеоски позив био је упућен целом свету. У поукама које је пружала церемонијална служба приношења жртава, Христос је био уздигнут пред народима, тако да сви који поверују у Њега могу да буду живи. Сви они који се, као Рава Хананејка или Рута Моавка, буду одвратили од идолопоклонства и буду пригрлили обожавање правога Бога, требало

је да се придруже Његовом изабраном народу. Када се број Израјлаца буде умножио, требало је да шире своје границе, све док њихово царство не обухвати цео свет.

Бог је желео да све народе доведе под своју милостиву управу. Он је желео да Земља буде пуна радости и мира. Он је створио човека да буде срећан и зато жели да људско срце испуни небеским миром. Он жели да људске породице на Земљи буду симбол велике породице на Небу.

290 Међутим, Израил није испунио Божју намеру. Господ је лично изјавио: »Ја те посадох лозу изабрану, све семе истинито; па како ми се промени и изметну се одвода од туђе лозе!« (Јеремија 2,21) »Израил је празна лоза винова, оставља род за се!« (Осија 10,1) »Па сада, становници јерусалимски и људи Јудејци, судите између мене и винограда мојега. Што је још требало чинити винограду мојему што му не учиних? Кад чеках да роди грољем зашто роди вињагом? Сада ћу вам казати што ћу учинити винограду својему. Оборићу му ограду, нека опусте; развалићу му зид нека се погази; упарложићу га, неће се резати ни копати, него ће расти чкаљ и трње, и заповедићу облацима да не пуштају више дажда на њ... Он чека суд, а гле насиља; чека правду, а гле вике.« (Исаија 5,3-7)

Господ је преко Мојсија објавио своје народу и последице неверности. Уколико његови припадници буду одбили да држе Његов завет, они ће се одвојити од живота који долази од Бога и Његови благослови неће моћи да се изливају на њих. Мојсије је нагласио: »И чувај се да не заборавиш Господа Бога својега бацивши у немар заповести његове и законе његове и уредбе његове, које ти ја заповедам данас. И када узједеш и наситиш се, и добре куће начиниш и у њима станеш живети, и кад се говеда твоја и овце твоје наплоде; и кад ти се намножи сребро и злато, и што год имаш кад ти се намножи, немој да се понесе срце твоје и да заборавиш Господа Бога својега... Нити говори у срцу своје: моја снага, и сила моје руке добавила ми је ово благо... Ако ли заборавиш Господа Бога својега, и поћеш за другим боговима и њима станеш служити и клањати се, сведочим вам данас да ћете зацело пропасти... Јер не послушасте гласа Господа Бога својега!« (5. Мојсијева 8,11-14.17.19.20)

Ову опомену Јевреји нису послушали. Заборавили су Бога, изгубили из вида изванредне предности које су имали као Његови представници. Благослови које су примили нису донели никакав напредак свету. Све своје предности искористили су да прославе себе. Ускратили су Богу службу коју је очекивао од њих, а своје ближе нису водили вери, нити су им показали свој посвећени пример. Као и становници претпотопног света следили су све замисли свога злог срца. Тако су учинили да свето подсећа на шалу, јер су говорили: »Црква Господња, црква Господња, црква Господња ово је« (Јеремија 7,4), иако су истовремено погрешно представљали Божји карактер, срамотили Његово име, а Његово Светилиште прљали.

Виноградари, постављени да се старају о Господњем винограду, нису оправдали указано поверење. Свештеници и учитељи нису верно поучавали свој народ. Пред народом нису уздизали Божју доброту и милост и Његово право да очекује њихову љубав и службу. Старали су се једино да прославе себе. Желели су да се сами послуже родовима винограда. Промишљено су покушавали да привуку пажњу народа и задобију његово поштовање.

Кривица ових старешина у Израиљу није била слична кривици обичних грешника. Они су носили свечану одговорност пред Богом. Заветовали су се да ће само говорити: »Тако рече Господ«, и да ће својим свакодневним животом пружати пример строге послушности Богу. Уместо да то чине, изопачавали су Писма. Стављали су тешка бремена на плећа људи, прописивали им церемоније које су их пратиле на сваком кораку у животу. Народ је живео у сталној несигурности, јер није успевао да испуни захтеве које су им рабини постављали. Када су људи увидели да не могу испунити заповести које су им наметнуте, постали су немарни и у држању Божјих заповести.

Господ је припадницима свога народа објавио да је Он господар винограда, да су им сва добра, која имају, дата на поверење и да морају да буду употребљена за Њега. Међутим, свештеници и старешине нису, као пристави на Божјој имовини, обављали послове своје свете службе. Систематски су закидали Бога, узимајући новац и имовину која им је била поверена за унапређење Његовог дела. Њихова лакомост и похлепа допринела је да их чак и

незнабошци презру. Тако је незнабожачки свет добио прилику да погрешно протумачи Божји карактер и карактер закона Његовог царства.

Бог је пун очинске стрпљивости, подносио припаднике свога народа. Борио се с њима благословима које им је давао или ускраћивао. Стрпљиво им је приказивао њихове грехе, и стрпљиво чекао да их признају. Пророци и весници долазили су да објаве Божје захтеве виноградарима, али уместо да их дочекају добродошлицом, они су према њима поступали као према непријатељима. Прогонили су их и убијали. Бог им је слао нове веснике, али и они су пролазили као и први, једино што су виноградарии овога пута исказали још огорченију мржњу.

Као последње средство, Бог је послао свога Сина, говорећи: »Постидеће се сина мојега!« Међутим, њихов отпор учинио их је осветољубивима, па су један другоме казали: »Ово је наследник; ходите да га убијемо и да нам остане достојање његово!« Тада ће нам виноград бити препуштен на уживање, а са плодом ћемо моћи да чинимо што нам је воља!

Јеврејске старешине нису волели Бога, зато су се и одвојили од Њега и одбацивали све Његове покушаје за праведно поравнање. Христос, љубљени Божји Син, дошао је да виноградарима изнесе захтеве Власника, али они су Га дочекали с изразитим презрењем, говорећи: Не желимо да овај човек нама управља! Завидели су Христу на лепоти Његовог карактера. Његов начин поучавања био је делотворнији од њиховога, а Његов успех их је ужасавао. Он им је упућивао приговоре, разоткривао њихово лицемерје и приказивао им сигурне последице њиховог понашања. То их је гневило до неразумља. Патили су због Његових укора које нису могли да ућуткају. Нису волели ни висока мерила праведности која је Он непрестано објављивао. Схватили су да Он својим учењем разоткрива њихову себичност, па су одлучили да Га убију. Зазирали су од примера истинољубивости, побожности и узвишене духовности који је пружао сваким делом које је чинио. Цео његов живот представљао је укор њиховој себичности и када је дошла последња проба, проба која је значила послушност за вечни живот или непослушност за вечну смрт, одбацили су Свеца Израилјева. Када су били позвани да бирају између Христа и Ва-

раве, повикали су: »Пусти нам Вараву!« (Лука 23,18) Када их је Пилат упитао: »А шта ћу чинити с Исусом«, окрутно су затражили: »Да се разапне!« (Матеј 27,22) »Зар цара вашег да разапнем«, зачудио се Пилат, на што су свештеници и главари одговорили: »Ми немамо цара осим ћесара!« (Јован 19,15) Док је Пилат прао руке, говорећи: »Ја нисам крив у крви овога праведника«, свештеници су се придружили неукој светини, страствено вичући: »Крв његова на нас и на децу нашу!« (Матеј 27,24,25)

Тако су јеврејске старешине извршиле свој избор. Њихова одлука забележена је у књизи коју је Јован видео у руци Онога који седи на престолу, у књизи коју ниједан човек не може отворити. У свој својој оптужујућој сили, ова одлука ће се појавити пред њима онога дана када књигу буде отворио Лав из племена Јудина.

Јеврејски народ је гајио замисао да је миљеник Неба и да ће увек уживати част да представља Божју Цркву. Ми смо деца Аврамова, тврдили су припадници тог народа, и тако им је чврст изгледао темељ њиховог благостања да су били готови да пркосе и Небу и земљи ако покушају да им одузму њихова права. Међутим, живећи у неверству припремали су се за осуду Неба и одвајање од Бога.

Христос је у причи о винограду, пошто је описао врхунско дело њихове покварености, поставио свештеницима питање: »Кад дође дакле господар од винограда шта ће учинити виноградарима оним?« Свештеници су с дубоким занимањем следили Исусове речи и не повезујући тематику примера са собом придружили су се народу у одговору: »Злочинце ће злом смрти поморити, а виноград даће другим виноградарима, који ће му давати родове у своје време!«

294

Не слутећи шта чине, сами су себи одредили судбину. Исус их је погледао, а у Његовом погледу који испитује осетили су да Он чита тајне њихових срца. Његова божанска природа заблистала је пред њима у неописивој сили. У виноградарима су сагледали себе, па су нехотице узвикнули: »Не дао Бог!«

Христос их је свечано, али са жаљењем, упитао: »Зар нисте никада читали у Писму: камен који одбацише зидари, онај поста глава од угла; то би од Господа и дивно је у вашим очима? Зато вам кажем да ће се од вас узети царство Божје, и даће се народу

који његове родове доноси. И ко падне на овај камен, разбиће се, а на кога он падне, сатрће га.»

Христос би спречио пропаст јеврејског народа да Га је тај народ прихватио. Међутим, завист и љубомора учиниле су их непомирљивим. Они су једноставно одлучили да не приме Исуса из Назарета као свог Месију. Одбацили су Видело света и управо зато је њихов живот захватила тама, тама црња од ноћи. Наговештена пропаст стигла је јеврејски народ. Њихове окрутне и неукроћене страсти, изазвале су њихову пропаст. У слепом бесу, уништавали су и једни друге. Својом бунтовном, тврдовратом охолошћу навукли су на себе гнев својих римских освајача. Јерусалим је био разорен, Храм је лежао у развалинама, а само место преорано као њива. Синови Јудини изгинули су најстрашнијом смрћу. Милиони су били продати да служе као робови у страним земљама.

295

Јевреји су као народ пропустили да испуне Божју намеру и виноград је био одузет од њих. Предности које су злоупотребили, дело које су омаловажили, све то било је поверено другима.

Данашња Црква

Прича о винограду не сме се применити само на јеврејски народ. Она представља поуку и за нас. Црква је у овом нараштају добила од Бога велике предности и благослове и Он од ње очекује одговарајуће родове.

Наше откупљење плаћено је високом ценом. Једино по величини те откупнине можемо судити о њеним последицама. На овој Земљи, на тлу које је натопљено сузама и крвљу Божјега Сина, треба да узрасту драгоцени плодови Раја. У животу Божјег народа истине Његове речи треба да изразе сву своју славу и узвишеност. Преко свога народа Христос треба да покаже своју природу и начела свога царства.

Сотона се труди да онемогући Божје дело и зато непрестано наговара људе да прихвате његова правила. Он представља Божји изабрани народ као заведене људе. Он је »опадач браће наше«, а његове оптужбе усмерене су против оних који чине правду. Господ жели да на његове оптужбе одговори преко свога народа, приказујући права начела делима послушности.

Ова начела треба да се покажу у сваком појединачном хришћанину, у породицама, у Цркви, у свакој установи, која је уте-

мељена да служи Богу. Сви треба да постану симбол онога што се може учинити за свет. Сви треба да послуже као приказ спасоносне силе еванђеоских истина. Сви треба да буду средства преко којих ће се остварити велика Божја намера за људски род.

296

Јеврејске старешине поносиле су се својим величанственим Храмом и упечатљивим обредима своје верске службе; али праведности, милости и Божје љубави нису имали. Слава Храма и сјај обреда вршених у њему, нису их могли препоручити Богу; јер Му оно што једино вреди у Његовим очима нису могли понудити. Нису Му могли принети на жртву понизно и скрушено срце. Управо када витална начела Божјег царства буду изгубљена из вида, церемоније се многоструко умножавају и постају раскошне. Када изградња карактера, буде занемарена, када престане украшавање душе, када из вида нестане једноставност истинске побожности, тада охолост и љубав према разметању захтевају величанствена црквена здања, сјајне украсе и упечатљиве церемоније. Међутим, све то не прославља Бога! Помодна религија која се састоји од церемонија, привидне побожности и разметања није прихватљива пред Богом. Њене службе не добијају одговор небеских весника.

297

Црква је веома драгоцену у Божјим очима. Он је цени, не због видљивих предности које пружа, већ због искрене побожности којом се разликује од света. Он је оцењује према расту верника у познавању Христа, према њиховом напредовању у духовном искуству.

Христос је жељан да из свог винограда прими род светости и несебичности. Он очекује да види на делу начела љубави и доброте. Најлепша уметничка дела бледе, у поређењу са лепотом темперамента и карактера, којом Он очекује да ће бити обележени Његови представници. Управо атмосфера благодати, којом је окружена душа верника, и Свети Дух који управо делује на његов ум и његово срце, доприносе да постане мирис живота на живот и омогућава Богу да благослови његов рад.

Нека месна црква може бити најсиромашнија у земљи. Може бити непривлачна или без икакве видљиве лепоте, али уколико су њени верници усвојили начела Христовог карактера, биће радосни у својим срцима. Анђели ће долазити да им се придруже на

богослужењима. Хвала и слава Богу уздизаће се из њихових захвалних срца као слатки мирис.

298 Господ жели да спомињемо Његову доброту и говоримо о Његовој моћи. Њему се одаје част изражавањем хвале и захваљувања. Он сам каже: »Онај мене поштује који приноси хвалу на жртву!« (Псалам 50,23) Док су пролазили кроз пустињу, синови Израилеви славили су Бога светим песмама. Господње заповести и Његова обећања компоновани су као песме које су путници певали током целог путовања. Када су се у Ханану сретали на својим посвећеним светковинама, сећали су се Божјих величанствених дела и упућивали захвалне песме у част Његовом имену. Бог је желео да целокупни живот Његовог народа буде живот одавања хвале Створитељу. На тај начин требало је да објаве Његов пут по свој Земљи, да сви народи упознају Његово спасење (Псалам 67,2).

Тако би требало да буде и данас. Људи по свету обожавају лажне богове. Њих треба одвратити од њиховог лажног богослужења, али не осуђивањем њихових идола, већ показивањем нечега што је много боље. Божја доброта треба да буде објављена. Господ каже: »Ви сте ми сведоци, ... и ја сам Бог!« (Исаија 43,12)

Господ жели да ценимо велики план откупљења, да схватимо велике предности које уживамо као Божја деца, и захвално изражавајући хвалу ходимо пред Њим у послушности. Он жели да Му свакога дана служимо у новом животу, увек изнова се радујући. Он чезне да види како се наша срца испуњавају захвалношћу зато што су наша имена записана у животној књизи Јагњета, зато што све своје бриге можемо препустити Ономе који се брине за нас. Он нас позива да се радујемо зато што смо Господње наследство, зато што је Христова праведност постала бела одећа Његових светих, зато што имамо благословену наду у скори долазак нашег Спаситеља.

Хвалити Бога пуним и искреним срцем исто је толико наша дужност колико и молитва. Ми морамо показати свету и свим небеским силама да ценимо узвишену Божју љубав према палом човечанству и очекујемо све веће благослове из Његовог бескрајног обиља. Много више него што то иначе чинимо, требало би да говоримо о драгоценим поглављима из свог искуства. Када осетимо

да је сила Светога Духа на посебан начин деловала у нашем животу, наша радост у Господу и наша успешност у Његовој служби ве-ома ће се повећати, уколико будемо говорили о Његовој доброту и Његовим сјајним делима која је учинио за свој народ.

299

Када на овај начин славимо Бога, сотона се повлачи. Ми више немамо времена за гунђање и приговарање и кушач губи тло под ногама. У нама јачају карактерне особине које становнике Земље припремају за небеске станове.

Овакво сведочење снажно утиче и на друге. Од овога нема успешнијег начина задобијања душа за Христа.

Бога треба да славимо и стварном службом, чинећи све што је у нашој моћи да повећамо славу Његовог имена. Бог нам даје своје дарове да бисмо и ми могли давати и тако свету ознањивати Његов карактер. У време јеврејског система, дарови и приноси представљали су значајан део службе Богу. Израилци су десети део целокупног дохотка посвећивали службама у Светилишту. Осим тога, доносили су и жртве за грех, добровољне дарове и дарове захвалности. То су била средства којима је у то време подупирана еванђеоска служба. Бог од нас данас не очекује ништа мање него што је очекивао од свог народа у некадашња времена. Велико дело спасавања душа мора да напредује. Бог се постарао за ово дело преко десетка, дарова и приноса. Он жели да се на овај начин хране они који проповедају Јеванђеље. Десетак проглашава својим и он се увек мора сматрати светим средствима која се доносе у Његову ризницу на добробит Његовог дела. Он тражи и наше добровољне дарове и дарове захвалности. Сва ова средства морају бити употребљена тако да Јеванђеље допре и у најудаљеније крајеве света.

У служење Богу спада и наш лични допринос. Својим личним напорима морамо да сарађујемо са Њим у послу спасавања душа које живе у свету. Христов налог: »Идите по свему свету и проповедајте јеванђеље свакоме створењу« (Марко 16,15), упућен је сваком Његовом следбенику. Сви који су позвани да живе у Христу, позвани су и у дело спасавања ближњих. Њихова срца куцаће у складу с Христовим срцем. Они ће осећати исту чежњу да спасавају душе, коју је и Он осећао. Сви не могу да заузму исто место у Божјем делу, али места и посла има за свакога.

300

У стара времена Аврам, Исак, Јаков, Мојсије, кротки и мудри људи, и Исус Навин, многоструко способни вођа, били су позвани у Божје дело. Маријина песма и музика, Деворина храброст и побожност, Рутина дечја приврженост, Самуилова послушност и верност, Илијина непоколебљива верност, Јелисјејев благотворни, умирујући утицај, – све је то било неопходно. Зато и сада сви који су примили Божје благослове, треба да одговоре укључујући се у активну службу; сваки дар обавезно треба употребити за унапређење Божјег царства и славу Његовог имена.

Сви који су прихватили Христа за свог Спаситеља треба да прикажу истину Јеванђеља и њен спасоносни утицај на живот. Бог не поставља ниједан захтев, уколико није осигурао средства за његово извршење. Христовом благодаћу можемо постићи све што Бог од нас тражи. Божји народ треба да открије сва богатства Неба. Христос је рекао: »Тиме ће се Отац мој прославити, да род многи родите; и бићете моји ученици.« (Јован 15,8)

Бог има право на целу Земљу као на свој виноград. Иако је сада у рукама узурпатора, она припада Богу. Она је Његова не само стварањем, већ и откупљењем. Христова жртва била је принесена за свет. »Јер Богу тако омиле свет да је и Сина својега јединороднога дао!« (Јован 3,16) Преко тог једног дара, управо су сви остали дарови били дати људима. Цели свет из дана у дан прима благослов од Бога. Свака кап кише, сваки зрак светлости, који је
301 о Божјој дугој стрпљивости и Његовој великој љубави.

Како је свет узвратио свом великом Дародавцу? Како се људи односе према Божјим очекивањима? Које већина људи служи целог живота? Служи мамону! Богатство, положај, световна задовољства, то је њихов циљ. Богатство задобијају отимањем, не само од људи, већ и од Бога. Да би задовољили своју себичност, служе се Његовим даровима. Све што могу употребљавају да би задовољили своју похлепу и своју жељу за себичним уживањима.

Грех данашњег света је исти грех који је донео пропаст Израиљу. Незахвалност Богу, занемаривање прилика и благослова, себична злоупотреба Божјих дарова – све то било је обухваћено грехом којим је Израиљ наукао на себе Божји гнев. Тај исти грех доноси пропаст и савременом свету.

Сузе које је Христос пролио на Маслинској гори, док је стајао изнад изабраног града, нису биле проливане само над Јерусалимом. У судбини Јерусалима сагледао је и пропаст целог света.

»Када би и ти знао у овај твој дан шта је за мир твој! Али је сада сакривено од очију твојих!« (Лука 19,42)

»Кад би и ти знао у овај твој дан!« Тај дан приближава се свом крају. Раздобље милости и предности скоро је на измаку. Облаци освете већ се гомилају. Они који су одбацили Божју благодат ускоро ће бити захваћени брзом и неповратном пропашћу.

А свет ипак спава. Људи не знају време свога похођења.

Где се у овој кризи, налази Црква? Признају ли њени верници Божје захтеве? Да ли извршавају Његов налог, да ли представљају свету Његов карактер? Да ли пажњу својих ближњих управљају на последњу милостиву вест опомене?

302

Људи су у опасности. Мноштво пропада. Како мало такозваних Христових следбеника осећа одговорност за те душе? Судбина света виси о концу; све то једва може да покрене чак и оне који тврде да верују у најдалекосежнију истину која је икада била поверена смртницима. Осећа се недостатак љубави која је покренула Христа да напусти свој небески дом, да прихвати људску природу да као човек приђе човеку и привуче га Богу. Божји народ захватила је обамрлост, одузетост, која га спречава да схвати своју тренутну дужност.

Када су Израилци ушли у Ханан, нису испунили Божју намеру да заузму целу земљу. Пошто су је делимично покорили, сместили су се да уживају у плодовима својих победа. У свом неверству и љубави према удобности, окупили су се у већ освојеним деловима земље уместо да крену у освајање нових територија. Тако су почели да се удаљавају од Бога. Пропуштајући да изврше Његову намеру, онемогућили су и Њему да изврши своје обећање о благослову. Зар данашња Црква не чини управо то исто? Иако је пред њима цели свет који осећа потребу за Јеванђељем, такозвани хришћани се окупљају на местима на којима сами могу да уживају у благодетима Јеванђеља. Не осећају потребу да заузму нове просторе, да вест спасења однесу у далеке крајеве. Одбијају да изврше Христов налог: »Идите по свему свету и проповедајте

Јеванђеље свакоме створењу!« (Марко 16,15) Да ли су онда мање криви од јеврејске Цркве?

303

Такозвани Христови следбеници налазе се на проби пред очима целог свемира; утрнулост њиховог жара и слабост њихових напора у Господњој служби већ их је обележила као неверне. Да је оно што чине најбоље што могу учинити, проклетство не би почивало на њима; али, када би њихова срца била укључена у дело, могли би учинити много више. Они сами знају, а и свет зна да су у великој мери изгубили дух самоодрицања и ношења свога крста. Постоји много оних уз чија ће имена у небеским књигама бити записано: није произвођач, већ само потрошач! У многим које носе Христово име, Његова слава је потамнела, Његова лепота прикривена, Његова част одбачена.

Има много оних чија су имена записана у црквеним књигама, али који нису под Христовом управом. Они не слушају Његова упутства нити обављају Његов посао. Зато се налазе под непријатељевом управом. Они не чине никакво стварно добро, па зато наносе непроцењиву штету. Пошто њихов утицај није мирис живота на живот, он је постао мирис смрти на смрт.

Господ каже: »Зато ли нећу походити?« (Јеремија 5,9) Пошто су пропустили да остваре Божју намеру, синови Израиљеви били су одбачени, а Божји позив био је упућен другим народима. Ако се и они буду показали као неверни, зар неће на исти начин бити одбачени?

Христос је у краткој причи о винограду, виноградаре прогласио кривцима. Они су одбили да свом господару дају плодове који су му припадали. У јеврејском народу, свештеници и учитељи повели су вернике у погрешном смеру и Богу ускратили службу коју је очекивао. Они су управо одвратили народ од Христа.

Христос је Божји закон, непомишан са људским традицијама, представио као велико мерило послушности. Тиме је на себе навучао мржњу рабина. Они су људска учења уздизали изнад Божје речи и тако одвраћали народ од Његових начела. Нису желели ни да одустану од својих људских заповести да би послушали захтеве Божје речи. Због истине свакако не би жртвовали ни свој интелектуални понос ни похвале од људи. Када је Христос дошао, објављујући народу Божје захтеве, свештеници и старешине оспо-

рили су Му право да стане између њих и народа. Нису желели да прихвате Његове укорје и опомене, па су се заузели да народ окрену против Њега и да тако изазову Његову пропаст.

Зато су постали одговорни што је народ одбацио Христа, као и за последице које су из тога произашле. Верски вођи изазвали су грех народа и његову пропаст.

Зар и у наше време нису на делу исти утицаји? Зар многи радници у Господњем винограду не иду стопама јеврејских старешина? Зар верски учитељи не одвраћају људе од јасних захтева Божје речи? Уместо да их васпитају у послушности Божјем закону, зар их не уче преступима? Са многих црквених проповедаоница верници слушају да Божји закон више никога не обавезује. Људске традиције, обреди и обичаји се уздижу. Развијају се охолост и самозадовољство због Божјих дарова, док се истовремено занемарују Божји захтеви.

304

Људи заиста не знају шта чине, када одбацују Божји закон. Божји закон је препис Божјег карактера. Он утеловљује начела Његовог царства. Онај који одбија да прихвати та начела измешта се изван дохвата Божјих благослова.

Славне могућности обећане Израилу могле су бити остварене једино послушношћу Божјим заповестима. Исто савршенство карактера, иста пунина благослова – благослова ума, душе и тела, благослова домовима и пољима, благослова у овом животу и животу који ће доћи – могући су нам једино на путу послушности.

У духовном свету и свету природе, послушност Божјим законима је услов за доношење плодова. Када људи уче народ да не поштује Божје заповести, спречавају га да Богу на славу донесе род, и тако постају криви пред Господом што Му је ускраћен род из Његовог винограда.

305

И нама су у складу са Учитељевим налогом стигли Божји весници. Они су, по узору на Христа, захтевали послушност Божјој речи. Они су објавили Његово право на родове из винограда, родове из љубави и понизности, Његово право на пожртвовну службу. Зар се многи виноградаре у Господњем винограду нису разгневили као што су то учинили јеврејски вођи? Када су захтеви Божјег закона објављени народу, зар се ти учитељи нису послу-

жили својим потпуним утицајем да наведу људе да их одбаце? Такве учитеље Бог назива неверним слугама.

Речи које је Бог упутио некадашњем Израилу садрже свечану опомену савременој Цркви и њеним вођама. Бог је овако рекао о Израилу: »Написах му велике ствари у закону свом, али му се чине као нешто туђе!« (Осија 8,12) Учителима и свештеницима је нагласио: »Изгибе мој народ, јер је без знања; кад си ти одбацио знање, и ја ћу тебе одбацити да ми не вршиш службе свештеничке; кад си заборавио Бога својега, и ја ћу заборавити синове твоје.« (Осија 4,6)

Да ли ће Божје опомене остати незапажене? Хоће ли прилике за службу остати неискоришћене? Да ли ће поруге света, интелектуални понос, подложност људским обичајима и традицијама, задржати такозване Христове следбенике да не ступе Њему у службу? Хоће ли и они одбацили Божју реч као што су јеврејске старешине одбациле Христа? Последице Израилевог греха су нам познате. Да ли ће савремена Црква прихватити опомену?

»Ако ли се неке од грана и одломише, и ти, који си дивља маслина, прицепио си се на њих, и постао си заједничар у корену и у масти од маслине, не хвали се гранама!... Добро! неверством одломише се, а ти вером стојиш, не поноси се, него се бој! Јер кад Бог рођених грана не поштеде, да и тебе како не непоштеди!« (Римљанима 11,17-21)

БЕЗ **24.** СВАДБЕНОГ РУХА

**(Ово поглавље утемељено је на тексту из
Јеванђеља по Матеју 22,1-14)**

У Христовој причи о свадбеном руху постоји врло значајна поука. Свадбом је представљено сједињавање људског са божанским; свадбено рухо представља карактер без кога нико не може да буде примљен на свадбену вечеру.

Христос и овде, као и у причи о великој вечери, описује еванђеоски позив, одбијање од стране јеврејског народа и позив милости упућен незнабошцима. Међутим, Он истиче да су гости, одбијајући позив, нанели дубоку увреду приређивачу гозбе и доживели још страшнију казну. Овога пута позив за учествовање на гозби потицао је од самог владара. Долазио је од онога који је имао власт да заповеда. Позив је представљао велику част. Али, гости ту част нису ценили. Потценили су и владарев ауторитет. Док су се према домаћинском позиву гости понашали равнодушно, на царев позив одговорили су увредама и убиствима. Према његовим посланицима поступали су презриво, злостављали их и на крају побили.

Када је увидео да су гости одбили његов позив, домаћин је изјавио да ниједан од позваних неће окусити његову вечеру. Међутим, они који су презрели цара, искусили су нешто много теже од губљења места у његовој присутности и за његовим столом. »И када то чу цар онај, разгневи се и пославши војску своју погуби крвнике оне и град њихов запали.«

Гозба у обе кратке приче била је припремљена за госте, али друга прича истиче да су сви који су присуствовали гозби морали да изврше одређену припрему. Они који су занемарили ову припрему, били су искључени. »Изишавши пак цар да види госте угледа онде човека необучена у свадбено рухо и рече му: пријатељу, како си дошао амо без свадбенога руха? А он оћуте. Тада

307

рече цар слугама: свежите му руке и ноге и баците га у таму најкрајњу; онде ће бити плач и шкргут зуба!»

Христови ученици упутили су позив на гозбу. Наш Господ послао је Дванаесторицу, а касније и Седамдесеторицу, да објаве да је Божје царство пред вратима, да позову људе да се покају и верују Јеванђељу. Међутим, позив није био прихваћен. Они који су били позвани на гозбу нису дошли. Касније су биле послане слуге да упуте позив: »Ево сам обед свој уготовио, јунци моји и хранењаци поклани су, и све је готово; дођите на свадбу!« Та порука упућена је јеврејском народу после Христовог распећа; али народ који је тврдио да је Божји изабрани народ одбацио је Јеванђеље које је било објављено у сили Светога Духа. Многи су то учинили на најпрезривији начин. Други су били толико озлојеђени што им се нуди спасење, што им се нуди помиловање због одбацивања Господа славе, да су се окренули против оних који су донели поруку. Тако је наступило »велико гоњење«. (Дела 8,1) Многи, и људи и жене, били су бачени у тамнице, а неки од Господњих весника, као Стефан и Јаков, били су убијени.

308 Тако је јеврејски народ запечатио своје одбацивање Господње милости. Христос је наговестио последице у својој причи. Царев гнев се излио и »пославши војску своју, погуби крвнике оне и град њихов запали«. Пресуда, изречена Јеврејима, извршена је приликом разорења Јерусалима и расејања тог народа.

Трећи позив на гозбу представља упућивање Јеванђеља незнабошцима. Цар је рекао: »Свадба је дакле готова, а званице не бивше достојне. Идите дакле на раскршћа и кога год нађете, дозовите на свадбу!«

Цареве слуге, које су изашле на путеве, »сабраше све које нађоше, зле и добре«. Било је то врло разнолико друштво. Неки међу њима нису имали ништа више стварног поштовања према приређивачу гозбе од оних који су одбили позив. Група која је прва била позвана није могла себи да допусти, или је макар тако мислила, да жртвује неке световне предности за учествовање на царској гозби. Међу онима који су прихватили позив, било је и таквих који су једино мислили на личне добитке. Дошли су да уживају предности гошћења, али нису имали никакве жеље да цару одају част.

Када је цар изашао да погледа госте, показао се стварни карактер свих. За свакога госта на свадби било је припремљено свадбено рухо. То рухо представљало је царев дар. Гости су облачећи га исказивали своје поштовање према приређивачу гозбе. Међутим, један човек, ипак, је задржао своје обично грађанско одело. Одбио је да обави припрему коју је цар захтевао. Презриво је одбио да обуче врло скупоцено рухо. Тиме је увредио свога господара. На цареву питање: »Пријатељу, како си дошао овамо без свадбеног руха«, ништа није могао да одговори. Тако је осудио самога себе. Тада је цар заповедио: »Свежите му руке и ноге, те баците у таму најкрајњу; онде ће бити плач и шкргут зуба!«

309

Царево испитивање гостију на гозби представља дело суда. Гости на еванђеоској гозби су они који тврде да служе Богу, они чија су имена записана у Књизи живота. Међутим, нису сви који говоре да су хришћани заиста искрени Христови ученици. Пре него што буде раздвојена коначна награда, биће одлучено ко је достојан да добије наследство праведних. Ова одлука биће донесена пре Христовог другог доласка на облацима небеским. Када Он буде дошао, Његова награда биће са Њим, »да дам свакоме по делима његовим.« (Откривење 22,12) Према томе, пре Његовог другог доласка биће одређен карактер дела сваког човека, односно сваком Христовом следбенику награда у складу с његовим делима.

Док људи још буду боравили на Земљи, у небеским судницама биће обављено дело Истражног суда. Живот свих оних који су тврдили да следе Христа биће истражен пред Богом. Сви ће бити испитани у складу са оним што је записано у небеским књигама и према њиховим делима биће им одређена вечна судбина.

Свадбеним рухом представљен је непорочни, пречисти карактер који ће имати сви прави Христови следбеници. Цркви је дано »да се обуче у свилу, чисту и белу« да »нема мане, ни мрштине, или такога чега«. »Јер је свила правда светих.« (Откривење 19,8; Ефесцима 5,27) У ствари, то је Христова праведност, Његов неукаљани карактер, који по вери даје свима који Га приме за свог Спаситеља.

Белу одећу невиности носили су наши прародитељи, када им је Бог дао да живе у светом Едему. Живели су у савршеном складу са

310

Божјом вољом. Сва снага њихових осећања била је посвећена њиховом небеском Оцу. Узвишена пријатна светлост, Божја светлост, окружавала је свети пар. Ова одећа од светлости представљала је симбол њихове духовне одеће небеске невиности. Да су остали верни Богу она би их заувек обавијала. Међутим, када су сагрешили, прекинули су своју везу са Богом и нестало је светлости која их је обасјавала. Голи и посрамљени, покушали су да замене своју небеску одећу одећом од смоквиног лишћа коју су сами начинили.

Прекршитељи Божјег закона, од дана Адамове и Евине непослушности, управо то су чинили. Састављали су смоквино лишће да покрију голотоњу проузроковану грехом. Носили су одећу коју су сами себи начинили, својим делима покушавали су да покрију своје грехе, да себе учине прихватљивим у Божјим очима.

Међутим, то никада нису успели да остваре. Човек не може ништа да учини да замени своју изгубљену одећу невиности. Никакву одећу од смоквиног лишћа, никакве световне, грађанске хаљине неће носити они који ће са Христом и анђелима седети на Јагњетовој свадбеној вечери.

Само покривало које нам Христос дарује, може учинити да се појавимо у Божјој присутности. Тим покривалом, том одећом своје праведности, Христос жели да покрије сваку, верну душу која се каје. Он лично даје нам савет: »Светујем те да купиш у мене... беле хаљине, да се не покаже срамота голоотиње твоје!« (Откривење 3,18)

311

Та одећа, изаткана на небеском разбоју, нема у себи ниједну нит људске заслуге. Христос је у људском облику изградио савршени карактер и тај карактер Он нуди и нама. »Али сви бејасмо као нечисто што, и сва наша правда као нечиста хаљина!« (Исаија 64,6) Све што сами можемо да учинимо упрљано је грехом. Али, Божји Син се »јавио да грехе наше узме; и греха у њему нема«. Грех је описан као »безакоње«. (1. Јованова 3,5,4) Христос је био послушан свим захтевима Закона. Сам о себи овако је рекао: »Хоћу чинити вољу твоју, Боже мој, и закон твој је мени у срцу!« (Псалам 40,8) Док је био на Земљи, рекао је својим ученицима: »Ја одржах заповести Оца својега!« (Јован 15,10) Својом савршеном послушношћу омогућио је сваком људском бићу да слуша

Божје заповести. Када се покоримо Христу, срце се сједињује с Његовим срцем, воља се стапа с Његовом вољом, ум постаје једно с Његовим умом, мисли су покорене Њему; ми живимо Његовим животом. То значи бити одевен у хаљину Његове праведности. И тада, када Господ погледа на нас, не види прегачу од смоквиног лишћа, не види голотињу или изопаченост грехом, већ своју одећу праведности, којом је означена савршена послушност Господњем закону.

Госте на свадбеној гозби проверио је сам цар. Он је прихватио само оне који су послушали његов захтев и оденули се у свадбено рухо. Тако ће бити и гостима на еванђеоској гозби. Све ће их проверити сам велики Владар, који ће као госте прихватити само оне који су се оденули одећом Христове праведности.

Праведност значи праведно поступање, јер ће свакоме бити суђено према његовим делима. Наш карактер открива се преко онога што чинимо. Дела показују искреност наше вере.

Није довољно да верујемо да Исус није самозванац и да библиска религија није лукаво замишљена бајка. Ми можемо веровати да је Исусово име једино име под небом којим се можемо спасити, али то не мора да значи да смо Га вером прихватили за свог Спаситеља. Није довољно веровати у теорију истине. Није довољно речима изразити своју веру у Христа и своје име уписати у црквене књиге. »И који држи заповести његове у њему стоји, и он у њему. И по том дознајемо да стоји у нама, по Духу кога нам је дао.« 312
»И по том разумемо да га познасмо, ако заповести његове држимо.« (1. Јованова 3,24; 2,3) То је истински доказ обраћења. Какво год било наше исповедање, то ништа не вреди, све док се Христос не открије у делима праведности. 313

Истина мора бити усађена у срце. То значи да она мора управљати умом и усмеравати осећања. Сав карактер мора бити обележен божанским речима. Свака јота и титла Божје речи мора постати део нашег свакидашњег живота.

Они који постану учесници у божанској природи живеће у складу са великим Божјим мерилом праведности, Његовим светим законом. То је мерило по коме Бог одмерава човекове поступке. То ће бити и мера карактера на суду.

Многи тврде да је Христовом смрћу укинут Закон; али тиме супроте се речима самога Христа: »Не мислите да сам ја дошао да покварим закон и пророке... Јер вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмањег слова или једне титле из закона док се све не изврши.« (Матеј 5,17.18) Христос је да би обавио дело помирења за човеково преступање Закона, положио свој живот. Да је Закон могао да буде промењен или укинут, не би било потребно да Христос умре. Христос је узвисио Божји закон својим животом на Земљи. Својом смрћу га је потврдио. Он је жртвовао свој живот не да уништи Божји закон, не да постави нека нижа мерила, већ да се правда сачува, да се закон прикаже као непроменљив, да се довека утврди.

Сотона је говорио да човек не може одржати Божје заповести; и заиста истина је да то својом снагом не можемо постићи. Међутим, Христос је дошао као човек и својом савршеном послушношћу доказао да се сједињавањем људских и божанских снага може поштовати сваки Божји пропис.

314 »А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име његово.« (Јован 1,12) То није сила која се крије у човеку. То је сила која долази од Бога. Када душа прихвати Христа, добија силу да живи Христовим животом.

Бог од своје деце захтева савршенство. Његов закон је препис Његовог карактера и представља мерило свих карактера. То бескрајно мерило показано је свима тако да нико не може бити у заблуди какве људе Бог жели да има у свом царству. Христов живот на Земљи био је савршени израз Божјег закона, и када они који тврде да су Божја деца својим карактером постану слични Христу, биће послушни Божјим заповестима. Бог ће тада моћи да их прогласи припадницима небеске породице. Одевени у чисту одећу Христове праведности, добиће место на царској свадбеној гозби. Имаће право да се придруже мноштву које је опрано Спаситељевом проливеном крвљу.

Човек који је на гозбу дошао без свадбеног руха представља многе који данас живе у свету. Они изјављују да су хришћани, полажу право на благослове и предности Јеванђеља, али не осећају потребу да преобразе свој карактер. Никада се стварно нису покајали због својих грехова. Они не схватају своју потребу за Хри-

стом нити имају веру у Њега. Никада нису успели да савладају своје наслеђене или стечене склоности према злу. Ипак, мисле да су сами довољно добри, ослањају се на своје заслуге уместо на Христа. Они су само слушачи слушају Речи, долазе на гозбу, али не желе да обуку одећу Христове праведности.

Многи који себе називају хришћанима само су обични људски моралисти. Одбили су дар који их је једини могао оспособити да одају почаст Христу, представљајући Га свету. Дело Светога Духа за њих је неразумљиво, необично дело. Они нису извршиоци Речи (Јаков 1,22). Небеска начела према којима се они који су се сјединили са Христом разликују од оних који су се сјединили са светом, у њиховом животу једва се примећују. Такозвани Христови следбеници нису више одвојен и посебан народ. Линија раздвајања постала је нејасна. Ти људи подређују се свету, његовим обичајима, његовим навикама, његовој себичности. Црква се приближила свету у кршењу Закона уместо да се свет приближио Цркви у поштовању Закона. Из дана у дан Црква се све више изједначава са светом.

315

Сви они очекују да буду спасени Христовом смрћу, иако одбијају да живе Његовим пожртвовним животом. Они величају богатства Божје бесплатне благодати, покушавају да се покрију привидом праведности, јер се надају да ће тако прикрити мане свога карактера, али сви њихови напори биће узалудни у велики дан Господњи.

Христова праведност неће покрити ниједан свесно гајени грех. Човек може бити прекршитељ Закона у свом срцу; али, уколико га видљиво не прекрши, свет га може сматрати човеком високог морала. Међутим, Божји закон задире у тајне човековог срца. Свако дело биће процењено према побудама из којих је учињено. На Божјем суду опстаће само оно што је у складу са начелима Божјег закона.

Бог је љубав. Он је ту љубав показао дарујући нам Христа. Када је »Сина својега јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине, него да има живот вечни«, ништа није ускратио онима које је откупио као своје власништво (Јован 3,16). Он је дао цело Небо да добијемо снагу и успешност, да нас не би савладао и поразио наш велики непријатељ. Међутим, љубав није навела Бога

да оправда грех. Он га није оправдао ни у сотони; није га оправдао у Адаму или у Кајину; и неће га оправдати ни у једноме од синова људских. Он неће попустљиво поступати према нашим гресима, нити ће предвидети недостатке нашег карактера. Он очекује од нас да их савладамо у Његово име.

316 Они који одбијају дар Христове праведности одбијају карактерне особине које би их учиниле Божјим синовима и кћерима. Они одбијају оно што би их једино могло оспособити да добију место на свадбеној гозби.

Када се у причи цар распитивао: »Пријатељу, како си дошао амо без свадбенога руха«, човек није одговорио. Тако ће бити и на велики дан суда. Људи се данас могу изговарати због својих карактерних мана, али тога дана неће моћи да пронађу никакав изговор.

317 Такозване Христове цркве у овом нараштају уживају највеће предности. Господ нам се откривао и давао нам све већу светлост. Наше предности су много веће од предности које је уживао некадашњи Божји народ. Ми имамо не само велику светлост даровану Израиљу, већ и снажније доказе великог спасења које нам је Христос понудио. Оно што је за Јевреје било симбол или слика, за нас је постало стварност. Они су имали текстове Старог завета, ми имамо и текстове Новог завета. Ми имамо сигурност у Спаситељу који је дошао, у Спаситељу који је био разапет, који је устао из мртвих, и који је над изнајмљеним Јосифовим гробом изјавио: »Ја сам васкрсење и живот!« Захваљујући познавању Христа и Његове љубави, Божје царство стигло је међу нас. Христос нам је откривен у проповедима и опеван у песмама. Духовна гозба нам је обилно понуђена. Свadbено рухо, непроцењиве вредности нуди се као дар свакој души. Божји весници представљају нам Христову праведност, оправдање вером, неизмерно велика и драгоценна обећања Божје речи, слободан приступ Оцу преко Христа, утеху Светога Духа, чврсто утемељено обећање о вечном животу у Божјем царству. Шта би нам Бог још могао учинити што већ није учинио позивајући нас на велику вечеру, на небеску гозбу?

Анђели, службени духови, могли су да изјаве на Небу: »Посао који нам је поверен обавили смо. Ми смо приморали на повлачење чете злих анђела. Унели смо просветљење и светлост у људ-

ске душе, освежили њихово сећање на љубав коју им је Бог показао у Исусу Христу. Њихове очи усмерили смо према Христовом крсту. Њихова срца била су дубоко потресена, када су схватили да је грех разапео Божјега Сина. Били су осведочени. Сагледали су кораке које морају учинити у свом обраћењу, осетили су силу Јеванђеља, њихово срце је омекшало када су схватили лепоту Божје љубави. Посматрали су и лепоту Христовог карактера. Међутим, за многе међу њима све то било је узалудно. Нису желели да промене своје навике и свој карактер. Нису хтели да скину своје земаљске хаљине и да се одену у небеско рухо. Њихова срца била су пуна лакомства. Више су волели друштво овога света него што су волели свога Бога.«

Дан коначне одлуке биће свечано време. У пророчком виђењу, апостол Јован овако га описује: »И видех велики бели престо и онога што сеђаше на њему, од чијега лица бежаше небо и земља и места им се не нађе! И видех мртваце мале и велике где стоје пред Богом, и књиге се отворише; и друга се књига отвори, која је књига живота; и суд примише мртвачи, као што је написано у књигама, по делима својима.« (Откривење 20,11.12)

Жалостан ће бити поглед у прошлост онога дана, када се људи буду суочили са вечношћу. Цео живот биће им приказан пред очима, управо онако како је протекао. Световна уживања, богатство, части, више им неће изгледати тако важни. Тек тада ће увидети да је праведност коју су презрели била једино што вреди. Тада ће схватити да су свој карактер обликовали према сотониним преварама. Одећа коју су одабрали била је знак њихове оданости првом великом отпаднику. Тада ће видети последице свога избора. Тада ће разумети шта значи преступити Божје заповести.

318

Новог, будућег времена милости, да бисмо се припремили за вечност, више неће бити. Сада, у овом животу морамо се оденути у рухо Христове праведности. Ово је наша једина прилика да изградимо карактер за дом који је Христос приправио онима који држе Његове заповести.

Дани нашег времена милости брзо се приближавају крају. Да, свршетак свега врло је близу. Нама је упућено упозорење: »Али се чувајте да како ваша срца не отежају ждерањем и пијанством и бригада овога света, и да вам овај дан не дође изненада.« (Лука

21,34) Чувајте се да вас Он не затекне неспремне! Пазите да се на царевој гозби не нађете без свадбеног руха!

»Зато и ви будите готови, јер у који час не мислите доћи ће Син човечји!« »Благо ономе који је будан и који чува хаљине своје, да го не ходи и да се не види срамота његова!« (Матеј 24,44; Откривење 16,15)

319

ТАЛАНТИ

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Матеју 25,13-30)

Христос је на Маслинској гори разговарао са својим ученицима о свом Другом доласку на свет. Навео је и неколико знакова који ће показати када се Његов долазак буде приближио и позвао их да буду будни и спремни. Поново је изговорио упозорење: »Стражите, дакле, јер не знате ни дана ни часа!« Затим је показао шта значи ишчекивати Његов долазак. Време треба обавезно проводити, не у беспосленом чекању, већ у марљивом раду. То је поука коју је изрекао у овој причи о талантима.

Своје излагање овако је започео: »Јер како што човек полазећи дозвола слуге своје и предаде им благо своје. И једноме дакле даде пет таланата, а другоме два, а трећему један, свакоме према његовој моћи; и отиде одмах.«

Човек који је отпутовао у далеку земљу представља Христа, који ће, врло брзо пошто буде испричао причу, морати да напусти ову Земљу и оде на Небо. Слуге или робови у причи представљају Христове следбенике. Ми не припадамо себи. Ми смо »купљени скупом« (1. Коринћанима 6,20), за нас је плаћена висока цена. »Знајући да се пропадљивим сребром или златом не искупите из сујетнога свог живљења, него скупом ценом крвљу Христа« (1. Петрова 1,18.19); »да они који живе не живе више себи, него ономе који за њих умре и васкрсе.« (2. Коринћанима 5,15)

Сви људи били су откупљени том ценом коју није могуће одредити. Целокупна ризница Неба испражњена је за овај свет; дајући нам у Христу цело Небо, Бог је откупио вољу, осећања, ум и душу сваког појединог људског бића. Било да су верници или неверници, сви људи су у складу са тим Господња имовина. Сви су позвани да обављају службу за Њега, и на велики дан суда од свих ће бити затражен рачун о томе како су одговорили на овај позив.

Међутим, сви људи нису признали Божје захтеве. Само они који говоре да су прихватили Христову службу представљени су као Његове слуге.

Христови следбеници су откупљени да служе. Наш Господ говори да је служба истински циљ живота. Христос је био радник и зато свим својим следбеницима одређује живот службе – службе Богу и ближњима. Христос је овде представио свету најузвишеније схватање живота које је свет икада чуо. Када живи да би служио другима, човек успоставља везу са Христом. Закон службе тако постаје карика која нас повезује са Богом и нашим ближњима.

326 Својим слугама Христос је поверио »своје богатство« – оно што ваља употребити за Њега. Он је дао »сваком човеку његов посао«. Сваки човек има своје место у вечном небеском плану. Сваки треба да ради заједно са Христом на спасавању душа. Исто тако, сигурно је да нам је припремљено место у небеским становама као што је извесно да нам је овде на Земљи одређено посебно место да радимо за Бога.

Дарови Светога Духа

Таланти које је Христос поверио својој Цркви посебно представљају дарове и благослове које доноси Свети Дух. »Јер једноме се даје Духом реч премудрости, а другоме реч разума по истом Духу; а другоме вера, тим истим Духом, а другоме дар исцељивања, по томе истом Духу; а другоме да чини чудеса, а другоме пророштво; а другоме да разликује духове, а другоме различни језици, а другоме да казује језике. А ово све чини један и тај исти Дух, раздељујући по својој власти свакоме како хоће.« (1. Коринћанима 12,8-11) Сви људи не примају исти дар, али је сваком Учитељевом служи обећан неки дар Духа.

Пре него што је напустио своје ученике, Христос »дуну и рече им: примите Дух свети«. (Јован 20,22) Поново им је обећао: »И гле, ја ћу послати обећање Оца својега на вас!« (Лука 24,49) Међутим, тек после Његовог вазнесења примили су овај дар у свој његовој потпуности. Тек када су се ученици вером и молитвом потпуно покорили Његовом деловању, догодило се изливање Светога Духа. Тада су добра Неба у посебном смислу била поверена Христовим следбеницима. »Изишавши на висину, запленио си плен, и даде даре људима.« »А свакоме се од нас даде благодат

по мери дара Христова.« (Ефесцима 4,8.7) »А ово све чини један и тај исти Дух раздељујући по својој власти свакоме како хоће!« (1. Коринћанима 12,11) У Исусу Христу дарови су већ наши, али њихово стварно добијање зависи од нашег примања Божјега Духа.

327

Обећање Духа не цени се онако како би требало. Његово испуњење не остварује се онако како би могло. Еванђеоска служба, управо зато што јој недостаје утицај Светога Духа, изгубила је снагу. Образовање, таланти, речитост, свака природна и стечена способност, могу бити на располагању; без присутности Светога Духа, ниједно срце неће бити дирнуто, ниједан грешник задобијен за Христа. Са друге стране, када би се повезали са Христом, када би примили дарове Светога Духа, и Његови најсиромашнији и најнеукији ученици имали су силу да утичу на срца. Бог би их учинио каналима преко којих би се ширио највиши утицај у свемиру.

Други таланти

Посебни дарови Духа нису само таланти споменути у овој причи. Њима су обухваћени сви дарови и све способности, било наслеђени или стечени, телесни или духовни. Сви морају бити употребљени у Христовој служби. Када постанемо Христови ученици, предајемо се Њему са свим што јесмо и што имамо. Он нам враћа те дарове, очишћене и оплемењене, да бисмо их употребили Њему на славу, а нашим ближњима на благослов.

Бог сваком човеку даје дарове, »свакоме према његовој моћи«. Таланти се не деле насумице. Онај који има способности да искористи пет таланата, добија пет. Онај који може да употреби два, добија само два. Онај који се мудро може послужити само једним, добија један. Нико не треба да очајава што није добио веће дарове, јер Онај који их је дао сваком човеку, кориштењем сваког дара, било малог или великог, у истој мери се слави. Онај који је добио пет таланата дужан је да донесе добитак од пет; онај који је добио један, само од једног. Бог очекује да му човек узврати »по ономе што има, а не по ономе што нема«. (2. Коринћанима 8,12)

328

Онај који је у причи примио »пет таланата отиде те ради с њима, и доби још пет таланата. Тако и онај што прими два доби и он још два.«

329

Таланти, чак и малобројни, морају бити употребљени. Питање које нас највише забрињава не треба да гласи: Колико сам примио, већ: Шта сам учинио са оним што сам примио? Развијање свих наших способности је наша прва дужност према Богу и нашим ближњима. Онај који свакодневно не расте развијајући способности и корисност, не испуњава сврху живота. Исповедајући речима своју веру у Христа ми смо се заветовали да постигнемо све што се може постићи у раду за Учитеља и зато морамо развијати сваку своју способност до највише мере савршенства, да бисмо учинили највеће добро за које смо способни.

Господ има велико дело које се мора обавити и Он ће у будућем животу највише пружити онима који су се највише заложити у верној, добровољној служби у овом животу. Господ сам бира своја оруђа и свакога дана им у различитим околностима пружа прилику да се докажу у Његовом великом делу. Он у сваком истинском напору за остварење Његовог плана, упошљава своја оруђа, не зато што су савршена, већ зато да у сарадњи с Њим стекну савршенство.

Бог ће примити само оне који одлучно теже високим циљевима. Он свако људско оруђе обавезује да постигне највише што може. Од свих се захтева морално савршенство. Никада не смемо снижавати мерила праведности да бисмо се прилагодили наслеђеним или стеченим склоностима према злу. Морамо схватити да је несавршенство карактера грех. Све праведне особине карактера имају свој извор у Богу и сачињавају у Њему једну савршену, складну целину, па свако ко прими Христа за свог Спаситеља има предност да добије те исте особине.

Они који желе да буду Божји сарадници морају се трудити да сваки орган свога тела и сваку способност свога ума доведу до савршенства. Истинско образовање је припремање свих телесних, менталних и моралних снага за обављање сваке дужности; то је увежбавање тела, ума и душе за божанску службу. То је васпитање које ће задржати своју вредност и у вечном животу.

330

Господ захтева од сваког хришћанина да се усавршава у успешности и способности у свакој области. Христос нам је својом крвљу и својим патњама, унапред дао плату да би осигурао нашу добровољну службу. Он је дошао на наш свет да би нам пружио при-

мер како треба радити и какав дух треба обавезно уносити у рад. Он жели да размишљамо о томе како бисмо могли да најбоље унапредимо Његово дело и прославимо Његово име у свету, исказујући узвишену част, највећу љубав и оданост Оцу коме је »тако омилео свет да је Сина својега јединороднога дао, да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни«. (Јован 3,16)

Међутим, Христос нам није пружио никакво уверавање о савршенству карактера које је могуће лако постићи. Племенит, свестран карактер не може се наследити. Он се не појављује случајно. Племенит карактер се изграђује личним напорима, заслугом и благодаћу Исуса Христа. Бог даје таланте, снажан ум; ми обликујемо карактер. Он се обликује у оштрим, жестоким борбама са самим собом. Битку за битком морамо водити против својих наслеђених склоности. Ми морамо сами себе строго испитивати и не допустити да иједна неповољна карактерна особина остане непоправљена.

Нека нико не каже: Ја нисам у стању да поправам недостатке свога карактера! Уколико тако закључите, сигурно нећете успети у борби за вечни живот. Неспособност се крије једино у вашој вољи! Уколико нећете да победите, нећете ни моћи победити! Стварне тешкоће ствара вам ваше покварено и непосвећено срце и ваша неспремност да се покорите Божјој власти.

Многи које је Бог оспособио да обаве изванредно дело постижу врло мало, јер мало и покушавају. Хиљаде пролазе кроз овај живот као да немају никакав одређени циљ за који би било вредно живети, никакво мерило које би било вредно достићи. Такви ће примити награду сразмерну својим делима.

Имајте на уму да се никада нећете попети на већу висину од оне за коју сте се сами одлучили. Зато високо поставите своје циљеве и корак по корак, чак и уз болне напоре, уз самоодрицања и жртве, пењите се целом висином лествица напредовања. Немојте ничему допустити да вас задржи. Мреже судбине нису тако густо уплетене око сваког човека да мора да остане и беспомоћан и несигуран. Неповољне околности треба да вас подстакну да чвршће одлучите да савладате сваку препреку. Када будете савладали прву препреку, осетићете већу способност и храброст да даље

кренете. Пођите одлучно у правом смеру и околности ће бити на вашој страни, уместо да буду против вас.

Будите одлучни да у славу своје Учитељу развијете сваку позитивну особину свог карактера. У сваком тренутку изградње свога карактера трудите се да угодите Богу. То свакако можете постићи; јер и Енох је угоднио Богу, иако је живео у покварености. И данас, у наше време, има много еноха.

Наступите као Данило, као тај верни државник, човек кога ниједно искушење није могло да поквари. Немојте разочарати Онога који је дао свој живот да избрише ваше грехе. Он каже: »Јер без мене не можете чинити ништа!« (Јован 15,5) Имајте то на уму! Иако сте учинили грешку, ви можете победити уколико сагледате своје грешке и схватите их као знаке упозорења. На тај начин поразе ћете претворити у победе, разочарати непријатеља и прославити свога Откупитеља.

Карактер обликован по угледу на божански лик једино је благо које са овога света можемо понети на Небо. Они који су у овом свету били у Христовој школи, понеће сва своја духовна достигнућа у своје небеске станове. Међутим, и на Небу наставиће да се усавршавају. Како је, према томе, важан развој карактера у овом животу!

Небеске силе сарађиваће са људским оруђима која одлучно и с вером покушавају да остваре савршенство карактера које ће им омогућити да достигну и савршенство у делима. Свакоме ко се укључи у ово дело Христос каже: »Ја ти стојим с десне стране да ти помогнем!«

332

Људска воља постаје свемоћна у сарадњи са Божјом вољом. Све што треба чинити по Његовој заповести, могуће је чинити у Његовој снази. Све Његове заповести оспособљавају.

Умне способности

Бог захтева да увежбавамо своје умне способности. Он жели да Његове слуге имају вишу интелигенцију и оштрију моћ расуђивања од оних који не маре за Њега. Он није задовољан онима који су немарни или лењи да нешто постигну или продубе своје знање. Господ нас позива да Га љубимо свим својим срцем, целом својом душом, свом својом снагом и свим својим умом. Управо нам то намеће обавезу да у пуној мери развијемо свој интелект да

бисмо целим својим умом могли упознати и волети свога Створитеља.

Што су наше умне способности развијеније и што их потпуније подредимо власти Светога Духа, то ћемо бити корисније употребљени у Божјој служби. Необразованог човека, који је посвећен Богу и који чезне да буде на благослов другима, Господ може употребити у својој служби и Он ће то и учинити. Међутим, они који гаје исти дух посвећења и уживају благодет темељног образовања, могу да обаве много више посла за Христа, јер се налазе у много повољнијем положају.

Господ жели да постигнемо што више образовање, али с циљем да своје знање преносимо на друге. Нико не зна где ће или како ће бити позван да ради или говори за Бога. Наш небески Отац једино зна како ће употребити човека. Пред нама су могућности које наша слаба вера није у стању да сагледа. Зато морамо тако развијати своје умне способности да можемо, уколико то буде потребно, истине из Његове речи износити чак и пред највишим ауторитетима на Земљи, тако да се Божје име прослави. Не смемо дозволити да нам промакне чак ни једна једина прилика да себе интелектуално оспособимо за рад у Божјем делу.

333

Нека се млади којима је неопходно образовање, одлучно прихвате посла да га стекну. Не чекајте да вам се пружи прилика; сами је створите. Искористите сваку могућност која вам се пружа. Научите се штедљивости. Не трошите своја средства на задовољавање апетита или на тражење уживања. Одлучно се латите посла да постанете управо онолико корисни и успешни у Божјој служби као што Он то од вас тражи. Будите темељити и верни у свему што предузимате. Искористите сваку могућност да ојачате своје умне способности. Повежите проучавање књига са корисним физичким радом, тако да оданим залагањем, будношћу и молитвом стекнете мудрост која долази с Неба. Тако ћете обезбедити свестрано образовање. То ће повољно утицати и на ваш карактер, ојачати ваш утицај на ближње и оспособити вас да их поведете путем поштења и светости.

У делу самообразовања могло би се много више постићи, када бисмо сагледали све своје прилике и предности. Истинско образовање је много више од онога што га школе могу дати. Иако се

наука не сме занемарити, постоји и више образовање које је могуће стећи једино успостављањем животне везе са Богом. Нека сваки ученик прихвати своју Библију и тако се повеже са великим Учитељем. Нека се ум увежба и научи реду да могао да се суочи с тешким проблемима приликом потраге за божанском истином.

334

Они који чезну за знањем да би могли бити на благослов ближњима, и сами ће примити благослов од Бога. Проучавање Његове речи покренуће њихове менталне снаге на озбиљну делатност. Наступиће ширење и развијање способности, а ум ће стећи нову снагу и делотворност.

Владање собом мора да краси свакога који жели да ради за Бога. Тиме ће постићи више него речитошћу или најсјајнијим способностима. Просечан, дисциплинован ум може много више постићи и обавити одговорније дело него веома образован ум и највећи таленат уколико није научен самосавлађивању.

Вештина говора

Вештина говора је способност коју треба марљиво неговати. Од свих дарова које смо примили од Бога, ниједан није у стању да донесе веће благослове од овога. Својим гласом осведочавамо и уверавамо, њиме упућујемо молитве и хвале Богу, њиме другима говоримо о Откупитељевој љубави. Колико је, онда, важно да тај дар тако извежбамо да буде што успешнији у служби добра.

Неговање и правилна употреба гласа веома је занемарена, то чине чак и врло интелигентни људи који се баве хришћанским духовним делатностима. Многи говоре или читају тако тихо или тако брзо да их нико не може лако разумети. Неки имају тежак нагласак или неразговетан изговор; други говоре високим, оштрим и реским гласом који пара уши слушалаца. Текстови, песме, извештаји и други списи које треба представити јавности понекад буду читани на такав начин да се не могу разумети или је потпуно потпкопана њихова снага и утицај.

То је зло које се може и мора поправити. О томе и Библија даје упутства. О Левитима који су у Јездрино време читали Библију народу, записано је: »И читаху књигу, закон Божји, разговетно, и разлагаху смисао, те се разумеваше што се читаше.« (Немија 8,8)

335

Када бисмо уложили вредан напор сви бисмо могли да стекнемо способност да разумљиво читамо и говоримо пуним, јасним,

пријатним гласом, на изражајан и упечатљив начин. Поступајући тако, могли бисмо у великој мери повећати своју успешност у Христовој служби.

Сваки хришћанин позван је да другима открије неисцрпна Христова богатства; зато свако мора да се труди да постигне савршенство у вештини говора. Божју реч он мора да представи на такав начин да је препоручи својим слушаоцима. Бог не жели да Његова људска оруђа остану несавршена. Његова воља није да човек умањи или чак ослаби небеску матицу воде живота која кроз њега тече у свет.

Исус је наш савршени Узор на кога је потребно да се угледамо; морамо се зато молити за помоћ Светога Духа и трудити се Његовом снагом да сваки свој орган оспособимо за савршено дело.

То се посебно односи на оне који су позвани да обављају јавну службу. Сваки проповедник и сваки учитељ треба да има на уму да људима преноси поруку која има вечну вредност. Изговорена истина судиће им на велики дан коначног обрачуна. Постоје душе код којих ће начин изношења вести одлучити хоће ли је прихватити или одбацити. Потрудимо се, онда, да Реч тако изговарамо да утиче на разум и делује на срце. Она се мора изговарати полако, јасно и свечано, а ипак са потпуном озбиљношћу коју захтева њена важност.

Правилно однегована способност говора и служења њиме изразиће се у свим областима хришћанског деловања; она утиче на живот у дому и на све међусобне односе. Морамо се навикнути да говоримо пријатним тоном, да се служимо чистим и правилним језиком и љубазним и учтивим речима. Благе, љубазне речи су као роса и као освежавајућа киша души. Писмо кад описује Христа наглашава да је благодат текла с Његових усана и да је знао »проговорити zgodну реч уморном«. (Исаија 50,4) Господ нас позива: »Реч ваша да бива свагда у благодати, сољу зачињена!« (Колошанима 4,6) »Никаква рђава реч да не излази из уста ваших, него само што је добро за напредовање вере, да да благодат онима који слушају!« (Ефесцима 4,29)

336

Када се трудимо да поправимо или реформишемо друге, морамо пажљиво бирати речи. Оне могу бити мирис живота на живот или смрти на смрт. Упућујући укор или савет, многи допу-

штају себи да говоре оштро, жестоко, да се служе речима које нису у стању да донесу оздрављење рањеној души. Душа се раздражује и често наводи на побуну таквим рђаво изабраним изразима. Сви они који желе да заступају начела истине, треба да буду помазани небеским уљем љубави. Укор у свим околностима мора бити изговорен с љубављу и тек тада ће наше речи реформисати, а неће раздраживати. Христос ће нам у томе својим Светим Духом дати снагу и силу. То је Његово дело.

Ниједну реч не смемо непромишљено изговорити. Никаква зла реч, никакав безвредан израз, никаква осорна примедба или двосмислен наговештај не смеју сићи са усана онога који следи Христа. Апостол Павле, пишући надахнут Светим Духом, каже: »Никаква рђава реч да не излази из уста ваших!« (Ефесцима 4,29) Ружна реч не обликује само непристојне изразе, већ сваку реч супротну светим начелима и чистој, неокаљаној религији. У ружне речи укључени су и сви двосмислени наговештаји и прикривена злонамерна подметања. Такве речи, уколико им се одмах не одупремо, могу проузроковати велике грехе.

Свакој породици, сваком хришћанину као појединцу поверена је дужност да пресече пут поквареном говору. Када се нађемо у друштву оних који се упуштају у неразборите разговоре, наша је дужност, уколико то икако можемо, да променимо предмет разговора. Помоћу Божје благодати треба ненаметљиво да уведемо Реч или да започнемо тему која ће разговор усмерити у добром правцу.

337 Родитељи имају дужност да своју децу поуче правилним навикама у говору. Најбоља школа за ову врсту обуке је живот у дому. Децу од најранијих година треба поучавати да говоре с поштовањем и љубављу када се обраћају својим родитељима и једно другоме. Она морају научити да једино речи које одишу љубазношћу, истином и непорочношћу смеју да силазе с њихових усана. Нека и родитељи свакога дана буду ученици у Христовој школи. Тек тада, речју и примером, моћи ће да науче своју децу да изговарају »реч здраву и незазорну«. (Титу 2,8) То је једна од њихових најузвишенијих и најодговорнијих дужности.

Као Христови следбеници морамо успети да својим речима пружамо помоћ и охрабрење једни другима у хришћанском живо-

ту. Много више него што то чинимо, треба да говоримо о драгоценим поглављима из свога искуства. Треба да говоримо о Божјој милости и доброту, о ненадмашним дубинама Спаситељеве љубави. Наше речи треба да буду речи прослављања и захваљивања. Ако су ум и срце пуни Божје љубави, то ће се показати и у нашим разговорима. Тада нам више неће бити тешко да говоримо о ономе што улази у наш духовни живот. Узвишене мисли, племените тежње, јасно схватање истине, несебичне намере, тежња за побожношћу и светошћу, све то донеће свој род у речима које откривају врсту блага које се крије у ризници срца. Када се Христос буде тако показао у нашем говору, тај говор имаће снагу да задобија душе за Њега.

О Христу треба да говоримо онима који Га не познају. Треба да чинимо оно што је Христос чинио. Где год се налазио, у синагоги, крај пута, у барки нешто мало отиснутој од обале, на фарисејевој гозби или за цариниковим столом, Он је људима говорио о ономе што се уклапа у узвишенији живот. Догађаје у природи и свакидашњем животу повезивао је речима истине. Срца Његових слушалаца била су привучена к Њему, јер је лечио њихове болеснике, тешио њихове ожалашћене, узимао на руке њихову децу и благосиљао их. Када је покретао своје усне да им проговори, привлачио је њихову пажњу и свака Његова реч била је некој души као мирис живота на живот.

338

Тако треба да буде и са нама. Где год да се нађемо, морамо тражити прилику да другима говоримо о Спаситељу. Ако будемо следили Христов пример у чињењу добра, и нама ће се отворати срца као што су се Њему отварала. Не околишући, али не и нагло, већ са разумевањем које свој извор има у божанској љубави, можемо им говорити о Ономе који је »заставник међу десет тисућа« и »сав је љубак«. (Песма над песмама 5,10.16) То је уједно најузвишеније дело у коме можемо употребити своју способност говора. Она нам је дата да бисмо Христа могли представити као Спаситеља који опрашта грехе.

Утицај

Христос је за време свог живота на Земљи ширио око себе све снажнији, свеобухватнији, утицај који га је повезивао са Богом и целим људским родом. Бог је преко Христа, обдарио људе

утицајем који им онемогућава да живе сами за себе. Ми смо појединачно, повезани са својим ближњима, ми смо део велике Божје целине, и имамо обавезе једни према другима. Нико не може остати одвојен од својих ближњих; јер од добробити једнога зависи добробит других. Божја намера је била да се свако од нас осећа неопходним за срећу другог и да се свако од нас труди да је унапреди.

Свака душа окружена је својом посебном атмосфером, атмосфером, која може бити богата животодавном силом вере, храбрости и наде, оплемењена слатким мирисом љубави. Може бити и ледена и тешка, набијена незадовољством и себичношћу, отрована смртоносном заразом омиљених грехова. Атмосфером, која нас окружује, свесно или несвесно, утичемо на сваку особу са којом долазимо у додир.

339 То је одговорност од које се не можемо ослободити. Наше речи, наша дела, наша одећа, наше држање, па чак и израз нашег лица, све има свој утицај. Од утиска који остављамо зависе последице, добре или зле, чију величину нико не може измерити. Свака побуда која се на тај начин пренесе представља семе које ће једнога дана донети свој род. То су карике у дугом ланцу догађања међу људима, ланцу који се протеже у бескрај. Уколико својим примером помогнемо ближњима да развију добра начела, ми им уливамо снагу да чине добро. Они, са своје стране, шире исти утицај на друге, а ови га преносе даље. Нашим несвесним утицајем хиљаде тако могу добити благослов.

Баците камен у језеро и на тај начин ћете обликовати талас, а затим следећи и опет следећи. Таласи ће се ширити све више и више док не достигну обалу. Тако је и с нашим утицајем. Без нашег знања или намере, он ће се ширити и доносити другима или благослов или проклетство.

Карактер је сила. Тихо сведочење верног, несебичног, побожног живота шири скоро неодољиви утицај. Откривајући својим животом карактер Исуса Христа ми сарађујемо с Њиме у делу спасавања душа. Једино ако својим животом показујемо Његов карактер можемо сарађивати с Њиме. И што је област нашег утицаја шира, то више добра можемо учинити. Када они који тврде да служе Богу следе Христов пример, примењујући начела За-

кона у свом свакидашњем животу, када свако њихово дело сведочи да љубе Бога више од свега и своје ближње као сами себе, тада ће и Црква имати снагу да покрене свет.

Међутим, никада се не сме сметнути с ума да утицај исто толико може бити сила на зло. Изгубити своју душу је ужасно, али изазвати губитак других душа још је страшније. Страшна је помисао да наш утицај може бити мирис смрти на смрт, а ипак, и то је могуће. Многи који тврде да сабирају са Христом, у ствари расипају оно што је Његово. То је разлог што је Црква тако слаба. Многи се без устручавања упуштају у оцењивање и оптуживање. Изражавајући сумњу, љубомору и незадовољство, они постају сотонина оруђа. И пре него што схвате шта чине, противник преко њих остварује своју намеру. Рђав утисак је остављен, сенка бачена, а сотонине стреле погодиле су свој циљ. Неповерење, неверовање и отворено веромолство захватило је душе које би иначе могле да прихвате Христа. У међувремену, те сотонине слуге задовољно посматрају душе које су отерали у неверство и сумњу и које су постале отпорне према сваком укуру или позиву, и уверавају себе да су, када се упореде с њима, пуни врлина и праведни. Уопште не схватају да су те развалине карактера у ствари дело њиховог неукроћеног језика и бунтовног срца. Управо су због њиховог утицаја те искушане душе и пале у грех.

340

Лакоумност, себична попустљивост и безбрижна равнодушност такозваних хришћана тако одвраћају многе душе с пута живота. Многи од њих ће се престрашити, када се са последицама свога утицаја буду срели на Божјем суду.

Једино нам Божја благодат може помоћи да се правилно послужимо овим даром. У нама нема ничега што би нам могло помоћи да сами позитивно утичемо на ближње. Када будемо схватили колико смо беспомоћни и колика је наша потреба за божанском снагом нећемо се ни ослањати на себе. Ми не можемо знати какве ће последице имати неки дан, неки сат или чак неки тренутак, па зато на почетку сваког новог дана своје путеве морамо предати нашем небеском Оцу. Он је својим анђелима заповедио да страже над нама и ако се будемо препустили њиховој заштити, они ће нам у тренутку сваке опасности бити с десне стране. Када се несвесно нађемо у опасности да ширимо негативан утицај, ан-

341

ђели ће бити уз нас, вратити нас на прави пут, бирати речи које ћемо изговарати, утицати на наше поступке. Тако ће наш утицај постати тиха, несвесна, али моћна снага у привлачењу ближњих Христу и небеском свету.

Време

Наше време припада Богу. Сваки тренутак је Његов и наша је најсветија обавеза да га искористимо Њему на славу. Он ни за један други дар неће тражити тако тачан обрачун, као за дар нашег времена.

Вредност времена не може се израчунати. Христос је сваки тренутак сматрао драгоценим, И зато се то тражи и од нас. Живот је сувише кратак да бисмо га могли проиграти. Ми имамо мало кратких дана милости да се припремимо за вечност. Ми немамо времена за расипање, немамо времена за себична уживања, немамо времена за попуштање греху. Управо сада морамо изградити карактер за будућност, за вечни живот. Управо сада морамо се припремити за истражни суд.

Припадници људског рода једва почну да живе, а већ почињу да умиру. Ни најмарљивијим радом на овоме свету ништа неће постићи, уколико не стекну истинско знање о вечном животу. Човек који време схвати као свој радни дан, припремиће се за становање и за живот у бесмртности. За њега је добро што се родио.

Нама је речено да штедиме време. Међутим, време које смо узалуд потрошили никада нећемо моћи надокнадити, никада нећемо вратити уназад ни за један једини тренутак. Једини начин да уштедиме време је да на најбољи начин искористимо тренутке који су нам преостали – да сарађујемо са Богом у остварењу Његовог великог плана откупљења.

У ономе који то чини, карактер се мења, преображава. Такав постаје Божји син, припадник царске породице, дете небеског Владара. Постаје достојан анђеоског друштва.

Сада је време да радимо на спасавању својих ближњих. Неки мисле да је довољно да приложе новац за Христово дело и да је то све што се од њих очекује; тако допуштају да неискоришћено прође драгоцено време које би могли да посвете Његовој служби. Међутим, предност је и дужност свих који имају здравља и снаге да се активно укључе у Божју службу. Сви треба да раде на задо-

бијању душа за Христа. Прилози у новцу не могу да замене активан рад.

Сваки тренутак оптерећен је вечним последицама. Ми се налазимо на мртвој стражи и зато сваког тренутка морамо бити спремни за службу. Прилика која нам се сада пружа да некој гладној души упутимо речи живота, можда се никада више неће пружити. Бог може и тој души казати: »Ову ноћ узео је душу твоју од тебе« (Лука 12,20), која због наше немарности можда неће бити спремна! На велики судњи дан, како ћемо свој рачун положити Богу?

Живот је драгоцен да бисмо га посветили земаљским, пролазним пословима, да бисмо се окретали у вртешки брига и страховања око онога што је у упоређењу са вечним вредностима мање од атома. Бог нас је позвао да Му служимо и у својим пролазним земаљским пословима. Марљивост је у тим пословима исто толико део истинске религије као и молитва. Библија нигде не подржава леност, јер је то највеће проклетство које мучи овај свет. Сваки заиста обраћени човек или жена биће марљив радник.

Од правилног коришћења времена зависи наш успех у стицању знања и развијању умне културе. Интелектуални развој не сме да буде спречен сиромаштвом, скромним пореклом, неповољним околностима. Неопходно је једино да правилно користимо време. Неколико тренутака овде, неколико тренутака тамо, који се лако могу изгубити у бескорисном разговору; јутарњи сати који се тако често могу улудо потрошити у постељи, време проведено у трамвају или у возу, или у чекању на станици; тренуци чекања да се изнесе обед, чекање на оне који закашњавају на састанке, уколико бисте имали књигу у руци, уколико бисте те делиће времена искористили за учење, читање или корисно размишљање, шта бисте све могли постићи! Одлучност у намерама, истрајна марљивост, брижљиво трошење времена – све то могло би помоћи човеку да стекне знање и развије интелект и да тако постане способан за скоро сваки значајан и користан посао.

343

Сваки хришћанин је дужан да стекне навику уредности, тељитости и брзине. Нема изговора за спорост и неукост у обављању било којег посла. Када неко стално ради, а посао никако не завршава, онда то значи да своје срце и своје мисли није уло-

жио у посао. Онај који је спор или ствара губитке то мора да схвати као мане које мора да исправи. Такав мора да напрегне свој ум и испланира како да најбоље искористи време и постигне најбоље резултате. Тактичношћу и методичношћу неки за пет сати могу постићи више него други за десет. Домаћице, које се баве домаћим пословима, увек су на ногама, углавном не зато што имају толико посла, већ зато што не знају да планирају како да искористе време. Својим спорим, тромим, начином рада оне од мало посла начине много. Међутим, сви који хоће могу победити те навике одуговлачења и оклевања. Нека поставе јасне циљеве у раду. Нека одлуче колико им је времена потребно за одређени посао и онда нека уложе неопходне напоре да у задатом времену заврше посао. Увежбавање снаге воље учиниће да и руке брже раде.

Када немају одлучности да се приберу и промене, таквим особама погрешне радне навике могу прерасти у обичај; уколико развијају своје снаге, оне могу да постану способне да на најбољи могући начин обављају своју службу. У том случају у свако време и на сваком месту биле би радо дочекиване. Сви би их ценили због њихове стварне вредности.

344 Многа деца и млади губе време, уместо да помогну родитељима у обављању домаћих послова и тако покажу да воле родитеље и желе да им олакшају терете. На своја снажна плећа млади могу преузети многе одговорности које неко и тако мора да носи.

Христов живот је од најранијих дана био испуњен радом. Он није живео да би угађао себи. Био је Син бесконачног Бога, али радио је у тесарској радионици свога оца Јосифа. Његов занат такође је много говорио о Њему. Дошао је на овај свет да гради карактере и зато је свако Његово дело је било савршено. У све своје световне послове уносио је исто савршенство, које је уносио у карактере које је преображавао својом божанском снагом. У томе нам је узор.

Родитељи морају научити своју децу вредности времена и његовој правилној употреби. Научите их да је вредно труда све оно чиме могу да прославе Бога и донесу благослов човечанству. Чак и у својим најранијим годинама могу да служе Богу као мисионари.

Родитељи који су дозволили својој деци да време проводе у беспосличењу, не могу учинити већи грех . Деца се брзо навикавају на нерад и тако одрастају као неспособна, некорисна бића. Када постану довољно одрасли да сами зарађују за живот и када нађу запослење, раде немарно и лено, очекујући истовремено да буду плаћени као да се искрено залажу на послу. Постоји бескрајна разлика између таквих радника и оних који знају да морају бити верни пристави.

Навика немарног и непажљивог обављања световних послова, лако се преноси у духовни живот и онеспособљава човека да успешно обавља било коју службу за Бога. Многи, који би вредним радом могли бити благослов свету, упропастили су се својом немарношћу. Када неко нема посао ни чврст циљ пред очима изложен је безбројним искушењима. Рђаво друштво и зле навике изопачавају ум и душу, а последица се огледа у онеспособљености таквих и за овај и за живот који ће доћи.

345

Без обзира на врсту посла којим се бавимо, Божја реч нас учи да будемо »у послу« неуморни, »огњени у Духу« и да »служимо Господу«. »Све што ти дође на руку да чиниш, чини по могућности својој!« »Знајући да ћете од Господа примити плату наследства, јер Господу Христу служите!« (Римљанима 12,11; Проповедник 9,10; Колошанима 3,24)

Здравље

Здравље је благослов чију вредност цене само појединци; иако од њега у великој мери зависи успешност наших умних и физичких сила. Наше побуде и страсти имају своје седиште у телу и њега морамо одржавати у најбољем могућем стању, изложити најснажнијим духовним утицајима да бисмо на најбољи начин могли искористити своје таланте.

Све што умањује наше телесне снаге ослабљује и ум и доприноси да он постоје мање способан да уочи разлику између добра и зла. Ми тако постајемо све неспособнији да изаберемо добро и имамо све мање снаге да чинимо оно што и сами сматрамо добрим.

Злоупотребљавајући своје телесне снаге скраћујемо време које бисмо у свом животу могли да искористимо на славу Божјем имену и онеспособљавамо сами себе да довршимо дело које нам

347

је Бог поверио. Допуштајући себи да створимо штетне навике, да остајемо будни до позних сати, да задовољавамо апетит на штету здрављу, ми сами угрожавамо своје снаге. Занемарујући телесно вежбање, преоптерећујући ум или тело, уносимо неравнотежу у свој нерви систем. Они који крше природне законе и тако скраћују свој живот, а себе онеспособљавају за службу, криви су, јер тиме поткрадају Бога и своје ближње! Бог их је послао у свет да буду благослов ближњима, али они, својим поступцима, ускраћују себи ту могућност, а себе онеспособљавају да учине чак и оно што су могли да учине у кратком временском раздобљу које им је преостало. Господ нас проглашава кривима када својим штетним навикама свету који нас окружује, ускратимо добро које је могао добити.

Преступ физичког закона је преступ моралног закона; јер је Бог на исти начин Аутор физичког закона као што је Аутор моралног закона. Његов закон написан је Његовим прстом на сваком нашем живцу, сваком мишићу, на свакој способности коју нам је поверио. Свака злоупотреба било којег дела организма је кршење тог закона.

Наша је дужност да стекнемо темељито познавање грађе људског организма да бисмо своје тело могли одржати у стању које ће нам омогућити да радимо за Господа. Здравље нашег тела морамо брижљиво чувати и развијати да би се божанска природа преко наше људске природе могла у потпуности приказати. Проучавање односа између телесног здравља и духовних активности један је од најважнијих задатака науке о васпитању. Томе треба посветити велику пажњу и у дому и у школи. Сви морају познавати своју телесну грађу и законе који се односе на телесне делатности. Онај који себи свесно онемогућава познавање закона свога тела и који их због тога крши, греши против Бога. Сви се морамо трудити да заузмемо и изградимо најповољнији став према животу и здрављу. Све своје навике морамо ставити под управу ума, а свој ум под Божју управу.

Апостол Павле каже: »Или не знате да су телеса ваша црква Светога Духа који живи у вама, којега имате од Бога, и нисте своји? Јер сте купљени скупо. Прославите дакле Бога у телесима својим!« (1. Коринћанима 6,19.20)

Снага

Од нас се тражи да волимо Бога, не само свим својим срцем, умом и душом, већ и свом својом снагом. Тиме је покривено цела област разумне употребе физичких снага.

Христос је верно обављао све своје телесне и духовне послове и све своје делатности испуњавао одлучношћу да оствари вољу свога Оца. Оно што је земаљско и оно што је небеско много је чвршће повезано и непосредније изложено Христовом надзору него што многи мисле. Он је лично израдио нацрт првог земаљског Светилишта. Он је одредио сваку појединост приликом изградње Соломуновог храма. Онај који је у току свог земаљског живота радио као тесар у селу Назарету, у ствари је архитекта који је замислио план светог здања у коме ће се славити Његово име.

348

Христос је дао мудрост градитељима Светилишта да изграде тако вешто замишљено, прекрасно дело. Он је рекао: »Гле, позвах по имену Веселеила сина Урије сина Орова од племена Јудина, и напуних га духа светог, мудрости и разума и знања и сваке вештине... И ево удружих с њиме Елијава сина Ахисамакова од племена Данова, и свакоме вештом човеку у срце дадох вештину да израде све што сам ти заповедио.« (2. Мојсијева 31,2-6)

Бог жели да Његови радници на сваком подручју признају Њега као Дародавца свега што имају. Сви корисни проналасци и побољшања имају свој извор у Ономе који је диван у саветима и узвишен у делима. Спретан додир лекареве руке, његова власт над живцима и мишићима, његово познавање нежне грађе тела, све то даровала му је божанска мудрост да олакша патње болеснима. Вештина којом се тесар служи својим алатом, снага ковачеве руке од које одзвања наковањ, све долази од Бога. Он је људима поверио таланте и очекује од њих да од Њега траже савете. Било шта да чинимо, било које врсте посла да се прихватимо, Он жели да управља нашим умом да бисмо га савршено обавили.

Религију не можемо одвојити од пословних подухвата; то су подручја која се међусобно прожимају. Библијска религија мора бити уткана у све што чинимо или говоримо. Божанске и људске снаге морају се допуњавати и у световним и у духовним достигнућима. Оне се морају сједињавати у свим људским подухватима, у

349

техничким и пољопривредним радовима, у трговачким и научним подухватима. Ова сарадња мора да постоји у свему што је укључено у делатност једног хришћанина.

Бог је објавио начела на којима се једино може заснивати ова сарадња. Његова слава мора бити мисао водиља свих који желе да сарађују са Њим. Сва наша дела морају бити учињена из љубави према Богу и у складу са Његовом вољом.

У истој мери важно је да послушамо Божју вољу, када градимо кућу и када присуствујемо богослужењу. Уколико су радници унели права начела у изградњу свога карактера, онда ће приликом подизања сваке грађевине расти у благодати и знању.

Међутим, Бог неће прихватити ни највеће таланте ни најсјајнију службу уколико себе нисмо ставили на олтар као живу жртву. Корен мора бити свет да би род могао да буде угодан Богу.

Господ је оспособио Данила и Јосифа да буду мудри управитељи. Бог је могао да делује преко њих зато што нису живели да угоде себи, већ Њему.

Данилов случај пружа важну поуку. Он показује да пословни човек не мора да буде препреден и лукав, већ да на сваком кораку може да учи од Бога. Данило је у време док је обављао службу највишег службеника у Вавилонском царству, био и Божји пророк, и примао светлост небеског надахнућа. Световни, честољубиви државници представљени су у Божјој речи као трава која расте и као цвет травни који вене. Међутим, Бог жели да у својој служби има разумне људе, оспособљене за различите области деловања. Потребни су Му пословни људи који ће велика начела истине уткати у све своје пословне подухвате и који су спремни да своје таланте усавршавају врло темељним учењем и вежбом. Ако је људима у било којој области деловања потребно да искористе прилику и постану мудри и успешни, онда су то они који својим способностима служе изградњи Божјег царства у овом свету. О Данилу је речено да се у свим његовим пословним подухватима, иако су били врло пажљиво проверавани, није могао наћи ниједан недостатак ни грешка. Он је пример онога што сваки пословни човек мора да постане. Његова историја показује шта може да постигне човек који све снаге ума и костију, мишића, срца и живота посвети служби Богу.

Новац

Бог поверава људима материјална добра. Он им даје снагу да стичу благо. Он натапа земљу небеском росом и плусковима освежавајуће кише. Он даје светлост Сунцу, које загревава земљу, будећи у живот целу природу, оспособљавајући све што је створено да буја и доноси род. Заузврат тражи оно што Њему припада.

Новац нам није дат да бисмо славу и част осигурали себи. Као верни пристави треба да га искористимо на славу и част Богу. Неки мисле да само део њиховог новца припада Господу. Када део својих средстава одвоје за верске и добротворне сврхе, остатак сматрају својим власништвом, мислећи да га могу употребити како год желе. Међутим, управо у томе се веома варају! Све што имамо припада Господу и ми смо Њему одговорни како се тиме служимо. Приликом употребе и најситнијег новца може се видети љубимо ли Бога изнад свега и своје ближње као себе!

Новац има велику вредност, јер може да учини много добра. У рукама Божје деце он постаје храна гладнима, вода жеднима, одећа неодевенима. Он је одбрана потлаченима, средство за помоћ болеснима. Међутим, новац сам по себи нема више вредности од песка, уколико се не употреби за подмиривање животних потреба, за помагање ближњима, за унапређење Христовог дела.

351

Нагомилано богатство није само некорисно, оно представља право проклетство. У овом животу оно постаје замка души, јер одвраћа од љубави према небеском благу. У велики дан Господњи, сведочанство о неупотребљеним талантима и занемареним приликама, осудиће власника. Библија овако каже: »Ходите сад ви, богати, плачите и ридајте за своје љуте невоље које иду на вас! Богатство ваше иструну, а хаљине ваше поједоше мољци. Злато ваше и сребро зарђа, и рђа њихова биће сведочанство на вас; изјешће тело ваше као огањ. Стекосте богатство у последње дане! Гле, виче плата ваших посленика који су радили њиве ваше и ви сте им откинули; и вика жетелаца дође до ушију Господа Саваота.« (Јаков 5,1-4)

Христос, међутим, не одобрава никакво расипничко или лако-мислено трошење новца. Његова поука о штедњи гласи: »Скупите комаде што претекоше да ништа не пропадне!« (Јован 6,12) Она је намењена Његовим следбеницима. Онај који схвата да је

његов новац таланат који је добио од Бога употребљаваће га штедљиво; разумеће да му је дужност да штеди да би могао дати.

Што више новца потрошимо на разметање и задовољавање својих прохтева, то ће нам мање остати да хранимо гладне и оденемо неодевене. Свака, непотребно потрошена пара лишавала власника драгоцене прилике да чини добро и ускраћује Богу славу и част, коју би стекао правилном употребом поверених таланата.

Љубазне побуде и осећања

Љубазна осећања, великодушне побуде и способност брзо схватања духовних појмова, представљају драгоцене таланте, који свом власнику намећу велику одговорност. Сви морају бити употребљени у Божјој служби. Међутим, многи се овде варају. Задовољни што имају те врлине, пропуштају да их употребе у активној служби за ближње. Заваравају себе ставом да би обавили велико и добро дело да су имали прилику или да су им околности ишле у прилог. Тако целог живота чекају да им се укаже могућност. Презиру ускогрудост јадних тврдица који гунђају, дајући и најмању милостињу сиромашу. Схватају да такви живе себи и да ће бити позвани на одговорност због неискоришћених таланата. Самозадовољно упоређују себе са таквима, сматрајући да је њихово стање много повољније од стања њихових бездушних суседа. Међутим, заиста варају себе. Чињеница да имају неискоришћене таланте само повећава њихову одговорност. Они који су добили таланат исказивања нежних осећања одговорни су пред Богом да их и покажу, не само у додиру са својим пријатељима, већ у додиру са свима којима је неопходна њихова помоћ. Друштвене предности су таланат и морају бити употребљене на благослов свима до којих доспева наш утицај. Љубав коју исказујемо једино одабранима и није љубав, већ себичност. Она ни на који начин неће деловати на добро људима или на славу Богу. Они који не користе таланте, које су примили од свога Учитеља, много су одговорнији од оних према којима осећају презир. Њима ће бити речено: »Знали сте вољу свога Учитеља, али нисте је послушали!«

Таланти се умножавају употребом

Употребљени таланти се умножавају. Успех није последица случаја или судбине, он је остварење Божјег провиђења, награда вери и разборитости, врлини и истрајном напору. Господ жели да

се служимо свим даровима које имамо; уколико то будемо чинили, добићемо још веће дарове којима ћемо моћи да се служимо. Способности које нам недостају нећемо добити на неки натприродни начин, међутим, док се будемо служили оним што већ имамо, Он ће радити заједно са нама и повећавати и јачати сваку нашу способност. Наша снага ће се повећавати, са сваком жртвом коју искрено и од срца будемо приносили у служби Учитељу. Док себе будемо предавали Светоме Духу да нас употреби као своја оруђа, Божја благодат деловаће у нама да одбацимо старе склоности, да савладамо снажне, наслеђене страсти и усвојимо нове навике. Ако будемо ценили и слушали налоге Светога Духа, наше срце ће се проширити да прими све више и више Његове силе, да чини више и боље. Успаване енергије ће се пробудити, парализане способности наново ће оживети.

Скромни радник који се послушно одазива Божјем позиву може бити сигуран да ће примити божанску помоћ. Прихватање тако узвишене и свете одговорности већ оплемењује карактер. Оно покреће на деловање највише менталне и духовне силе, ојачава и чисти ум и срце. Право је чудо како слаб човек вером у Божју моћ може постати јак, како одлучни могу бити његови напори, колико велики његови успеси. Онај који почиње с малим знањем, на скроман начин, који говори оно што зна, док се истовремено марљиво труди да прошири своје знање, установиће да му целокупна небеска ризница стоји на располагању. Што се више труди да прошири светлост, то више светлости добија. Што се више труди да из љубави према душама објасни Божју реч другима, то му она постаје све јаснија. Што се више служимо својим знањем и својим способностима, то више знања и способности стичемо.

Сваки напор који будемо учинили за Христа донеће нам нове благослове. Ако се својим средствима будемо служили Њему у славу, Он ће нам их повећати. Ако се будемо трудили да ближње задобијемо за Христа, ако у молитви будемо изражавали своју бригу за њихово спасење, наше срце задрхтаће од животворног утицаја Божје благодати; наша осећања заблистаће божанском ревношћу; наш целокупни хришћански живот постаће стварнији, озбиљнији, богатији молитвама.

354

Небо оцењује вредност човека према способности његовог срца да упозна Бога. То знање је извор из кога проистиче сва наша снага. Бог је створио човека тако да се свака његова способност може ујединити са способностима божанског ума; Он се непрестано труди да човеков ум удружи са божанским умом. Он нам нуди предност да сарађујемо са Христом у објављивању Његове благодати свету да бисмо и сами стекли веће духовно знање.

Посматрајући Исуса стичемо све јасније појмове о Богу. Гледајући у Њега и ми се мењамо. Доброта и љубав према ближњима постају наше природне особине. У нама се развија карактер по узору на божански карактер. Обликујући се према Његовом лику, повећавамо и своју способност да упознамо Бога. Све боље успостављамо заједништво с небеским светом, све више се повећава наша способност да примамо богатство знања и вечне мудрости.

Један таланат

Човек који је примио један талант »отиде, те га закопа у земљу и сакри сребро господара својега«.

355 Слуга с најмањим даром закопао је свој таланат. То је опомена свима који мисле да су због незнатне вредности свога дара ослобођени од службе Христу. Када би могли да учине нешто велико, кажу они, како би радосно то учинили, али пошто су им додељене само незнатне службе, мисле да неће бити криви уколико ништа не учине. У томе греше. Делећи своје дарове, Господ у ствари ставља на пробу човеков карактер. Слуга који је одбио да употреби један таланат изневерио је тиме свога господара. Да је примио пет таланата, закопао би и њих као што је закопао један. Одбацивши свој једини таланат показао је да презире дарове Неба.

»Ко је веран у малом, и у многим је веран.« (Лука 16,10) Важност малих вредности често се потцењује само зато што су мале; али, стварна животна дисциплина највећим делом остварује се преко малих ствари. У ствари, у хришћанском животу ништа није споредно, неважно. У великој мери угрожавамо изградњу свог карактера, уколико потцењујемо важност малих вредности.

»Ко је неверан у малом и у многим је неверан.« Када је човек неверан, чак иако се ради и о најмањим дужностима, свом Створитељу ускраћује дужну службу и наноси штету самоме себи.

Својим неверством онемогућава самоме себи да стекне лепоту, снагу и чврстину карактера, коју је могао да добије безусловним предањем Богу. Одвајајући се од Христа постаје подложен сотонским искушењима, и у својој служби Учитељу почиње да чини грешке. Пошто се у својим малим дужностима, не управља по правим начелима, није послушан Богу ни у великим дужностима које сматра својим посебним задатком. Грешке које чини у приступу неважним животним појединостима понавља и у много важнијим областима. Почиње да се управља према правилима на која је навикао. Тако поновљени поступци претварају се у навике, навике обликују карактер, а карактер одређује његову судбину у времену и у вечности.

Човек се једино верношћу у малим дужностима може обучити да буде веран и у већим и одговорнијим службама. Бог је Данила и његове другове повезао са великим људима у Вавилону да би се ти незнабошци упознали са начелима праве религије. Данило је усред идолопоклоничког народа добио задатак да представи Божји карактер. Како се оспособио да заузме тако одговоран, висок и частан положај? Својом верношћу у ситницама које су обликовале цео његов живот! Он је прославио Бога у најмањим дужностима и Господ је одлучио да сарађује са њим. Данилу и његовим друговима Бог је дао »знање и разум у свакој књизи и мудрости. А Данилу даде да разуме сваку утвару и сне«. (Данило 1,17)

356

Као што је позвао Данила да сведочи за Њега у Вавилону, Бог тако позива и нас да у данашњем свету сведочимо за Њега. Он очекује од нас у најмањим, као и у највећим животним питањима, да људима покажемо начела Његовог царства.

Христос нам је у току свог живота на Земљи пружио пример пажљивог приступања наизглед неважним ситницама. Велико дело откупљења непрекидно је притискало Његову душу. Док је проповедао или лечио, све снаге свога ума и тела напрезао је до крајњих граница, а ипак је запажао и најмање ситнице у животу и природи. Његове најпоучније проповеди биле су оне у којима је једноставним примерима из природе сликао велике истине о Божјем царству. Он није превиђао животне потребе својих најскромнијих слугу. Његове уши чуле су сваки позив за помоћ. Он је осетио додир болесне жене у мноштву; најнежнији додир вере

357

добијао је Његов одговор. Када је из мртвих васкрснуо Јаирову кћер, подсетио је њене родитеље да јој дају нешто да једе. Када се својом моћном силом подигао из гроба, није му било тешко да пажљиво савије и стави на место платно којим је био обавијен.

Као хришћани позвани смо да у делу спасавања душа сарађујемо са Христом. На то дело смо се обавезали заветом који смо Му дали. Занемарити ово дело значи бити неверан Христу. Међутим, да бисмо обавили тај посао, морамо следити Његов пример указивања одане, савесне пажње наизглед неважним питањима. У томе је тајна успеха на сваком подручју хришћанског напора и утицаја.

Господ жели да Његов народ достигне највиши положај на лествици успеха да би га прославио способностима које је од Њега добио. У својој милости, Он је све учинио да бисмо могли показати да се управљамо у складу са бољим планом од онога према коме се свет управља. Ми морамо показати надмоћност у интелигенцији, у разумевању, у вештини и знању, зато што верујемо у Бога и у Његову моћ да делује на људска срца.

Међутим, не смеју се обесхрабрити они који нису добили велике или многобројне дарове. Нека се послуже оним што имају на располагању, нека пажљиво страже над сваком слабом страном свог карактера, трудећи се да је уз помоћ божанске благодати ојачају. У сваки животни потез морамо уткати верност и честитост, морамо развијати особине које ће нам помоћи да обавимо задатак.

358 Навику немарности морамо одлучно савладати. Многи сматрају да су се довољно оправдали и за највеће пропусте ако кажу да су били заборавни. Међутим, зар немају и они, као и други, своје интелектуалне способности? Ако је тако, онда морају навикнути свој ум да памти! Грех је бити забораван, грех је бити немаран! Уколико усвојите навику немарности, лако можете занемарити и спасење своје душе и на крају установити да нисте спремни за Божје царство.

Мале дужности морају бити прожете великим истинама. Практична религија мора бити унесена и у најскромније дужности свакидашњег живота. Најузвишенија способност сваког човека је да безусловно послуша Божју реч.

Пошто се не баве неким изразито верским послом, многи сматрају да живе некорисним животом; да ништа не чине за унапређење Божјег царства. Међутим, они су у заблуди! Уколико се баве неким послом који се мора бити обављен, не смеју оптуживати себе да су некорисни припадници великог Божјег домаћинства. Ни најскромније дужности не смеју бити занемарене. Сваки поштени посао служи на благослов. Верност у таквом послу може се показати као припрема за веће одговорности.

Ма колико скромно, свако дело учињено за Господа уз потпуно предање сопствене душе, без обзира на његову скромност, прихватљиво је у Његовим очима колико и највиша служба. Ниједан прилог није мали, уколико је дат искреним срцем, с радошћу у души.

Христос вас позива, где год да се нађете, да прихватите сваку дужност која вам се пружа. Уколико је то у дому, потрудите се драговољно и усрдно да свој дом учините пријатним местом. Уколико сте мајка, васпитавајте своју децу за Христа. То је исто толико рад за Господа колико и дело проповедника за проповедаоцицом. Уколико вас дужност веже уз кухињу, потрудите се да постанете савршен кувар. Припремајте храну да буде здрава, хранљива и укусна. Увек се трудите да и свом уму осигурате најбоље мисли, као што се трудите да најбоље састојке ставите у храну коју припремате. Уколико је ваш посао да обрађујете тло душе или да се бавите било којим занатом или звањем, трудите се да постигнете успех у својој садашњој дужности. Нека се ваше мисли баве оним што управо чините. Сваким својим делом представљајте Христа. Понашајте се онако како би се Он понашао да је на вашем месту!

359

Иако је ваш таланат мали, Бог има места и за најмањи таланат. Тај један таланат, мудро употребљен, извршиће посао који му је додељен. Верношћу у малим дужностима, треба да радимо на плану додавања, док ће Бог деловати по плану умножавања. Ти мали дарови претвориће се у најдрагоценији утицај у Његовом делу.

Нека жива вера као златна нит буде уткана у све што чинимо, па и у обављање наших најнезнатнијих дужности. На тај начин својим свакидашњим радом доприносићемо свом хришћанском растењу. Непрестано ћемо гледати на Исуса. Љубав према Њему

уливаће животворну снагу у све што чинимо. И тако ћемо правилном употребом својих таланата, повезати себе златним ланцем са небеским светом. То је значење правог посвећења, које се састоји од радосног обављања свакидашњих дужности у савршеној послушности Божјој вољи.

Међутим, многи хришћани још чекају да им буде додељено неко велико дело. Пошто не могу да нађу место, довољно велико да задовољи њихово честољубље, пропуштају да верно испуне обичне животне дужности. Оне их не занимају. Из дана у дан пропуштају прилике да покажу своју верност Богу. И док чекају на неко велико дело, живот пролази, његов циљ остаје неостварен, Његово дело незавршено.

Враћени таланти

»А по дугом времену дође господар тих слуга и стаде се рачунити с њима.« Када Господ буде тражио обрачун од својих слугу, израчунаће добитак од сваког таланта. Према обављеном послу оцењиваће карактер сваког радника.

360

Они који су примили пет или два таланта вратиће Господу поверене дарове, заједно са добитком који су остварили. Заслуге неће приписати себи. Сви њихови таланти били су им дати на употребу; они су остварили добитак, али добитка не би могло бити без поверених средстава. Они знају да су извршили своју дужност. Капитал је припадао Господу, па је и добитак Његов. Да им Спаситељ није даровао своју љубав и своју благодат, били би изгубљени за су вечност.

Међутим, када Господар прими таланте, хвали и награђује раднике као да све заслуге припадају само њима. Његово лице је пуно радости и задовољства. Њему причињава уживање да на њих излије своје благослове. Он награђује сваку службу и сваку жртву, не зато што Му је то обавеза, већ зато што је Његово срце препуно љубави и нежности.

Он каже: »Добро слуго добри и верни! У малом био си ми веран, над многим ћу те поставити; уђи у радост господара својега!«

Само верношћу, оданошћу Богу, службом из љубави, можемо задобити божанско одобравање. Сваки утицај Светога Духа, којим је људе водио добру, којим их је приближио Богу, забележен је

у небеским књигама. На велики дан Божјега суда биће похваљен сваки радник преко кога је деловао Свети Дух.

Они ће ући у радост свога господара, када у Његовом царству буду видели оне који су откупљени њиховим залагањем. Они ће добити предност да тамо учествују у Његовом делу, јер су се за то оспособили, учествујући овде у Његовом делу. Оно што ћемо бити на Небу биће само одраз онога што смо овде у карактеру и светој служби. Христос је рекао о себи: »Као што ни Син човечији није дошао да му служе, него да служи.« (Матеј 20,28) То Његово дело на Земљи, сада је Његово дело на Небу. Већа снага и шира предност да радимо са Христом у свету који ће доћи, је наша награда што смо са Њим радили у овом свету.

361

»А приступивши онај што је примио један таланат, рече: Господару, знао сам да си ти тврд човек, жњеш где ниси сејао, и купиш где ниси вејао, па се побојаш и отидох те сакрих таланат твој у земљу и ево ти твоје!«

Тако људи покушавају да се изговоре што занемарују Божје дарове. Они Бога гледају као суровог тиранина, који се труди да пронађе све њихове грешке и да их походи својим судовима. Они Га оптужују да тражи оно што никада није ни дао, да жање оно што никада није сејао.

Има много оних који оптужују Бога да је суров господар зато што тражи њихова добра и њихову службу. Међутим, ми не можемо дати Богу ништа што већ није Његово. Цар Давид је овако рекао: »Јер је од тебе све, и из твојих руку примивши дасмо ти!« (1. Дневника 29,14) Све припада Богу, не само стварањем, већ и откупљењем. Сви благослови у овом животу и у животу који ће доћи изливају се на нас с печатом крста на Голготи. Зато је лажна и оптужба да је Бог зао господар и да жање тамо где није сејао.

Господар не одбија оптужбу злог слуге иако је неправедна; Он се служи њоме да би му доказао да се његово понашање не може оправдати. Било је могућности и начина да таланат искористи и донесе добитак власнику. Зато господар каже: »Требало је дакле моје сребро да даш трговцима; и ја дошавши узео бих своје са добитком!«

Наш небески Отац не захтева ни мање ни више од онога што нам је омогућио да постигнемо. Он на плећа својих слугу не пола-

же терете које они не могу носити. »Јер зна грађу нашу, опомиње се да смо прах!« (Псалам 103,14) Све што Он тражи од нас, ми смо Божјом благодаћу способни да учинимо.

362 »Коме је год много дано, много ће се искати од њега!« (Лука 12,48) Ми ћемо појединачно бити позивани на одговорност ако смо учинили само једну јоту мање него што смо били способни да учинимо. Господ тачно одмерава сваку прилику за службу. Неискоришћене способности исто ће се тако као и искоришћене, бити унете у обрачун. За све што смо, правилном употребом својих таланата могли постати, Бог ће нас позвати на одговорност. Нама ће се судити и за оно што је требало да учинимо, а нисмо учинили, јер се нисмо послужили својом способношћу да прославимо Бога. Чак и да не изгубимо своју душу, ми ћемо у вечности морати да пратимо последице својих неискориштених таланата. Свако знање које смо могли стећи, а нисмо; свака способност коју смо могли развити, а нисмо, уписаће се на Небу као вечни губитак.

Међутим, када себе потпуно предамо Богу, када у свом раду следимо Његова упутства, Он себе сматра одговорним за успех. Он не жели да нагађамо какав ће успех постићи наши поштени напори. Ниједном не смемо помислити на неуспех, јер сарађујемо са Оним који не познаје пораз!

Ми не треба да говоримо о својој слабости и неспособности. Тиме бисмо само показали да немамо поверења у Бога, да одбацујемо Његову реч. Када гуњамо због својих терета или одбијамо одговорности које нам је дао, у ствари говоримо да је Он суров господар, да од нас захтева оно за што нам није дао довољно снаге.

Често смо склони да држање лењог слуге прогласимо скромношћу. Међутим, стварна скромност изгледа потпуно другачије. Да бисмо били скромни не значи да морамо бити патуљци по интелекту, без жеље за напредовањем, да се морамо кукавички односити према животу, избегавати терете и одговорности из страха да их нећемо успешно носити. Истинска скромност ослања се на Божју снагу и радо испуњава Његове намере.

363 Бог се служи оруђима која сам изабере. Понекад користи најскромније оруђе да обави највећи посао, јер се у слабости човека Његова снага најбоље открива. Ми имамо своја мерила и по њима нешто проглашавамо великим, а нешто малим; али Бог се не

управља према нашим правилима. Ми не смемо замишљати да је оно што нама изгледа велико, истовремено велико и за Бога; или да је оно што смо прогласили малим, мало и за Њега. Нама није препуштено да оцењујемо своје таланте или да бирамо свој посао. Ми треба да преузимамо терете које нам је Бог наменио, да их носимо Њега ради, и да се увек Њему обраћамо, када нам је потребан предах. Бога славимо радосном службом од целог срца, без обзира на врсту посла. Њему је драго када своје одговорности захвално носимо, радосни што смо постали достојни да будемо Његови сарадници.

Одузети таланат

Лењом слуги изречена је пресуда: »Узмите дакле од њега таланат, и подајте ономе што има десет таланата!« Овим речима, као и приликом награде верном слуги, наговештена је не само могућност награде на коначном суду, него и процес постепеног враћања према заслуги још у овом животу. Као што је то чињеница у свету природе, тако је и у духовном свету; свака неупотребљена способност постајаће све слабија, док коначно потпуно нестане. Активност је закон живота; лењост значи смрт. »А у свакоме се појављује Дух на корист.« (1. Коринћанима 12,7) Божји дарови се умножавају када су употребљени на благослов свима. Када их власник закопа да би служили једино њему, умањују се и коначно повлаче. Онај који одбије да дели оно што је примио установиће на крају да и нема шта да дели. Он се препустио процесу који ће свакако ослабити и на крају потпуно уништити способности његове душе.

Нека нико не мисли да може живети себичним животом и да ће онда, када задовољи своје себичне интересе, ући у радост свога господара. Такви не могу учествовати у радости несебичне љубави. Такви нису ни оспособљени да живе у небеским становима. Они не би знали да цене непорочну атмосферу љубави која прожима Небо. Гласови анђела и музика њихових харфи не би их задовољили. Њиховом уму наука Неба остаје нерешива загонетка.

364

У велики дан суда Они који нису радили за Христа, који су бесциљно лутали, одбацујући све одговорности, мислећи само на себе, задовољавајући само себе, у велики дан суда биће изведени

пред Судију целе Земље заједно са онима који су чинили зло. Биће им изречена и иста пресуда.

Многи међу онима који тврде да су хришћани занемарују Божје захтеве, а нису ни свесни колико је то опасно. Они знају да хулници, убице и прељубочинци заслужују казну. Међутим, пошто уживају у верским обредима, пошто воле да слушају проповедање Јеванђеља, мисле да су хришћани. Иако су цео живот провели старајући се само о себи, биће исто толико изненађени, као и лењи слуга, када буду чули пресуду: »Узмите, дакле, од њега таланат!« Слично Јеврејима, и они се варају да имају право на себично уживање у добијеним благословима, уместо да их поделе са другима.

Многи који се изговарају за неучествовање у хришћанским напорима, тврде да су неспособни за рад. Међутим, да ли их је Бог учинио неспособнима? Не, никада! Та неспособност је последица њихове неактивности и њихове намерне одлуке. У њиховом карактеру, већ сада осећају се последице пресуде: »Узмите дакле од њега таланат!« Трајно запостављање примљених таланата угушило је у њима глас Светога Духа, који је једини Извор светлости. Пресуда небеским печатом запечаћава избор који су сами начинили, избор којим су одредили своју вечну судбину: »И неваљалога слугу баците у таму најкрајњу, онде ће бити плач и шкргут зуба!«.

»НАЧИНИТЕ СЕБИ ПРИЈАТЕЉЕ НЕПРА- ВЕДНИМ БОГАТСТВОМ!«

26.

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 16,1-9)

Христос је дошао у време када је световни дух изразито преовладавао у људима. Они су пролазно ценили више од вечного, послове садашњости више од захтева будућности. Привидно су проглашавали стварним, а стварно привидним. Лепоте невидљивог света нису успевали да вером сагледају. Сотона им је чари овога живота представљао у најпримамљивијој светлости, тако да је закупио њихове мисли и навео их да попусте пред његовим искушењима.

Христос је дошао да промени то тешко стање. Он је желео да уклони чаролију којом су људи били заслепљени и заведени. У својим поукама трудио се да усклади захтеве Неба и Земље, да мисли људи усмери од садашњости према будућности. Тражио је од њих да престану да трче за пролазним благом и да се осигурају за вечност.

Овако је започео своје излагање: »Беше један човек богат који имаше пристава, и тога облагаше код њега да му просипа имање.« Богати човек је цело своје имање поверио своје слози; међутим, слуга није био веран и господар је схватио да га непрестано поткрада. Одлучио је да га више не задржи у својој служби и затражио проверу свих рачуна. Овако му је рекао: »Шта ово ја чујем за тебе? Дај рачун како си кућио кућу, јер више не можеш кућом управљати!«

Слуга је увидевши да ће бити отпуштен, схватио да на располагању има три могућности. Мораће да ради, проси или гладује. После свега рекао је самоме себи: »Шта ћу чинити? Господар мој узима од мене управљање кућом: копати не могу, просити стидим се? Знам шта ћу чинити да би ме примили у куће своје кад ми се

366

одузме управљање кућом. И дозвавши редом дужнике господара својега рече првоме: Колико си дужан господару мојему? А он рече: Сто ока уља. И рече му: Узми писмо своје и седи брзо те напиши: педесет! А потом рече другоме: А ти, колико си дужан? А он рече: Сто ока пшенице! И рече му: Узми писмо своје и напиши: осамдесет!«

Тако је овај неверни слуга учинио да и други учествују у његовом непоштењу. Он је закинуо свога господара у корист његових дужника и они су, прихвативши његову понуду, обавезали себе да га као пријатеља приме у свој дом.

»И похвали господар невернога пристава што мудро учини.« Световни човек похвалио је оштроумност човека који га је закинуо. Међутим, похвала богатог човека није била и Божја похвала.

Христос није похвалио неверног пристава, али се послужио добро познатим случајем да нагласи поуку коју је желео да исприча. Рекао је: »Начините себи пријатеље неправедним богатством, да би вас кад осиромашите примили у вечне куће!«

Фарисеји су укоравали Спаситеља што се меша са цариницима и грешницима. Међутим, то није умањило Његову заинтересованост за царинике нити Његове напоре око њих. Он је видео да их њихов свакодневни рад доводи у искушење, да су окружени подстицајима да чине зло. Први погрешан корак врло лако су могли да учине, а онда су брзо могли да упадну у још веће непоштење и све теже преступе. Христос је покушавао да их на сваки начин придобије да поставе узвишеније циљеве и прихвате племенитија начела. Ту намеру имао је пред очима и док је причао причу о неверном приставу. Међу цариницима догодио се случај сличан ономе у причи, а у Христовом опису препознали су своје уобичајено понашање. Њихова пажња била је привучена, и из описа својих непоштених поступака, многи међу њима извукли су дубоку духовну поуку.

Међутим, сама прича била је непосредно испричана ученицима. Њима је најпре био подељен квасац истине, да га они касније пренесу другима. Многе Христове поуке ученици у почетку нису разумевали и често је изгледало да су их скоро заборавили. Међутим, под утицајем Светога Духа оне су им се касније с јасним

значењем враћале у сећање, а они су их живо преносили новообраћеним Христовим следбеницима који су приступали Цркви.

»Кад расије богајство, не дајше да вам срце прионе за њ!« (Псалам 62,10) »Хоћеш ли бацити очи своје на оно чега брзо нестијаје? Јер начини себи крила и као орао одлети у небо.« (Приче 23,5) »Који се уздаше у силу своју, и хвалише се великим богајством својим. Човек неће никако браћи ослободити, неће даши Богу ошкуйа за њ.« (Псалам 49,6.7)

Спаситељ се обраћао и фарисејима. Није губио наду да ће и на њих утицати снага Његових речи. Многи међу њима били су дубоко осведочени и када су касније слушали речи истине, изговорене по налогу Светога Духа, постали су Христови ученици.

Фарисеји су покушавали да поткопају Христов углед, оптужујући Га да се дружи са цариницима и грешницима. Он сада сличан укор упућује својим тужиоцима. Случај за који се знало да се догодио међу цариницима, Он износи фарисејима као слику њиховог понашања и као једини начин да сами исправе своје грешке.

Неверном приставу добра његовог господара била су поверена у добротворне сврхе; али, он их је употребљавао за себе. Тако је било и у животу Израиља. Бог је изабрао синове Аврамове. Ручком подигнутом избавио их је из египатског ропства. Учинио их је чуварима свете истине да послуже на благослов свету. Њима је поверио и живу Реч да светлост истине могу преносити другима. Међутим, Његови пристави те дарове употребили су да обогате и уздигну себе.

Фарисеји су, дубоко уверени у своју наводну важност и праведност, злоупотребили добра којима их је Бог обдарио да послуже Њему на славу.

Слуга у причи није се постарао за будућност. Имајући на уму једино садашњост, добра која су му била поверена да буду благослов другима, употребљавао је за себе. Када му је приставска служба била одузета, ништа му више није остало. Међутим, добра његовог господара још су била у његовим рукама, па је одлучио да се њима послужи и осигура своје будуће потребе. Да би то постигао, морао је да примени нови план. Уместо да прикупља за се-

бе, морао је да дели другима. Тако је пожелео да придобије пријатеље који ће га прихватити када буде избачен. То се догодило и фарисејима. Служба пристава ускоро је требало да им буде одузета и они су морали да се постарају будућност. Себи су могли помоћи једино старањем за добро других. Делењем Божјих дарова у садашњем животу, једино су могли да се осигурају за вечност.

Пошто је испричао ову причу, Христос је рекао: »Јер су синови овога века мудрији од синова видела у својему нараштају!« То значи, световно мудри људи показују више мудрости и озбиљности у служењу себи него такозвана Божја деца у служењу Богу. Тако је било у Христове дане. Тако је и данас. Погледајте живот многих који себе називају хришћанима! Господ им је даровао способности, снагу и утицај; поверио им је новац, тако да могу сарађивати са Њим у великом делу откупљења. Све Његове дарове морали су да употребљавају на благослов човечанству, за ублажавање патњи сиромашних и бедних. Трбало је да и ми хранимо гладне, да одевамо неодевене, да се старамо о удовицама и сирочади, да служимо разочаранима и погаженима. Бог никада није желео да се сиромаштво толико прошири по свету. Он никада није желео да један човек располаже обиљем животних задовољстава, док деца другог плачу за хлебом. Средства која надмашују његове уобичајене животне потребе поверена су човеку да чини добро, да доноси благослов човечанству. Господ каже: »Продајте што имате и дајте милостињу!« (Лука 12,33) Хришћани треба да буду спремни да »добро чине, нека се богате у добрим делима, нека буду подашни, заједнични«. (1. Тимотију 6,18) »Него када чиниш гозбу, зови сиромаше, кљасте, хrome и слепе!« (Лука 14,13)

370 »Није ли ово пост што га изабрах: да развежеш свезе безбожности, да разрешиш ремење од бремена, да отпустиш потлачене, и да изломите сваки јарам, није ли да преламаш хлеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу? Кад видиш гола да га оденеш... и отвориш душу своју гладноме.« (Исаија 58,6.7.10) »Идите по свему свету и проповедите јеванђеље свакоме створењу!« (Марко 16,15) Ово су Господње заповести. Да ли мноштво такoзваних хришћана обавља ово дело?

Нажалост, колики за себе употребљавају Божје дарове! Колики додају кућу кући и земљу земљи! Колики троше свој новац на

уживања, на задовољавање апетита, на раскошне куће, намештај и одећу! И све то док су њихови ближњи препуштени бедѝ, злочину, болести и смрти. Хиљаде пропадају без иједног саосећајног погледа, једне речи или дела сажалења!

Људи су криви што закидају Бога. Својом себичном употребом средстава, ускраћују Господу славу која би Му припадала ублажавањем патњи човечанства и спасавањем душа. Уместо тога, расипају средства која им је Он поверио. Господ зато каже: »Доћи ћу к вама на суд, и бићу брз сведок... против оних који закидају најам најамнику, и удовици и сироти, дошљаку криво чине и не боје се мене!« »Еда ли ће човек закидати Бога? А ви мене закидате и говорите: У чем те закидамо? У десетку и у приносу! Проклети сте, јер ме закидате, ви, сав народ!« (Малахија 3,5.8.9) »Ходите ви сад, богати!... Богатство ваше иструну, и хаљине ваше поједоше мољци. Злато ваше и сребро зарђа, и рђа њихова биће сведочанство на вас... Стекосте богатство у последње дане! Гле, виче плата ваших посленика који су радили њиве ваше и ви сте им откинули; и вика жетелаца дође до ушију Господа Саваота!« (Јаков 5,1-5)

371

Од свакога ће бити затражено да положи обрачун за поверене дарове. Богатства која су људи нагомилали у дан последњег суда неће им ништа вредети. Тада неће имати ништа што би могли назвати својим.

Они који цео живот проводе прикупљајући световна блага, показују мање мудрости и мање разборитости, али и мање старања за своје вечно благостање од неправедног пристава који се постарао за своје земаљско добро. Та такозвана деца светлости мање су мудра од деце овога света у овом нараштају. На њих се односе речи које је изрекао пророк, гледајући у виђењу велики дан суда: »Тада ће бацити човек идоле своје сребрне и идоле своје златне, које начини себи да им се клања, кртицама и слепим мишевима, улазећи у раселине камене и у пећине камене од страха Господњег и од славе величанства његова, кад устане да потре земљу.« (Исаија 2,20.21)

372

»Начините себи пријатеље неправедним богатством, да би вас кад осиромашите примили у вечне куће«, рекао је Христос. Бог, Христос и анђели заједнички служе потребама ожалошћених, напаћених и грешних. Предајте себе Богу и Његовом делу, употре-

бите Његове дарове у ту сврху и постаћете сарадници небеских бића. Ваше срце куцаће заједно с њиховим. Ви ћете им постати слични по карактеру. Ти становници небеских станова за вас више неће бити странци. Када све што је на Земљи буде прошло, стражари на вратима Неба изразиће вам добродошлицу.

Средства употребљена за благослов другима донеће добитак. Богатства правилно искоришћена учиниће велико добро. Душе ће бити задобијене за Христа. Онај који буде следио Христов план живота, видеће у небеским становима оне за које је радио и за које се жртвовао на Земљи. Откупљени ће се са захвалношћу сећати оних, који су послужили као оруђе њиховог спасења. Небо ће прекрасно изгледати онима који су верно радили на спасавању душа.

Поука из ове приче намењена је свима. Свако ће бити одговоран за дарове милости које је примио преко Христа. Живот је веома важан да бисмо се препустили пролазним и земаљским питањима. Господ тражи од нас да другима пренесемо оно што смо од Вечнога и Невидљивога лично сазнали.

373 Сваке године милиони и милиони људских бића одлазе у вечност неопоменути и лишени спасења. Сваког тренутка у нашем несталном животу пружају нам се прилике да приђемо и спасемо душе. Те прилике непрестано се појављују и нестају. Бог жели да их искористимо на најбољи могући начин. Дани, седмице и месеци пролазе; а ми стално имамо мање на располагању дан, седмицу, месец да обавимо свој посао. Још свега неколико година у најбољем случају, и глас коме ћемо морати да се одазовемо, одјекнуће позивајући: »Дај рачун о свом управљању!«

Христос позива сваког појединца да размисли. Начините поштен обрачун. Ставите на једну страну Исуса, што значи вечно благо, живот, истину, Небо и Христову радост над спасеним душама; на другу страну ставите све привлачности које вам свет може понудити. На једну страну ставите губитак своје душе и душа оних којима сте могли послужити као оруђе спасења; на другу, у своје и њихово име, живот који ће трајати као Божји живот. Упоредите пролазно и вечно! Док се тиме будете бавили, Христос ће казати: »Јер каква је корист човеку ако задобије сав свет а души својој науди?« (Марко 8,36)

Бог жели да уместо земаљскога и пролазнога изаберемо небеско и вечно. Он нам пружа могућност да своје благо уложимо у Небо. Он ће подржати наше најузвишеније циљеве, осигурати наше изабрано благо. Он сам изјављује: »Учинићу да ће човек више вредети него злато чисто; више него злато офирско!« (Исаија 13,12) Када нестане богатства које мољац једе и рђа кваре, Христови следбеници радоваће се небеском благу, богатству које не може пропасти.

Боље од свега пријатељства света је пријатељство Христових откупљених. Боље од права на најотменије палате света је право на станове које је наш Господ отишао да приправи. Боље од сваке речи земаљске похвале, биће Спаситељеве речи, упућене Његовим верним слугама: »Ходите, благословени Оца мојега, примите царство које вам је приправљено од постања света!« (Матеј 25,34)

Онима који су расули Његова добра, Христос и даље пружа могућност да стекну трајно богатство. Он каже: »Дајте, и даће вам се!« »Начините себи торбе које неће оветштати; хазну која се никад неће испразнити, на небесима, где се лупеж не прикучује, нити мољац једе!« (Лука 6,38; 12,33) »Богатима на овоме свету заповедај... нека добро чине, нека се богате у добрим делима, нека буду подашни, заједнични, сабирајући себи темељ добар за унапредак, да приме живот вечни!« (1. Тимотију 6,17-19)

Нека, дакле, ваша имовина стигне на Небо пре вас. Ставите своје благо поред Божјег престола. Осигурајте себи право на неиспитљиво богатство Христово. »Начините себи пријатеље неправедним богатством да би вас када осиромашите примили у вечне куће.«

374

375

»КО ЈЕ МОЈ БЛИЖЊИ?«

27.

(Ово поглавље утемељено је на тексту
из Јеванђеља по Луки 10,25-37)

Питање: »Ко је мој ближњи«, међу Јеврејима изазивало је бескрајне расправе. Није било никаквих сумњи када су били у питању незнабожци и Самаријани. Они су били странци и непријатељи. Али, како поставити границу међу припадницима њиховог народа и како разврстати различите друштвене класе? Кога треба један свештеник, рабин, старешина, да сматра својим ближњим? Они су цео живот проводили обављајући низ церемонија да би се очистили. Сматрали су да додир са неуким и немарним мноштвом, чини нечистим човека коме су неопходни тегобни напори да би био поново чист. Зар би требало и те »нечисте« сматрати својим ближњима?

Христос је на ово питање одговорио причом о милостивом Самарјанину. Показао је да бити ближњи некоме не значи само бити припадник исте Цркве или вере. Бити ближњи не односи се ни на расу, боју коже или друштвену класу. Наш ближњи је сваки човек коме је неопходна наша помоћ. Наш ближњи је свака душа коју је ранио или повредио наш заједнички противник. Наш ближњи је свако биће које припада Богу.

Прича о милостивом Самарјанину испричана је као одговор на питање које је неки законик поставио Христу. Док је Спаситељ проповедао, »устаде један законик и кушајући га, рече: Учителу, шта ћу чинити да добијем живот вечни?« Фарисеји су наговорили законика да постави ово питање у нади да ће ухватити Христа у речи, па су напето ишчекивали Његов одговор. Међутим, Спаситељ се није упустио у расправу. Захтевао је да законик лично одговори. Упитао га је: »Шта је написано у закону? Како читаш?« Јевреји су стално оптуживали Исуса да се олако односи према За-

376

кону који је проглашен на Синају, али Он је питање спасења пове-
зао са држањем Божјих заповести.

Законик је одговорио: »Љуби Господа Бога својега свим срцем
својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мисли
својом, и ближњегга својега као самога себе!« Христос га је похва-
лио: »Право си одговорио; то чини и бићеш жив!«

Законик није био задовољан фарисејским мишљењем и дели-
ма. Он је проучавао Писма са жељом да схвати њихово право зна-
чење. Заиста се искрено занимао овим питањем, па је озбиљно
упитао: »Шта ћу чинити да добијем живот вечни?« Одговарајући
на питање о захтевима Закона, заобишао је цело мноштво цере-
монијалних или обредних прописа. Сматрао их је неважнима, па
је истакао два основна начела на којима почива сав Закон и сви
пророци. Спаситељ је похвалио његов одговор и тако стекао од-
лучујућу предност пред рабинима. Нису Га могли осудити што је
потврдио речи које је изговорио признати тумач Закона.

377 Христос је наставио: »То чини и бићеш жив!« У својим пропо-
ведима Он је увек представљао Божји закон као божанску цели-
ну, тврдећи да није могуће држати један пропис, а кршити други,
јер исто начело повезује све прописе. Човекова судбина биће од-
ређена на темељу његове послушности целом Закону.

Христос је знао да својом снагом нико не може држати Закон.
Он је желео да наведе законика да јасније и много дубље истра-
жује Закон да би тако могао да пронађе истину. Ако прихватимо
Христове заслуге и Његову благодат ми можемо одржати Закон.
Веровање у Христову службу помирења омогућава грешном
човеку да целим срцем љуби Бога, а ближњегга својега као самога
себе.

378 Законик је знао да није одржао ни прве четири ни других шест
заповести. Он је био осведочен Христовим јасним речима, али
уместо да призна свој грех покушао је да се оправда. Уместо да
призна истину, покушао је да покаже колико је тешко испунити
заповести. Надао се да ће тако успети да угуши глас свога осведо-
чења, а себе да одбрани у очима народа. Спаситељеве речи пока-
зале су да је његово питање било непотребно, пошто је и сам био
способан да одговори. Ипак, поставио је још једно питање: »Ко је
мој ближњи?«

Христос је поново одбио да буде увучен у расправу. Одговорио је на питање, причајући о догађају који је још био свеж у сећању Његових слушалаца. Почео је овако: »Један човек силажаше из Јерусалима у Јерихон, па га ухватише хајдуци, који га свукоше и изранише, па отидоше, оставивши га пола мртва.«

Путујући из Јерусалима у Јерихон, путник мора да прође кроз део Јудејске пустиње. Пут га води низ дивље, стеновите теснаце, пребивалишта разбојника, који су често били попрште насиља. Управо путник је ту био нападнут, било му је одузето све што је вредно имао, па је полумртав остављен поред пута. Док је тако лежао, прошао је неки свештеник; видео је човека како лежи рањен и претучен, ваљајући се у својој крви; али је прошао не указавши му никакву помоћ. Отишао је даље, прешавши на другу страну пута. Онда се појавио и Левит. Радознао да види шта се догодило, зауставио се да погледа рањеника. Знао је шта би требало учинити, али задатак му се учинио неприхватљивим. Пожелело је да никада није ни прошао овим путем и да никада није ни видео рањеника. Ипак, уверио је себе да случај није у његовој надлежности, па је и он прешао на другу страну пута и отишао даље.

Али, неки Самарјанин, пролазећи истим путем, угледао је страдалника, и обавио дело које су претходници одбили да учине. Нежно и љубазно, постарао се за рањеника. »А Самарјанин некакав пролазећи дође над њега, и видевши га сажали му се; и приступивши зави му ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кљусе доведе у гостионицу, и устаде око њега. И сутрадан полазећи извади два гроша те даде крчмару, и рече му: Гледај га, и што више потрошиш ја ћу ти платити кад се вратим.« И свештеник и Левит уздизали су своју побожност, али је само Самарјанин показао да је заиста истински обраћен Богу. Њему није било ништа угодније, него свештенику или Левиту, да се постара за рањеника, али он је, својим духом и својим делима, доказао да живи у складу са Божјом вољом.

Објављујући ову поуку, Христос је снажним речима непосредно представио начела Закона, показујући тако својим слушаоцима да их нису унели у свој стварни живот. Његове речи биле су тако одређене, тако поткрепљене доказима, да Његови слушаоци нису имали могућности да се препиру. Ни законик се није нашао побу-

ђен да било шта критикује. Његове предрасуде према Христу су нестале. Међутим, није у толикој мери успео да савлада своје националне предрасуде према Самарјанину да би Му непосредно упутио похвалу. Када је Христос упитао: »Шта мислиш, дакле, који је од оне тројице био ближњи ономе што су га били ухватили хајдуци«, он је кратко одговорио: »Онај који се смиловао на њега«.

»А Исус му рече: Иди и ти чини тако!« Покажи исту такву нежну љубазност према људима у невољи. Тако ћеш пружити доказ да држиш цео Закон.

Јевреје и Самарјане највише је делило различито схватање верских питања; посебно о изгледу правог богослужења. Фарисеји нису имали ниједну добру реч за Самарјане, већ су их обасипали својим најоштријим клетвама. Због тако снажне нетрпељивости између Јевреја и Самарјана, жени Самарјанки било је необично што Исус од ње тражи воде да пије. Упитала га је: »Како ти, Јеврејин будући, можеш искати од мене, жене Самарјанке, да пијеш?« Сам јеванђелиста додаје: »Јер се Јевреји не мешају са Самарјанима.« (Јован 4,9) Јевреји су се тако испунили крвожедном мржњом против Христа, да су у Храму устали да Га каменују, ту своју мржњу нису знали да изразе тежим речима од ових: »Не говоримо ли ми право да си ти Самарјанин, и да је ђаво у теби!« (Јован 8,48) А ипак, свештеник и Левит занемарили су дело које им је сам Господ дао и препустили омрзнутом и презреном Самарјанину да послужи једном од њихових земљака.

Самарјанин је испунио заповест: »Љуби ближњег својега као себе самога!« Показао је тиме да је праведнији од оних који су га презирали. Стављајући свој живот на коцку, понашао се према рањенику као према свом брату. Тај Самарјанин представља Христа. Наш Спаситељ је према нама показао љубав којој се људска љубав никада не може ни приближити. Он се сажалио на нас, када смо били избијени и на самрти. Он нас није заобишао, није прешао на другу страну пута, није нас оставио да пропаднемо беспомоћни и без наде. Он није остао у свом светом, срећном дому, у коме је уживао љубав свих небеских чета. Он је схватио наше горке потребе, преузео наш случај, своје интересе изједначио је са интересима човечанства. Умро је да спасе своје непријатеље. Молио се за своје убице. Позивао се на свој пример, када је својим следбеници-

ма рекао: »Ово вам заповедам да имате љубав међу собом!« »Нову вам заповест дајем да љубите један другога, као што ја вас љубих, да се и ви љубите међу собом!« (Јован 15,17; 13,34)

Свештеник и Левит враћали су се из Храма, са службе коју је сам Бог успоставио. Учествовање у тим службама било је велика и узвишена предност, па су свештеник и Левит, уживајући такву почасти, помислили да им достојанство не дозвољава да помогну непознатом паћенику покрај пута. Тако су пропустили да искористе посебну прилику, коју им је Бог пружио, да као Његови представници помогну ближњему.

Многи и данас чине сличну грешку. Они своје дужности деле у две различите, потпуно одвојене групе. По њима, једну сачињавају такозване велике дужности, које се морају обављати у складу са Божјим законом; а другу такозване мале дужности, на које се заповест »Љуби ближњега својега као самога себе«, наводно не односи. По њима та област рада препуштена је личној природи, по којој се човек може управљати у складу са својим склоностима или личним побудама. Поборници овог мишљења на тај начин квари свој карактер и погрешно представљају Христову религију.

Има људи који мисле да ће умањити своје достојанство уколико буду служили напаћеном човечанству. Многи равнодушно, чак и презриво, гледају на оне који су храм своје душе претворили у развалине. Други одбацују сиромашне из сасвим других побуда. Такви верују да раде Христов посао, да учествују у веома племенитом подухвату. Мисле да обављају тако велико дело да немају времена да се зауставе и сагледају потребе сиромашних и ожалошћених. Приликом обављања свог наводно узвишеног дела додељују себи чак и право да тлаче сиромашне. Они их доводе у тешке и мучне околности, ускраћују им њихова права или занемарују њихове потребе, сматрајући да је све то оправдано, јер се на тај начин, по њиховом мишљењу, унапређује Христово дело.

Многи ће дозволити да се њихов брат или сусед без ичије помоћи бори са тешким околностима. Пошто себе проглашавају хришћанима, он ће бити у искушењу да помисли да они својом хладном себичношћу заиста представљају Христа. Божја љубав, која би се преко њих изливала на друге, у великој мери ускраћена је њиховим ближњима, јер ове самозване Господње слуге не сара-

ђују са Њим. Осим тога, многобројни изрази хвале и захваљивања из људских срца и с људских усана не успевају да се уздигну према Небу. Богу је тако ускраћена слава која припада Његовом светом имену. Њему су украдене и душе за које је Христос умро, душе које је Он желео да доведе у своје царство да у Његовој присутности бораве током бескрајних векова вечности.

Божанска истина има мало утицаја у свету, иако би преко нашег понашања могла имати много више утицаја. Много хришћанства постоји на речима, али оно има малу тежину. Ми можемо тврдити да следимо Христа, можемо говорити да верујемо у сваку истину из Божје речи; али то нашим ближњима неће донети никакво добро уколико наше веровање није унесено у наш свакидашњи живот. Наше исповедање вере може бити високо као небо, али неће спасти ни нас ни наше ближње уколико нисмо хришћани. Прави пример донеће много више благослова свету од свих наших речи.

383 Никакво себично понашање не може бити корисно Христовом делу. Његово дело је дело потлачених и сиромашних. Срцима Његових самозваних следбеника недостаје нежно Христово саосећање, недостаје дубља љубав према онима које је Он толико ценио да је свој живот положио за њихово спасење. Те душе су драгоцене, бескрајно драгоцене од било које жртве коју можемо принети Богу. Богу не можемо угодити нити добити Његово одобравање, чак и када бисмо сву своју енергију уложили у неко наизглед велико дело, ако истовремено занемаримо потребе сиромашних или странцима ускратимо њихова права.

Посвећење душе деловањем Светога Духа у ствари је усађивање Христове природе у људску природу. Еванђеоска Христова религија је живот – живо, активно начело. То је Христова благодат откривена у карактеру и изражена добрим делима. Начела Јеванђеља не могу се одвојити од било којег дела практичног живота. Свака област хришћанског искуства и рада мора да буде слика Христовог живота.

Љубав је темељ побожности. Нико нема чисте љубави према Богу, без обзира шта говори, уколико не показује несебичну љубав према своме брату. Међутим, никада не можемо стећи такав дух уколико се само трудимо да волимо ближње. Нама је неоп-

ходно да се Христова љубав усели у наше срце. Када се наше ја стопи с Христом, љубав ће се сама појавити. Савршенство хришћанског карактера достићи ћемо, када жеља да помогнемо ближњима и да им донесемо благослов стално буде постојала у нашем срцу, када небеска сунчева светлост буде испунила наше срце и показала се на нашем лицу.

Срце у коме живи Христос не може бити лишено Његове љубави. Ако будемо волели Бога зато што је Он први волео нас, волећемо и све оне за које је Христос умро. Ми се не можемо повезати с Божанством уколико се истовремено не повежемо с човечанством, јер се у Ономе који седи на престољу свемира сјединило људско с божанским. Повезани са Христом, бићемо златним карикама ланца љубави повезани и са нашим ближњима. Тада ће се саучешће и сажалење, које је Христос показивао, исказати и у нашем животу. Ми нећемо чекати да сиромашни и унесрећени дођу к нама. Неће бити потребно да нас неко преклиње да бисмо почели да саосећамо са патњама других. Биће нам исто тако природно да притекнемо у помоћ сиромашнима и напаћенима, као што је Христу било природно да иде и чини добро.

384

Гдегод се исказу љубав и саосећање, гдегод се срце труди да помогне ближњима и да их подигне, ту се открива деловање Божјега Светога Духа. У најдубљем незнабоштву, људи који нису имали никакво знање о Божјем писаном закону, који чак никада нису ни чули за

»Кад расте богајство, не дајте да вам срце ѝрионе за њ!« (Псалам 62,10)
»Хоћеш ли бацити очи своје на оно чега брзо несћаје? Јер начини себи крила и као орао одлети у небо.« (Приче 23,5)
»Који се уздате у силу своју, и хвалите се великим богајством својим. Човек неће никако браћи ослободити, неће дати Богу ошкуйа за њ.« (Псалам 49,6.7)

Христово име, били су љубазни према Његовим слугама и штитили их стављајући свој живот на коцку. Њихова дела показују да је на њих утицала божанска сила. Свети Дух је Христову благодат усадио у срца тих грубих људи и побудио у њима саосећање супротно њиховој природи, супротно њиховом васпитању. »Видело истинито које обасјава свакога човека који долази на свет.« (Јо-

ван 1,9) Оно је расветлило и њихову душу и оно ће, уколико га буду следили, повести њихове ноге према Божјем царству.

»Бог који је створио свеи и све ишио је у њему... учинио је да од једне крви сав род човечији живи по свему лицу земаљскоме... да итраже Госиода, не би ли га барем оийали и нашли.« (Дела-17,24-27) »Пошом видех, и гле, народ многи, којега не може нико избројити, од свакога језика и колена и народа и племена, сшајаше пред престоном и пред Јагњетом, обучен у хаљине беле, и иалме у рукама њиховим.« (Ошкривење 7,9)

Небеска слава подиже пале и теши ожалошћене. Где год Христос буде наставао у људским срцима, откриваће се на исти начин. Где год се Христова религија буде показала на делу, доносиће благослов. Где год она делује, појављује се светлост.

Бог не признаје никакве разлике по националности, раси или друштвеном слоју. Он је Створитељ целог човечанства. Сви људи постали су стварањем припадници исте породице, сви су сједињени откупљењем. Христос је дошао да обори сваки зид раздвајања, да отвори свако одељење у Храму, да свака душа добије слободан приступ Богу. Његова љубав је тако широка, тако дубока, тако свеобухватна, да свуда продире. Она из круга сотониног утицаја извлачи јадне душе које су биле заведене његовим преварама. Она их доводи у близину Божјег престола, престола који је окружен дугом обећања.

У Христу нема ни Јевреја ни Грка, роба ни слободњака. Сви су сједињени Његовом драгоценом крвљу (Галатима 3,28; Ефесцима 2,13).

Без обзира на разлике које постоје у веровањима И које нас деле, морамо чути сваки позив напаћених људи и на сваки се морамо одазвати. Када се због разлике у веровањима у срцима људи појаве горка осећања, својим личним залагањем можемо учинити много добра. Служба љубави може да уклони предрасуде и задобије душе за Бога.

Ми морамо зауставити туге, тешкоће и невоље других. Ми морамо делити радости и бриге угледних и презрених, богатих и сиромашних. Христос је рекао: »Забадава сте добили, забадава и

дајте!« (Матеј 10,8) Свуда око нас живе јадне, напаћене душе којима су неопходне речи саосећања и руке помоћнице. Има удовица којима је потребно наше саосећање и наша помоћ. Има сирочића које је Христос препоручио својим следбеницима као своје штићенике. Ми их често занемарујемо. Они могу бити у подераној одећи, неуредни, на сваки начин непривлачни, али ипак представљају Божје власништво. Они су купљени скупо и исто су, као и ми, драгоцени у Његовим очима. Они су припадници Божјег великог домаћинства, и хришћани, као Божји пристави, одговорни су за њих. Он каже: »Душе ћу њихове тражити из ваших руку!«

386

Грех је највеће од свих зала и наша је дужност да саосећамо са грешницима и да им помогнемо. Међутим, не можемо се свима приближити на исти начин. Многи скривају глад своје душе. Таквима би се много могло помоћи нежном речју или неким знаком љубазног сећања. Постоје и други који се налазе у великој невољи, а тога нису свесни. Они још не схватају ужасну беду своје душе. Мноштво људи толико је дубоко потонуло у грех да је изгубило сваку свест о вечној стварности, да је изгубило сваку сличност са Богом, тако да више и не знају да ли им је неопходно спасење. Немају више ни вере у Бога ни поверења у људе. Многима од њих можемо се приближити једино делима несебичне љубавности. Прво се морамо постарати за њихове телесне потребе. Морамо их нахранити, умити и пристојно оденути. Када доживе доказе наше несебичне љубави, биће им лакше да поверују и у Христову љубав.

Многи се налазе на погрешном путу свесни своје срамоте и своје неразумности. Сећају се својих грешака и заблуда, све док их не захвати очајање. Ни те душе не смемо занемарити. Када неко мора да заплива против матице, тада га сва снага воде гура уназад. Тада му треба пружити руку помоћницу као што се рука старијег Брата испружила да ухвати Петра који се давио. Упутите му речи пуне наде, речи које ће пробудити његово поверење и распламсати његову љубав.

Ти су неопходан своме брату болесна духа, као што је и теби потребна братска љубав. Њему је потребно искуство некога који је био исто тако слаб као што је он сада, некога ко ће саосећати с њим и помоћи му. Сећање на наше слабости треба да нас покрене

387

да помогнемо другима у њиховој великој потреби. Никада не сме-мо заобићи ниједну напаћену душу, никада не смемо пропустити да је утешимо утехом којом је нас Бог утешо.

Заједништво са Христом, лични додир са живим Спаситељем оспособљава ум срце и душу да постигну победу над својом ни-жом природом. Говорите одлуталоме о моћној руци која ће га по-држати, о бескрајном сажалењу које Христос као човек осећа према њему. Њему није довољно да верује једино у закон и ред, у установе које немају сажалења и које никада не чују позив за по-моћ. Њему је потребно да се ухвати за топлу руку, да се ослони на срце пуно нежности. Говорите му непрестано да је Бог увек поред њега, да га увек прати својом љубављу пуном сажалења. Помози-те му да мисли о Очевом срцу које је жалосно због греха, о Очевој руци која је стално испружена, о Очевом гласу који гово-ри: »Нека се ухвати за силу моју да учини мир са мнош, учиниће мир са мнош!« (Исаија 27,5)

Када се будете бавили тим радом, имаћете пратиоце, неви-дљиве за људске очи. Небески анђели били су уз Самарјанина, док се старао о рањеном незнанцу. Анђели из небеских дворова стоје уз све оне који обављају Божју службу помагања својим ближњима. Христос лично сарађује са вама. Он је Обновитељ, и док будете радили под Његовим надзором, постизаћете велике успехе.

388 Од ваше верности у овом делу зависи не само благостање дру-гих, већ и ваша вечна судбина. Христос жели да уздигне свакога који тежи да се уздигне до заједништва са Њим, тако да и ми буде-мо једно са Њиме као што је Он једно са својим Оцем. Он нам до-пушта да дођемо у додир са напаћенима и настрадалима да би нас извукао из наше себичности; Он се труди да у нама развије особин-не свога карактера – сажалење, нежност и љубав. Прихватајући ово дело службе улазимо у Његову школу да се припемимо за не-беске дворове. Одбијајући да то учинимо, одбацујемо Његова упутства и својевољно се заувек одвајамо од Његове присутности.

Господ објављује: »Ако узидеш мојим путовима, и ако уздр-жиш што сам наредио да се држи, тада ћеш ти судити дому моје-му... и даћу ти да ходиш међу овима што стоје«, међу анђелима ко-ји окружавају Његов престо (Захарија 3,7). Сарађујући са небе-

ским бићима у њиховом делу на Земљи, припремамо се за дружење са њима на небесима. »Нису ли сви службени духови који су послани на службу онима који ће наследити спасење.« (Јеврејима 1,14) Анђели на Небу поздравиће добродошлицом оне који су живели на Земљи »не да им се служи, него да служе«. (Матеј 20,28) У том благословеном друштву научићемо, на своју вечну радост, све што је обухваћено питањем: »Ко је мој ближњи?«

НАГРАДА БЛАГОДАТИ

28.

**(Ово поглавље утемељено је на текстовима
из Јеванђеља по Матеју 19,16-30; 20,1-16;
Јеванђеља по Марку 10,17-31. и Јеванђеља по Луки 18,18-30)**

Јевреји су скоро потпуно изгубили из вида истину о незаслуженој Божјој благодати. Рабини су говорили да се божанска наклоност мора заслужити; надали су се да ће и награду намењену праведнима, стећи својим добрим делима. Зато је и њихово богослужење било прожето себичним, најамничким духом. Чак се ни Христови ученици нису потпуно ослободили тога духа и Спаситељ је зато користио сваку прилику да им укаже на ову заблуду. Непосредно пре него што ће испричати причу о радницима, збио се догађај који Му је пружио могућност да их упозна са правим начелима.

Док се налазио на путу, притрчао Му је неки млади старешина, клекао пред Њега и понизно Га поздравио. Упитао Га је: »Учитељу благи, какво ћу добро да учиним да имам живот вечни?« (Матеј 19,16)

Млади старешина обратио се Христу као угледном рабину, јер у Њему није препознао Божјег Сина. Спаситељ му је одвратио: »Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једнога Бога!« На темељу чега ти мене зовеш благим или добрим? Једино је Бог добар. Ако ме већ прихваташ као доброга, онда ме мораш прихватити и као Његовог Сина и Представника!

Затим је рекао: »Ако желиш ући у живот, држи заповести!« Божји карактер изражен је Његовим заповестима и ако желиш бити у складу са Богом, начела Његовог закона морају постати темељ сваког твог деловања!

Христос није умањео захтеве Закона. Недвосмислено, јасним речима представио је послушност као услов вечног живота – био је то исти услов који је постављен Адаму пре пада у грех. Господ

390

данас не очекује од човека ништа мање него што је од њега очекивао у Едему – савршену послушност, неокаљану праведност. Захтев под заветом благодати исто је толико свеобухватан као и захтев постављен у Едему – усклађивање с Божјим законом, који је свет и праведан и добар.

На изјаву: »Држи заповести«, млади старешина је упитао: »Које?« Вероватно му се учинило да Христос мисли на неко церемонијално правило. Међутим, Христос је говорио о Закону који је проглашен на Синају. Навео му је неколико заповести с друге плоче Закона, а онда их је све сажео у правило: »Љуби ближњега својега као самога себе!«

Младић је без оклевања одговорио: »Све сам ово сачувао од младости своје, шта ми још треба?« Његово схватање Закона је било формално и површно. Оцењиван према људским мерилима, његов карактер био је без недостатака. Његов видљиви живот стварно је, бар у великој мери, био беспрекоран, и зато је мислио да се његовој послушности Закону не може приговорити. Ипак, потајно је страховао да нешто није у реду између његове душе и Бога. То га је и навело да постави питање: »Шта ми још треба?«

391 Христос му је одговорио: »Ако хоћеш савршен да будеш, иди продај све што имаш и подај сиромасима, и имаћеш благо на Небу; па хајде за мном! А кад чу младић реч, отиде жалостан, јер беше врло богат.«

Себичност је преступ Закона. Исус је на то хтео да укаже младићу, па га је изложио проби која ће показати себичност његовог срца. Приказао му је слабу тачку његовог карактера. Младић није желео никакво даље просветљење. Он је чувао идола у свом срцу; свет је био његов бог. Тврдио је да држи заповести, али није следио начело, које је представљало прави живот и дух свих заповести. Није имао истинску љубав према Богу и према ближњем. Овај недостатак показивао је да не располаже ничим што би га могло оспособити да уђе у небеско царство. Својом себичношћу и љубављу према световним добицима прекршио је сва начела небеског царства.

392 Када је млади старешина приступио Исусу, својом искреношћу и озбиљношћу задобио је Спаситељево срце. Он је у том младићу видео човека који би могао да послужи као проповедник

праведности. Христос би примио тог способног и племенитог младића, исто тако спремно као што је примио сиромашне рибаре који су Га следили. Да је овај младић свој живот посветио делу спасавања душа, могао је постати марљив и успешан радник за Христа.

Међутим, прво је морао да испуни услове повезане с учеништвом. Морао је без икакве оградe да се преда Богу. На Спаситељев позив, Јован, Петар, Матеј и остали ученици »оставивши све, устадоше и пођоше за њим«. (Лука 5,28) Исто посвећење очекивано је и од младог старешине. Тражећи то од њега, Христос није захтевао већу жртву од оне коју је сам принео: »Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа, да богат будући, вас ради осиромаша, да се ви његовим сиромаштвом обогатите.« (2. Коринћанима 8,9) Младић је једноставно требало да пође куда га Христос буде водио.

Христос је погледао младића и зажелио да задобије његово срце. Зажелио је да га пошаље као весника благослова људима. Уместо свега чега је морао да се одрекне, Христос му је понудио предност дружења са собом. Зато му је и рекао: »Хајде за мном!« Ту предност радосно су прихватили Петар, Јаков и Јован. И младић је задивљен посматрао Исуса. Његово срце отимало се да буде уз Спаситеља. Међутим, није био спреман да прихвати Спаситељево начело жртвовања самога себе. Изабрао је своје богатство уместо Исуса. Желео је вечни живот, али није желео да испуни своје срце оном несебичном љубављу која значи живот. Жалосна срца отишао је од Исуса.

Када је младић отишао, Исус је рекао својим ученицима: »Заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у царство небеско!« Ове речи запрепастиле су ученике. Они су били склони да богате сматрају миљеницима Неба; сами су се надали да ће у Месијином царству примити световну моћ и богатство; ако, сада, богати тешко могу да добију приступ у небеско царство, какве наде може имати неки обични човек?

»А Исус рече ученицима својим: заиста вам кажем да је тешко богатоме ући у царство небеско. И још вам кажем: лакше је камилу проћи кроз иглене уши него ли богатоме ући у царство небеско. А кад то чуше ученици, дивљаху се врло.« Убрзо су схватили

да је њима упућена ова иста свечана опомена. У светлости Спаситељевих речи, откриле су се и њихове потајне тежње да стекну моћ и богатство. Дубоко забринути за себе, узвикнули су: »Ко се дакле може спасти?«

»А Исус погледавши на њих, рече им: људима је ово немогуће, а Богу је све могуће!«

Богаташ, као такав, не може ући у Небо. Његово богатство му не даје никакво право на наследство светих у светлости. Једино незаслуженом Христовом благодаћу сви могу да осигурају себи улаз у Божји свети град.

И богатима, ништа мање него сиромашнима, упућене су речи Светога Духа: »Или не знате... и нисте своји? Јер сте купљени скупо.« (1. Коринћанима 6,19.20) Када човек поверује у ове речи, тада ће све своје имање сматрати повереним благом, које се мора употребљавати онако како је Бог рекао, за спасавање изгубљених, за утеху напаћеним и сиромашним. Човеку је то немогуће, јер је његово срце привезано за земаљско богатство. Душа која служи мамону постаје глува за вапаје ближњих у невољи. Међутим, Богу је све могуће! Посматрајући неупоредиву Христову љубав, и себично срце може омекшати и постати кротко. Богаташ може бити наведен да каже, као некада фарисеј Савле из Тарса: »Јер све држим за штету према преважном познању Христа Исуса Господа својега, којега ради све оставих, и држим све да су трице, само да Христа добијем!« (Филиплјанима 3,8) Тада више ништа неће сматрати својим. Радоваће се што себе сматра приставом многоразличне благодати Божје и Њега ради слугом свим људима.

394

Петар се први прибранио од неочекивано радосног осведочења на које су га навеле Христове речи. Задовољно се сетио свега чега су се, Христа ради, он и његова браћа одрекли. Овако је обликовао своју мисао: »Ето, ми смо оставили све и за тобом идемо.« Сећајући се условног обећања младом старешини: »Имаћеш благо на небу«, упитао је шта ће он и његови другови добити као награду за све своје жртве.

Спаситељев одговор одушевио је срца ових галилејских рибара. Он им је описао почасти којима су се надали једино у својим најсмелијим сновима: »Заиста вам кажем да ћете ви који идете за

мном, у другом рођењу, када седне Син човечији на престолу славе своје, седнете и ви на дванаест престола и судити над дванаест колена Израилевих!« Затим је додао: »И сваки, који остави куће, или браћу, или сестре, или оца, или мајку, или жену, или децу, или земљу, имена мојега ради, примиће сто пута онолико, и добиће живот вечни.«

»И све што год чинише, од срца чинише као Господу а не као људима, знајући да ћеће од Господа примити плату наследства!« (Колошанима 3,23.24) »Ево ћу доћи скоро, и плата моја са мном, да дам свакоме по делима његовим!« (Откривење 22,12)

Међутим, Петрово питање: »Шта ће дакле бити нама«, открило је и дух, који би, уколико не буде уклоњен, онеспособио ученике да буду Христови весници; био је то, наиме, најамнички дух. Иако су били привучени Исусовом љубављу, ученици се, ипак, нису сасвим ослободили фарисејштине. И даље су радили, мислећи да ће тако заслужити награду у складу са својим достигнућима. Гајили су дух самоуздизања и самозадовољства, који се изражавао у међусобном упоређивању. Када би један од њих учинио било шта погрешно, остале би обузео дух надмоћности, свесни да су бољи од њега.

Да ученици не би изгубили из вида начела Јеванђеља, Христос им је испричао кратку причу, пример којим је показао како се Бог односи према својим слугама и дух којим би требало да буду испуњени док Њему служе.

Почео је овако: »Јер је царство небеско као човек домаћин који ујутро рано изиђе да најима посленике у виноград свој.« Постојао је обичај да се људи који чекају запослење окупљају на тргу и да тамо долазе и послодавци које траже раднике. Домаћин је у причи представљен како у различито време одлази да унајми раднике. Они које је унајмио у рано јутро, договорили су се са њим да раде за одређену своту; они који су били унајмљени касније препустили су домаћину да им сам одреди надницу.

»А кад би увече, рече господар од винограда к приставу својему: дозови посленике и подај им плату почевши од последњих до првих! И дошавши који су у једанаести сат најмљени примише по

грош. А кад дођоше први, мишљаху да ће више примити: и примише и они по грош.«

396 Понашање господара према радницима у винограду представља Божје понашање према припадницима људског рода. Оно је супротно обичајима који владају међу људима. У световним пословима, накнада се даје у складу са постигнутим резултатима. Радник очекује да ће бити плаћен онолико колико је заслужио. Међутим, у овом случају, Христос је приказао начела свога царства, царства које није од овога света. Христос се не управља према људским мерилима. Господ каже: »Јер мисли моје нису ваше мисли, нити су ваши путови моји путови... Него колико су небеса више од земље, толико су путови моји виши од ваших путова.« (Исаија 55,8,9)

Први радници су се сложили да раде за уговорену своту, па су и примили онолико колико су тражили, не више. Они, касније најмљени, веровали су господаревом обећању: »Што буде право примићете!« Имали су поверења у њега и нису покретали питање награде. Ослонили су се на његову праведност и непристрасност. Били су награђени, не према величини свога рада, већ према великодушности господара.

Тако и Бог жели да се ослонимо на Онога који правда безбожника. Награда коју Он даје није у складу са нашим заслугама, већ у складу са Његовим намерама, »по наредби векова, коју учини у Христу Исусу Господу нашему«. (Ефесцима 3,11) »Не за дела праведна која ми учинисмо, него по својој милости спасе нас бањом пророђења.« (Титу 3,5) За оне који се уздају у Њега, Он »може још изобилније све чинити што иштемо или мислимо«. (Ефесцима 3,20)

397 Бог оцењује вредност неког дела не према величини уложеног труда или према постигнутим резултатима, већ према духу у коме је обављено. Они који су дошли у виноград у једанаести сат били су срећни што имају могућност да раде. Њихово срце било је пуно захвалности према ономе који их је прихватио; а када им је домаћин на крају дана исплатио дневницу за цели радни дан, били су веома изненађени. Знали су да нису заслужили такву награду. Љубазност која се видела на лицу њиховог послодавца испунила их је радошћу. Никада нису заборавили његову доброту ни великоду-

шну накнаду коју им је дао. Тако ће бити и са грешницима који ће, свесни своје недостојности, ући у једанаести сат у виноград свога господара. Њихово време службе изгледаће тако кратко да неће очекивати никакву награду; учиниће им се довољним то што их је Бог уопште и примио. Такви ће радити у понизном духу, пуни поверења, захвални на предности да сарађују са Христом. Такав дух Бог радосно награђује.

Господ жели да се ослонимо на Њега и да не постављамо питање о величини награде. Када Христос настава у души, није најважнија мисао о награди. То није побуда која човека покреће на посао. Свакако, у одређеном смислу треба да ценимо висину обећане награде. Бог очекује од нас да ценимо благослове које нам је обећао. Међутим, Он не жели да трчимо само за наградом и очекујемо да ћемо за сваки посао бити плаћени. Није добро да нам је најпре стало до награде, већ да учинимо оно што је право, без обзира хоћемо ли награду уопште и примити. Љубав према Богу и нашим ближњима треба да нас покреће на дело.

398

»Тако нији је онај штио који сади, ни онај који залива, него Бог који даје да растје. А онај који сади и који залива, једнаки су; и сваки ће примити своју плату по својему шруду. Јер ми смо Богу помагачи... Јер шемеља другога нико не може пошавити осим онога који је пошављен, који је Исус Христос... Свакога ће дело изаћи на видело... И ако остане чије дело штио је назидо, примиће плату.« (1. Коринћанима 3,7-14)

Ова кратка прича не оправдава оне који су први чули позив за рад у Господњем винограду и који се нису одазвали. Када је домаћин поново отишао на трг у једанаести сат и нашао незапослене раднике, поставио им је питање: »Што стојите овде вас дан беспослени?« Одговор је гласио: »Нико нас не најми!« Ниједан од оних који су били позвани у једанаести сат није био на тргу тога јутра. Они нису одбили позив. Они који га одбију и касније се покају, добро чине што се кају; али није добро играти се с првим позивом милости.

Када су сви радници у винограду »примили по грош«, они који су радили од раног јутра схватили су то као увреду. Зар нису поштено радили дванаест сати? Зар не би било право да приме ви-

ше од оних који су радили само један сат и то по хладовини? Казали су: »Ови последњи један сат радише, и изједначи их с нама који смо се читав дан мучили и горели!«

Домаћин је једноме од њих одговорио: »Пријатељу, ја теби не чиним криво; ниси ли са мном погодио по грош? Узми своје па иди; а ја хоћу и овоме последњему да дам као и теби. Или зар ја нисам властан у својему чинити шта хоћу? Зар је око твоје зло што сам ја добар?«

»Тако ће бити последњи први и први последњи, јер је много званих а мало изабраних!«

399 Први радници представљају оне који, због своје службе, захтевају предност пред другима. Они обављају своје дело, проглашавајући себе заслужним за постигнуте успехе и нису спремни да у њега унесу дух самоодрицања и жртве. Они су можда обећали да ће целог свог живота служити Богу; можда су стварно били први, када је требало подносити тешкоће, одрицања и невоље, и зато сматрају да заслужују већу награду. У ствари, више мисле о награди, него о предности да буду Христови сарадници. Према њиховом мишљењу, њихов труд и њихове жртве дају им право да очекују већу част од осталих, а када се њихова очекивања не остваре, осећају се увређеним. Да су у своје дело уносили дух љубави и поверења, заиста би остали на првом месту; међутим, њихово свађалачко, приговарачко држање је нехришћанско и показује да нису достојни награде. Оно открива њихову жељу за самоистичањем, њихово неповерење у Бога, њихов завидљиви, приговарачки дух у односу према браћи. Господња доброта и Његова великодушност за њих су само разлог незадовољства. На тај начин показују да њихова душа уопште није повезана са Богом и да нису упознали ни радост сарадње са својим Учитељем и Господом.

Господу није ништа тако мрско као тај ускогрудни, самољубиви дух. Бог не може да сарађује ни са једним човеком који показује те особине. Такви људи су неосетљиви за деловање Светога Духа.

Јевреји су први били позвани у Господњи виноград и они су због тога били поносни, уверени у своју праведност. Због дугих година своје службе, сматрали су да им припада већа награда него другима. Ништа их није више љутило од помисли да би и не-

знабошцима могле бити признате исте предности као и њима, да би пред Богом могли бити у свему изједначени с њима.

Христос је упозорио своје ученике који су први пошли за Њим да ће се исто зло појавити и међу њима. Он је схватио да ће се слабост и проклетство Цркве огледати у самоуверености, истицању своје праведности. Људи ће сматрати да оним што чине могу зарадити место у небеском царству; да ће им Господ, тек када сами постигну одређени напредак, прискочити у помоћ својом снагом. На тај начин у хришћанству би било много људскога, а мало Исусовога. Многи би постали охоли када би постигли тај мали напредак и сматрали да су постали бољи од других. Били би жељни да чују ласкање и љути, ако их не би признали за најбоље. Христос је покушао да своје ученике заштити од те опасности.

400

Нема места никаквом хвалисању личним заслугама. »Мудри да се не хвали мудрошћу својом, ни јаки да се не хвали снагом својом, ни богати да се не хвали богатством својим. Него ко се хвали, нека се хвали тиме што разуме и познаје мене да сам ја Господ који чиним милост и суд и правду на земљи, јер ми је то мило!« (Јеремија 9,23.24)

Награда се не добија због дела да се нико не поноси; већ се за њу може захвалити једино Божјој благодати. »Шта ћемо дакле рећи за Аврама, оца својега, да је по телу нашао?

»Господ да ти илаћи за дело твоје, и да ти илаћи буде пошћуна од Господа Бога Израилјева.« (Руша 2,12)
»Заиста има илода љраведнику! Заиста је Бог судија на земљи.« (Псалам 58,11)
»А ко сеје љравду, љоуздана му је илаћи.« (Приче 11,18)

Јер ако се Аврам делима оправда, има хвалу, али не у Бога! Јер шта говори Писмо? Верова Аврам Богу и прими му се у правду! А онеме који ради не броји се плата по милости него по дугу. А онеме који не ради а верује онога који правда безбожника, прима се вера његова у правду.« (Римљанима 4,1-5) Према томе, нема никаквог разлога да се неко уздиже над другима или да гунђа против другога. Нико није добио веће предности од других, нити ико може да захтева награду као неко своје право.

401

И први и последњи треба да учествују у великој, вечној награди, а први треба радосно да поздраве последње. Онај који гунђа

због награде другоме, заборавља да је и сам спасен једино Божјом благодаћу. Прича о радницима осуђује сваку завист и сваку сумњу. Љубав се радује истини и не прави никаква завидљива упоређења. Онај који је испуњен љубављу, упоређује једино Христов савршени морални лик са својим несавршеним карактером.

Ова кратка прича представља и упозорење свим радницима, без обзира колико дуго раде и колики су њихови радни успеси. Без љубави према својој браћи, без понизности пред Богом, ништа им не вреди. Нема религије у личном уздицању. Онај коме је животни циљ да прослави себе убрзо ће установити да му недостају управо оне особине које једино могу допринети да постане успешан у Христовој служби. Дело трпи увек када се попусти охолости и самозадовољству.

Наша верност Богу и наша спремност да радимо за Њега, а не дужина времена које смо провели на раду, доприносе да оно што чинимо буде угодно Богу. Осим тога, у свакој нашој служби тражи се искрено и потпуно предање самога себе Богу. И најмања дужност, обављена искрено и несегично, много је угоднија Богу од највећег посла који је обележен сегичношћу. Бог жели да види колико Христовог духа показујемо, колико сличности са Христом открива наше дело. Њему је више стало до љубави и верности са којом приступамо делу него до величине посла који ћемо обавити.

Тек када нестане сегичност, када се борба за првенство прекине, када захвалност испуни срце, када љубав улепша живот – тек тада ће се Христос стварно настанити у нашем срцу, а ми признасти као Божји сарадници.

402 Без обзира на тежину посла који обављају, прави Божји сарадници свој рад за Господа не сматрају мучењем. Они су спремни да се потроше и да буду потрошени; у ствари, посао им причињава радост, они га обављају весела срца. Своју радост у Богу изражавају преко Исуса Христа. То је она иста радост која је испуњавала Њега »да извршим вољу Онога који ме је послао, и да свршим његов посао«. (Јован 4,34) Они су свесни да сарађују с Господом славе. Та мисао им олакшава сваки напор, јача им вољу, припрема њихов дух за све што им се може догодити. Радећи несегична срца, оплемењени учествовањем у Христовим мукама, де-

лећи Његове склоности, сарађујући са Њим у Његовом раду, они помажу да ојача плима Његове радости и да се слави и хвали Његово узвишено име.

То је дух који прожима сваку праву службу Богу. Када немају тога духа, многи који изгледају први постају последњи, док они који га имају, иако их сматрају последњима, постају први.

Многи су предали себе Христу, а ипак не виде никакву могућност да за Њега обаве неко велико дело, или принесу неку велику жртву у Његовој служби. Њима за утеху може да послужи мисао да није неопходно да неко претрпи мученичку смрт да би био велики у Божјим очима; да неко не мора постати мисионар и свакога дана суочавати се са опасностима и смрћу да би у небеским књигама био забележен као највећи. Хришћанин који у свом свакидашњем животу следи Христа, који се свакога дана предаје Богу, који је искрен у својим намерама и непорочан у својим мислима, који је кротак када је изложен изазовима, чврст у вери и побожности, који је веран и у најмањему, који својим карактером у свом дому представља Христа – такав у Божјим очима може бити више цењен чак и од најпризнатијег мисионара или мученика у свету.

О, како су различита мерила по којима Бог и људи оцењују карактер! Бог види борбу против искушења о којима ни свет, па чак ни најближи пријатељи не знају, искушења у дому, у срцу. Он види понизност душе када се суочи са својим слабостима; искрено покајање чак и због зле мисли. Он види потпуно предање срца Његовој служби. Он запажа сате проведене у тешкој борби са самим собом – у борби која је завршена победом. Све то Бог и анђели знају. Књига за спомен написана је пред Њим, Књига за спомен на оне који се боје Господа и мисле о Његовом имену.

403

Тајна нашег успеха не крије се ни у нашем образовању, ни у нашем положају, ни у нашем броју или повереним талантима, ни у човековој вољи. Свесни своје немоћи, морамо се угледати на Христа и преко Њега, који је снага над свим снагама, мисао над свим мислима, уколико будемо спремни и послушни, постизаћемо победу за победом.

Ако у једноставној вери будемо следили Христа, награда нас неће разочарати, без обзира на краткоћу наше службе, или

скромност нашега посла. Оно што ни највећи и најмудрији не могу заслужити, најслабији и најскромнији могу добити. Небеска златна врата не отварају се пред онима који сами себе уздижу, нити пред онима који су охола духа. Међутим, та вечна врата широм ће се раскрилити, када их буде додирнула слаба рука малог детета. Благословена ће бити награда благодати онима који су радили за Господа у једноставности своје вере и љубави .

»У СУСРЕТ ЖЕНИКУ«

29.

(Ово поглавље утемељено је на тексту из
Јеванђеља по Матеју 25,1-13)

Христос је са својим ученицима седео на Маслинској гори. Сунце је управо зашло иза планинских врхова, а небо се већ заогрнато завесом вечери. Пред њиховим очима уздизала се кућа, блиставо осветљена као за неку свечану прилику. Светлост је допирала из свих прозора, а пред кућом је била група свечано одевених људи и жена, наговештавајући својим нестрпљивим погледима да ће се свадбена поворка ускоро појавити. У многим деловима Истока, свадбене свечаности одржавају се увече. Женик одлази по своју невесту и доводи је своје дому. Свadbена поворка уз светлост бакљи, излази из невестиног дома и креће према жениковом дому, у коме се спрема гозба за позване госте. У призору који је Христос посматрао, видело се да гости очекују свадбену поворку с намером да јој се придруже.

У близини невестине куће задржавало се десет младих девојака одевених у бело. Свака је носила упаљену светиљку и посудицу за уље. Све су жељно очекивале појаву женика. Међутим, настало је закашњење. Сати су пролазили један за другим; чекаоци су се уморили и заспали. Тек око поноћи, одјекнуо је узвик: »Ето женика где иде излазите му на сусрет!« Заспали гости, изненада пробуђени, скочили су на ноге. Угледали су поворку како долази, обасјана бакљама, праћена веселом музиком. Чуо се глас женика и глас невесте. Десет девојака узеле су своје светиљке и почеле да их припремају, јер су све журиле да се придруже младенцима. Међутим, пет девојака пропустиле су да своје посуднице напуне уљем. Нису очекивале да ће се чекање толико продужити, па се нису ни спремиле за тај случај. У очајању, обратиле су се својим мудријим другарицама и узвикнуле: »Дајте нам од уља својега, јер наши жишци хоће да се угасе!« Међутим, осталих пет уље из својих по-

405

судица већ су преточиле у светиљке са свеже подсеченим жишцима. Нису више имале уља на располагању и зато су одговориле: »Да не би недостало и нама и вама, боље је идите к трговцима и купите себи!«

Док су се пет несрећних девојака задржале код трговаца, поворка је прошла и оне су остале. Пет девојака са упаљеним светиљкама придружиле су се мноштву, заједно са поворком ушле у кућу и врата су се за њима затворила. Када су и осталих пет девојака пристигле пред свечану дворану, наишле су на неочекивано одбијање. Управитељ двора је изјавио: »Заиста вам кажем, не познајем вас!« Тако су остале напољу, на опустелом друму, у мрклој ноћи.

Док је седео и гледао госте који су чекали женика, Христос је својим ученицима испричао причу о десет девојака, сликајући њиховим искуством, искуство Цркве која ће деловати непосредно пре Његовог другог доласка.

406 Две групе девојака представљају две групе људи који себе сматрају чекаоцима свога Господа. Библија их назива девојкама зато што исповедају чисту веру. Њиховим светиљкама представљена је Божја реч. Псалмиста каже: »Реч је твоја жижак нози мојој, и
видело стази мојој.« (Псалам 119,105) Уље је симбол Светога Духа. Свети Дух је тако представљен у пророчанству пророка Захарије. Пророк овако пише: »Потом врати се анђео који ми говорише, и пробуди ме као човека који се буди ода сна. И рече ми: Шта видиш? А ја рекох: Видим, ето свећњак сав од злата, и горе на њему чаша, и седам жижака његових на њему, и седам левака за седам жижака што су горе на њему. И две маслине уза њ, једна с десне стране чаши а једна с леве. И проговорих анђелу који говорише са мном и рекох: Шта је то, господару мој?... А он одговори и рече ми, говорећи: То је реч Господња Зоровавељу: Не силом, ни
407 крепошћу, него духом мојим, вели Господ над војскама... И опет проговорих и рекох му: Шта су оне две гранчице маслинове што су међу два левка златна, који точе злато?... Тада рече: То су две маслине (два Помазаника) које стоје код Господа све земље!« (Захарија 4,1-14)

Из две маслине златно уље текло је кроз златне левке у посуду за уље на свећњаку, а одатле у златне светиљке које су обасјавале

Светилиште. Тако се и Његов Дух од светих, који стоје у Божјој присутности, дели људским оруђима која су посвећена Његовој служби. Задатак два Помазаника је да Божјем народу преносе небеску благодат која једина може учинити да Његова Реч буде светиљка нози и светлост стази. »Не силом, ни крепощћу, него духом мојим, вели Господ над војскама.« (Захарија 4,6)

Свих десет девојака изашле су да дочекају женика. Све су имале светиљке и посуднице за уље. Неко време није се видела никаква разлика међу њима. Тако ће бити и са Црквом која ће деловати непосредно пре Христовог другог доласка. Сви ће добро познавати Писмо. Сви ће чути поруку о Христовом скором другом доласку и с поверењем очекивати Његову појаву. Међутим, као што је било у овој причи, тако ће бити и тада. Време чекања ће се одужити, вера ће бити стављена на пробу, и када се буде чуо узвик: »Ето женика где иде, излазите му на сусрет«, многи ће бити неспремни. Неће имати уља у посудницама уз своје светиљке. Недостајаће им Свети Дух.

Без Божјега Духа познавање Његове речи је бескорисно. Теорија истине, ако није праћена Светим Духом, не може да оживи душу ни да посвети срце. Неко може знати заповести и обећања из Библије, али уколико их Свети Дух не усади у срце, његов карактер неће бити преображен. Без просветљења Светим Духом, људи неће бити способни да разликују истину од заблуде и пашће као жртва сотониних лукаво замишљених искушења.

408

Група представљена неразумним девојкама није лицемерна. Она цени истину, брани истину, она је на страни оних који верују у истину, али себе није подложила деловању Светога Духа. Ти људи нису пали на Стену, Исуса Христа, и нису дозволили својој старој природи да се разбије. Та група представљена је и каменитим глом. Они спремно прихватају Реч, али не усвајају њена начела. Њен утицај на њих није трајан. Свети Дух делује на човеково срце и у складу с његовом жељом и пристанком, усађује у њега нову природу; али група, која је представљена неразумним девојкама задовољна је површним радом. Они не познају Бога! Нису проучавали Његов карактер; нису неговали заједништво с Њим; И зато не знају ни како да се ослоне на Њега, како да погледају на Њега и живе. Њихова служба Богу изродила се у формализам. »До-

лазе к теби као када се народ скупља, и народ мој седа пред тобом, и слуша речи твоје, али их не извршује: у устима су им љупке а срце њихово иде за својим лакомством.» (Језекиљ 33,31) Апостол Павле истиче да ће то бити посебна одлика оних који ће живети непосредно пре Христовог другог доласка. Он каже: »Али ово знај да ће у последње дане настати времена тешка. Јер ће људи постати саможиви... који више маре за сласти него за Бога. Који имају обличје побожности, а силе су се њене одрекли.« (2. Тимотију 3,1-5)

411 То је група која ће викати у време опасности: »Мир је и нема се чега бојати!« Они своје срце уљуљују у сигурност и не сањају о опасности. Када се буду тргли из своје обамрлости, када буду схватили шта им недостаје, тада ће преклињати своје ближње да им надокнаде мањак, али у духовним питањима нико не може надокнадити оно што другоме недостаје. Божја благодат била је обилно понуђена свакој души. Била је објављена еванђеоска порука: »Ко је жедан нека дође, и ко хоће, нека узме воду живота забадава!« (Откривење 22,17) Међутим, карактер није могуће пренети на другог! Нико не може веровати уместо другог. Нико не може примити Светога Духа уместо другог. Нико другоме не може прицепити карактер, који је плод деловања Светога Духа. »Или ако пустим помор на земљу... да истребим у њој људе и стоку; ако би Ноје, Данило и Јов били у њој, тако ја жив био... неће избавити ни сина ни кћери, него ће своје душе избавити правдом својом.« (Језекиљ 14,19.20)

Карактер сваког човека, откриће се тек у доба кризе. Када је свечани глас у пола ноћи објавио: »Ето женика где иде, изиђите му на сусрет«, заспале девојке тргле су се из свога дремежа, и тада се видело ко је био спреман за овај догађај. Обе групе биле су изненађене; једна се приправила, а друга је остала неприправљена. Тако ће у доба кризе нека изненадна и неочекивана несрећа, догађај који ће душу суочити с блиском смрћу, показати да ли постоји стварна вера у Божја обећања. Показаће да ли се душа заиста ослања на Божју благодат. Велика коначна проба доћи ће тек на крају времена милости за људски род и тада, заиста, више неће бити прилике за испуњење незадовољених потреба људске душе.

Десет девојака представљају чекаоце на крају историје ове Земље. Сви они тврде да су хришћани. Сви су чули позив, сви имају име и светиљку и сви говоре да раде за Господа. Све изгледа да сви чекају Христов долазак. Али, пет девојака нису биле спремне! Пет од десет девојака доживеће изненађење, са ужасом ће установити да су остале изван свадбене дворане.

У онај велики, коначни дан, многи ће тражити да буду примљени у Христово царство и говориће: »Ми једосмо пред тобом и писмо, и по улицама нашим учио си!« »Господе, Господе, нисмо ли у име твоје пророковали, и твојим именом ђаволе изгонили, и твојим именом чудеса многа творили?« Одговор ће ипак гласити: »Никада вас нисам знао. Идите од мене, који чините безакоње!« (Лука 13,26.27; Матеј 7,22) У овом животу они нису успоставили заједништво са Христом; зато не знају језик Неба, страна им је и радост Неба. »Јер ко од људи зна шта је у човеку осим духа човечијега који живи у њему? Тако и у Богу шта је нико не зна осим Духа Божјега.« (1. Коринћанима 2,11)

412

Најтужније речи које су икада допрле до уха смртног човека биле су речи осуде: »Не познајем вас!« Заједништво Духа, које сте одбацили, једино вас је могло сјединити са радосним мноштвом на свадбеној вечери. У том догађају не можете учествовати. Његов сјај би пао на следе очи, а његова мелодија на глуве уши. Његова љубав и његова радост никада не би могли додирнути струну веселу у срцу које је свет учинио неосетљивим. Ви сте сами себе искључили с Неба својом неприпремљеношћу за заједништво са становницима Неба.

Ми се не можемо припремити за сусрет са Господом тако што ћемо се пробудити, када се буде чуо узвик: »Ето женика где иде«, покупити своје празне светиљке и пожурити да их напунимо. Ми не можемо удаљити Христа из нашег овоземаљског живота, а ипак се припремити за заједништво са Њим на Небу.

413

Мудре девојке из ове приче имале су довољно уља у посудницама уз своје светиљке. Њихова светлост блистала је непотамнелим сјајем у току ноћи чекања. Појачавала је расвету у част женика. Светлећи у тами, доприносила је осветљавању пута према жениковом дому, према кући у којој је одржавана свадбена свечаност.

Тако и Христови следбеници треба да светле у тами овога света. Божја реч силом Светога Духа, постаје светлост, када као преображавајућа сила делује у животу обраћеника. Усађујући у њихова срца начела Божје речи, Свети Дух у људима развија божанске особине. Светлост Његове славе – Његов карактер – треба да блиста у животу Његових следбеника. На тај начин они треба да прославе Бога, да обасјају пут који води Жениковом дому, Божјем граду, Јагњетовој свадбеној вечери.

Женик је дошао око пола ноћи – у најтамније доба. Тако ће и Христос доћи при крају најтамнијег раздобља у историји ове Земље. Нојево и Лотово време представља слику стања света непосредно пре доласка Сина човечијега. Библија, унапред описујући то време, истиче да ће сотона радити свом својом снагом и »сваком преваром неправде«. (2. Солуњанима 2,9.10) Његово деловање у ове последње дане јасно се открива у све већој тами, многобројним заблудама, јересима и преварама. Сотона не само да држи свет у својим рукама, већ се његове заблуде шире као квасац и по Црквама које се представљају као Цркве нашега Господа Исуса Христа. Велики отпад ће се развити у таму мрачнију од поноћне, непробојну као врећа од кострети. За Божји народ биће то ноћ невоље, ноћ плакања, ноћ прогонства због истине. Међутим, и у тој тамној ноћи блистаће сјај божанске светлости.

Бог је заповедио да »из таме засветли видело«. (2. Коринћанима 4,6) Док је Земља још била »без обличја и пуста, и тама беше над безданом«, »Дух Божји дизао се над водом«. Бог је, управо тада, рекао: »Нека буде светлост!« »И би светлост!« (1. Мојсијева 1,2.3). Тако ће и у ноћи духовне таме одјекнути Божја реч: »Нека буде светлост!« Бог каже свом народу: »Устани, светли се, јер дође светлост твоја, и слава Господња обасја те!« (Исаија 60,1)

Писмо наставља: »Јер, гле, мрак ће покрити земљу и тама народе; а тебе ће обасјати Господ и слава његова показаће се над тобом!« (Исаија 60,2)

Тама погрешних замисли о Богу обавија овај свет. Људи више не познају прави Божји карактер. Они су га погрешно схватили и погрешно протумачили. Управо у то време треба да се објави божанска порука, порука која просветљује својим утицајем, порука која има спасоносну моћ. Истину о Божјем карактеру треба обја-

вити. Таму овога света треба да разagna светлост Његове славе, светлост Његове доброте, милости и истине.

То је дело које описује пророк Исаија када пише: »Изиђи на високу гору, Сионе, који јављаш добре гласе! Подигни силно глас свој, Јерусалиме, који јављаш добре гласе; подигни, не бој се. Кажи градовима Јудиним: Ево Бога нашега. Ево, Господ Бог иде на јакога, и мишица ће његова обладати њиме; ево плата је његова код њега и дело његово пред њиме.« (Исаија 40,9.10)

Они који чекају долазак Женика, треба да кажу народу: »Ево Бога нашега!« Последњи зрак светлости благодати, последња порука милости која ће се објавити свету, представља откривење Његовог карактера пуног љубави. Божја деца треба да објаве Његову славу. У свом животу и карактеру треба да покажу шта је Божја благодат учинила за њих. 415

Светлост Сунца праведности треба да се покаже у добрим делима – речима истине и делима светости.

Христос, Одсјај Очево славе, дошао је на свет да буде Светлост свету. Дошао је да Бога представи људима. О Њему стоји написано да је био помазан »Духом Светим и силом« и да је »прошао чинећи добро«. (Дела 10,38) Он је лично у синагоги у Назарету рекао о себи: »Дух је Господњи на мени; зато ме помаза да јавим јеванђеље сиромасима; посла ме да исцелим скрушене у срцу; да проповедим заробљенима да ће се отпустити, и слепима да ће прогледати; да отпустим сужње; и да проповедим пријатну годину Господњу!« (Лука 4,18.19) То је било дело за које је Христос овластио своје ученике. Рекао им је: »Ви сте видели свету!« »Тако да се светли ваше видели пред људима, да виде ваша добра дела, и славе Оца нашега који је на небесима.« (Матеј 5,14.16) 416

То је дело које пророк Исаија описује када каже: »Није ли да преламаш хлеб свој гладноме, и сиромаше прогнане да уведеш у кућу? Кад видиш гола да га оденеш, и да се не кријеш од својега тела? Тада ће синуту видело твоје као зора, и здравље ће твоје брзо процвати, и пред тобом ће ићи правда твоја, слава Господња биће ти задња стража!« (Исаија 58,7.8)

Божја слава у ноћи духовне таме треба да заблиста преко Његове Цркве подизањем оних који су погажени и тешењем оних који су ожалошћени.

Свуда око нас одјекују вапаји ожалашћеног света. На све стране постоје сиромашни и несрећни. Наша дужност је да им притекнемо у помоћ и ублажимо или уклонимо животне тешкоће и невоље с којима се суочавају.

Стварни рад имаће много више утицаја од држања проповеди. Ми морамо давати храну гладнима, одевати неодевене, пружати заклон бескућницима. Позвани смо да чинимо и више од тога. Потребе душе може да задовољи једино Христова љубав. Ако Христос буде наставао у нама, наше срце биће пуно божанског саосећања. Запечаћени извори искрене, хришћанске љубави биће отпечаћени.

417

Бог тражи не само наше дарове сиромашнима, већ и наше ведро лице, наше охрабрујуће речи, наш пријатељски стисак руке. Када је Христос лечио болеснике, полагао је руке на њих. Зато и ми морамо да дођемо у блиски додир са онима којима желимо да пренесемо благослов.

Има много оних које је напустила свака нада. Вратите им Сунчеву светлост! Многи су изгубили храброст. Упутите их охрабрујуће речи! Молите се за њих! Има оних којима је неопходан хлеб живота. Читајте им из Божје речи! Многе душе захватила је болест коју ниједан земаљски лек не може да ублажи, ни лекар да излечи. Молите се за те душе, доведите их Исусу! Кажите им да има мелема у Галаду и да је и Лекар тамо!

Светлост је благослов, свеопшти благослов, који своја блага излива на свет, незахвалан, несвет, обесхрабрен. Тако је и са светлошћу Сунца праведности. Цела Земља, обавијена тамом греха, жалости и бола, треба да буде обасјана познањем Божје љубави. Из области те светлости не сме да буде искључена ниједна верска заједница, ниједан друштвени положај или друштвена група!

Поруку наде и милости треба однети све до краја света. Ко год зажели, моћи ће да испружи своју руку и да се ухвати за Божју снагу; моћи ће да склопи мир са Њим и да има мир са Њим. Ни незнабошци више неће бити обавијени поноћном тамом. Мрак ће морати да устукне пред блиставим зрацима Сунца праведности. Снага гроба биће савладана.

Нико не може делити оно што сам није примио. У Божјем делу, људском снагом ништа није могуће постићи. Нико не може са-

мога себе, својом снагом учинити светлоношом за Бога. Златно уље, које су небески весници претакали у златне левке да се из златних посуда излије у светиљке на свећњаку, било је једино у стању да трајно одржава блиставо, сјајно светло у Светилишту. Божја љубав, која се стално излива на човека, једино може да оспособи људско оруђе да шири светлост. У срца свих оних који су вером сједињени са Богом, златно уље љубави дотиче у обилној мери и оно ће се показати у сјају добрих дела, стварним служењем Богу из целог срца.

Велики и неизмерни дар Светога Духа садржи сва небеска блага. Ако се обиље Божје благодати не излива на човека, то се не може приписати ограничењу које је Бог поставио. Када би сви желели да приме силу Светога Духа, сви би били њоме испуњени.

Предност је сваке душе да постане живи канал преко кога ће Бог изливати на свет благо своје благодати, неизмерно Христово богатство. Христос ништа толико не жели колико људска оруђа којима ће свету представити свој карактер и свој Дух. Свету ништа није потребније од Спаситељеве љубави која ће заблистати преко људи. Цело Небо чека на живе канале преко којих ће свето уље доносити радост и благослов људском срцу.

Христос је учинио све што је могао да се Његова Црква као целина преобрази, да заблиста сјајем Светлости света, да се испуни Емануиловом славом. Његова намера је да се сваки хришћанин окружи духовном атмосфером светлости и мира. Он чезне да ми у свом животу откривамо Његову радост.

Атмосфера небеске љубави окружује човека у чијем срцу борави Свети Дух. Као посвећено божанско оруђе, он с другима дели преобиље божанских благослова којима је обасут.

Сунце праведности доноси »здравље на својим крилима«. (Малахија 4,2) Од сваког истинског Христовог ученика зато се шири утицај који доноси живот, храброст, истинско излечење, пружа стварну помоћ.

Христова религија значи много више од опроштења греха; она означава уклањање наших грехова и испуњавање празнине врлинама Светога Духа. Она значи божанско просветљење, радост у Господу. Она значи срце ослобођено себичности, благословено сталном Христовом присутношћу. Када Христос влада

душом, она је непорочна, слободна од греха. У животу таквог човека слава, обиље и савршенство еванђеоског плана налазе своје испуњење. Прихватање Спаситеља доноси савршени мир, савршену љубав, савршену сигурност. Лепота и мирис Христовог карактера који се откривају у његовом животу, показују да је Бог заиста послао свога Сина на свет да спасе свет.

Христос од својих следбеника не тражи да настоје да светле. Он само каже: »Нека светли видело ваше!« Ако си примио божанску благодат, онда је светлост већ у теби. Уклони сметње и Господња слава сама ће се показати. Светлост ће засјати, пробити и растерати таму. Ти ћеш исто тако у кругу свога утицаја ширити светлост, јер друкчије не би ни могло бити.

Откривањем божанске славе у човековој природи, Небо ће се толико приближити људима да ће се лепота, којом је украшено унутрашње Светилиште, видети у животу сваког човека који Спаситеља прими у своје срце. Под утицајем Христове славе, откривене преко људи, многе душе биће задобијене за Господа и упућиваће великом Дародавцу хвалу и захвалност и одавати славу Његовом имену.

420 »Устани, светли се, јер дође светлост твоја, и слава Господња обасја те!« (Исаија 60,1) Ова порука упућена је свима који су изашли да дочекају Женика. Христос долази у великој сили и слави, у својој слави и у слави свога Оца, у пратњи свих светих анђела. Светлост ће допирати из сваког стана светих, док ће цели свет бити обавијен тамом. Они ће први угледати сјај Његовог другог доласка. Неоскрвњена светлост шириће се од Његовог сјаја, и Христу, Откупитељу, дивиће се сви који су Му служили. Христови следбеници узвикиваће од радости, док ће безаконици бежати од Његове присутности. Патријарх Јов је, гледајући унапред у време Христовог другог доласка, узвикнуо: »Ја исти видећу га, и очи моје гледаће га а не друге!« (О Јову 19,27) Христос је био свакодневни друг и близак Пријатељ својим верним следбеницима. Они су живели у уској вези, у сталном заједништву са Богом. На њима се заиста показала Господња слава. На њима се одражавала светлост познавања Божје славе у лицу Исуса Христа. Сада се радују непомућеним зрацима Владаревог сјаја и славе у Његовом вели-

чанству. Они су спремни за заједништво Неба, јер Небо већ живи у њиховим срцима.

Уздигнутих чела, обасјани светлим зрацима Сунца праведности, радосни што се приближава њихово избављење, они излазе у сусрет Женику, говорећи: »Гле, ово је Бог наш, њега чекасмо, и спаше нас!« (Исаија 25,9)

»И чух као глас народа многога, и као глас вода многих, и као глас громава јаких, који говоре: Алилуја, јер царује Господ Бог, Сведржитељ. Да се радујемо и веселимо, и да дамо славу њему; јер дође свадба Јагњетова, и жена Његова приправила се!... И рече ми: напиши: благо онима који су позвани на вечеру свадбе Јагњетове!« »И Јагње ће их победити, јер је господар над господарима и цар над царевима; и који су с њим, јесу позвани и изабрани и верни.« (Откривење 19,6-9; 17,14)

